

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΓΛΟΥ

ΤΟ ΦΑΓΚΟΤΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΗΓΑΙΝΕ ΠΟΛΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ Η ΛΑΙΔΗ ΤΟΥ ΦΙΡΚΑ

Αυτοβιογραφικό μυθιστόρημα Νουάρ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΗΓΑΙΝΕ ΠΟΛΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ Η ΛΑΙΔΗ ΤΟΥ ΦΙΡΚΑ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΓΛΟΥ

ΤΟ ΦΑΓΚΟΤΟ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΗΓΑΙΝΕ ΠΟΛΥ

Αυτοβιογραφικό Μυθιστόρημα Νουάρ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οι τίτλοι στα κεφάλαια είναι τίτλοι γνωστών τραγουδιών από διάφορα είδη μουσικής σε φύρδην-μίγδην σειρά που εύκολα γίνονται playlist.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. A day in the life
2. You never can tell (c'est la vie)
3. Little green apples
4. Coat of many colors
5. Alone again (Naturally)
6. The other woman
7. I don't want to spoil the party
8. Badlands
9. Dream a little dream of me
10. I thought about you
11. A little help from my friends
12. Under my thumb
13. Dumb blonde
14. I didn't know about you
15. Let me take you to the Mardi-Gras
16. Smooth
17. It's a heartache
18. Leaving on a jet-plane
19. In the mood

20. The best is yet to come

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Για τα δίδυμα πρώτα απ' όλα, τον Οδυσσέα και την Μελίνα. Και κατόπιν για μερικούς, λίγους παλιούς φίλους χωρίς ονόματα. Ξέρουν καλά ποιοι είναι.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αστυνομικό μυθιστόρημα είναι. Μύθος και ιστορήμα, δημιούργημα φαντασίας εξ' ορισμού. Έχει όμως κάποιο πραγματικό αυτοβιογραφικό υπόβαθρο με τοποθεσίες και ονόματα πραγματικά. Γιατί να τους βάλω ψευδώνυμα; Δεν λέω κάτι κακό, οι κακοί και η πλοκή είναι όλα δημιούργημα φαντασίας, παραμύθι δηλαδή.

Υπάρχει και μια σχετική ανακολουθία όσον αφορά τα πραγματικά γεγονότα (αρχές της δεκαετίας 80) και την δράση του μυθιστορήματος που φαίνεται να 'ναι γύρω στο 2000 (Ιντερνέτ, Ευρώ), λίμνη και τροχόσπιτο. Ποιητική αδεία. Χωρίς κανέναν ενδοιασμό δέχομαι να μουν και τα πραγματικά γεγονότα στον μύθο και να είναι σαν όλα να έχουν γίνει το 1999. Αυτοί που τα έζησαν ξέρουν πως δεν λέω ψέματα. ΕΤΣΙ ΕΓΙΝΑΝ. Τώρα αν μερικοί τα ξέχασαν ή δεν θέλουν απλώς να τα θυμούνται για λόγους που με αφήνουν παγερά αδιάφορο, αυτό είναι καθαρό και αναφαίρετο δικαίωμά τους. Είμαι σίγουρος όμως πως δεν θα το κάνουν μπροστά μου γιατί την ιστορία την ξέρω από πρώτο χέρι. ΕΓΩ ΤΗΝ ΕΓΡΑΨΑ.

Δεν κρίνω, κατακρίνω και κακολογώ κανέναν για να θιγεί. Αυτοσαρκάζομαι περισσότερο απ' όλα. Ίσως και το όλο θέμα του βιβλίου να κρύβεται πίσω από μια πρόταση στο τέλος του 2ου κεφαλαίου. Περί τόλμης, γενναιότητας και δειλίας.

Κατά τ' άλλα, Νουάρ και ξερό ψωμί. Δεν επιδιώκω ούτε την δόξα ούτε το αθάνατον των μεγάλων συγγραφέων. Ούτε στο μικρό τους δαχτυλάκι. Έμπνευση μεγάλη και μανιώδης λατρεία για το είδος που πολύ μετριόφρονα δηλώνω ότι το έχω μελετήσει και το κατέχω.

Μετά απ' τα Ιστορικά-Βυζαντινά Νουάρ, ο Βάρδας κράτησε το επίθετο κι άλλαξε όνομα... αυτοσαρκάζομενος. Τα Βυζαντινά είναι 7, στ' Αγγλικά και στο AMAZON. Το πρώτο

απ' τα εφτά το έκανα Ελληνικά και κυκλοφορεί δωρεάν σαν EBOOK όπως και αυτό εδώ. Το δεύτερο Βυζαντινό σε Ελληνικά, ψήνεται, δεν είναι έτοιμο ακόμα. Το δίλημμά μου είναι αν θα συνεχίσω να μεταφράζω τα ήδη υπάρχοντα στα Ελληνικά ή να γράψω ακόμα έναν Σουλπίκιο. Θα δείξει. Κάτι άλλο είναι να μεταφράσω το παρόν σε Αγγλικά και να το ανεβάσω στο AMAZON όπως τ' άλλα. Τώρα στα γεράματα κάνω σχέδια, όταν ήμουν μικρός κρεπάλευα.

«Να εύχεσαι να ζήσεις σ' ενδιαφέροντα χρόνια κι εποχές» λέει μια παλιά Κινέζικη. Κι όταν τα ξανασκέφτομαι όλα αυτά...

1. A Day in the life

Ξύπνησα όπως πάντα. Δηλαδή με το κεφάλι εκατό κιλά και μες την ομίχλη. Δεν είχα ακόμα συνειδητοποιήσει που ήμουνα αλλά ο χώρος μου φαινόταν γνωστός. Στο Παλάτσο ήμουνα, στο σπίτι μου. Ένα τροχόσπιτο είναι στην άκρη της λίμνης αλλά εγώ το λέω Παλάτσο. Μερικοί το μπερδεύουν με το Παλιάτσο και δεν διαφωνώ συνήθως, ειδικά μετά από μερικά Τζακ. Το αποκαλείς ένα τροχόσπιτο έστω και Αμερικάνικο με ευρύχωρο σχεδιασμό Παλάτσο είναι ξιपाσιά. Παλάτσο ή Παλιάτσο, είναι το σπίτι μου και είναι δικό μου. Ο Γάτος ήρθε και τρίφτηκε στην γάμπα μου για να μου επιβεβαιώσει την αρχική εντύπωση. Σηκώθηκα βαριεστημένα και πήγα στο ψυγείο και πήρα μια μύρα για πρωινό. Έβαλα να γίνεται κι ο καφές αλλά η μύρα τελείωσε κι ο καφές ακόμα έσταζε. Η πρώτη μύρα το πρωί μου φάνηκε νόστιμη κι αποφάσισα να πιώ και δεύτερη. Ο Γάτος νιαούρισε παραπονιάρικα και βαριεστημένα του γέμισα το μπολ γάλα. Χωρίς κροκέτες, είχε παραπαχύνει το αιλουροειδές.

-Έτοιμος ο καφές; μια γυναικεία φωνή πίσω μου, την ώρα που έξω απ' το παράθυρο της κουζίνας είδα παρκαρισμένο ένα Φιατάκι. Η γυναικεία φωνή και το Φιατάκι έξω μου μου ξύπνησαν και τις αναμνήσεις που συνήθως ξυπνούσαν μετά τον καφέ. Η τελευταία πελάτισσα στο μπαρ την προηγούμενη, μια μελαχρινή με μεγάλα βυζιά που έλειπε ο άντρας της, φορτηγατζής TIP, ταξίδι. Με τα ονόματα δεν τα πάω καθόλου καλά, ειδικά από τότε που έφυγε η Μαριάννα. Δεν είχα πρόβλημα με τα μεγάλα βυζιά, τα δικά της ήτανε και γεμάτα αλλά έχω πρόβλημα να ξυπνάω με θηλυκό στο κρεβάτι μου ιδίως όταν δεν θυμάμαι πως την λένε. Το

πρώτο καφέ-τσιγάρο το πρωί το θέλω μόνος μου, χωρίς παρέα και μπουρουμπούρου κουβεντούλα. Είχα καλοξυπνήσει με τα μυρράκια.

-Έτοιμος κούκλα αλλά στα γρήγορα γιατί πρέπει να φύγω. Έχω δουλειές με φούντες σήμερα.

-Κατάλαβα. Να ντυθώ μια να του δίνω από σιγά-σιγά. Πιες τον μόνος σου τον καφέ. Και... άμα με ξαναδεείς, γράψε μου. Μαλάκα.

Κοπέλα με κατανόηση αλλά βρώμικο στόμα. Και μέσα κι έξω απ' το κρεβάτι Και μεγάλα βυζιά στο συν. Όταν άκουσα το Φιατάκι έξω να μαρσάρει, συνέβησαν διάφορα, με τυχαία σειρά. Ο Γάτος είχε τελειώσει το γάλα του και έλεγε ευχαριστώ τρίβοντας την μουσούδα του στο πόδι μου, έβαλα τα Βραδεμβούργια του Μπαχ να παίζουν δυνατά για ν' ακούγονται στην βεράντα, έβαλα μια κούπα καφέ με τρεις ζάχαρες και άναψα ένα τσιγάρο γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι με την γόπα του θ' άναβα το επόμενο και βγήκα στην ξύλινη βεράντα ν' αγναντέψω την λίμνη με καφέ, τσιγάρο και Μπαχ.

Στον ιδιοκτήτη του κάμπινγκ πλήρωνα ενοίκιο με το μήνα. Για 12 μήνες τον χρόνο και όχι για τη σαιζόν. Με κάτι τις παραπάνω εξασφάλισα θέση δίπλα στη λίμνη, και ξύλινη βεράντα στην εξώπορτα μαζί με την παροχή νερού, ρεύματος και τηλεφωνικής γραμμής Ιντερνέτ. Με κάτι τις ακόμα, μια πρόχειρη κατασκευή γκαράζ δίπλα απ' το Παλάτσο όπου είχα κλειδωμένη την Τορίνο. Για τις μετακινήσεις τις καθημερινές είχα την Βέσπα. Οι παλιοί με κοροϊδεύανε που μετά απ' τις μοτοσυκλέτες είχα ξεπέσει στην Βέσπα αλλά είχα ήδη σπάσει τρεις -μοτοσυκλέτες- ένα πόδι και αμέτρητα καψίματα στην ασφάλτο μετά από τούμπες και έτσι αποφάσισα να οδηγώ και να μπαίνω στις στροφές όρθιος και όχι πλαγιαστός. Η 200αρα Βέσπα ήταν ένα αξιόπιστο εργαλείο κι έτσι το έβλεπα πλέον. Με Βέσπα είχα μάθει τα δίτροχα ελέω Κοκκινάκη. Ναύτης κι αυτός που έκανε θητεία στο Ναύσταθμο και μ' έμαθε να παίζω τένις και να οδηγώ Βέσπα. Μετά που έβγαλα μερικά φράγκα το γύρισα στις Χόντες. Είχα καβαλήσει τα 30 εδώ και δυο χρόνια άλλωστε και η Βέσπα μου πήγαινε γάντι.

Έβαλα και δεύτερο καφέ γιατί ο ένας δεν είναι ποτέ αρκετός το πρωί όπως και το τσιγάρο και πήγα για την προκαθορισμένη πρωινή τουαλέτα μου, πάντα με την ίδια εικόνα στο μυαλό μου. Ποια εικόνα; Να, εκεί που κάθομαι, κοιτάζω το παράθυρο της τουαλέτας και με φαντάζομαι να σπρώχνω έναν ελέφαντα να τον βγάλω έξω. Σπρώχνω με δύναμη και του περνάω το κεφάλι πολύ δύσκολα και μετά σφηνώνει στη μέση και αρχίζω και ιδρώνω κατακόκκινος απ' το ζόρι. Και σπρώξε- σπρώξε με πολύ κόπο και ιδρώτα τελικά καταφέρνω και τον

εκπαραθυρώνω τον καριόλη τον ελέφα κι' έτσι τελειώνει η τουαλέτα. Πάντα με την ίδια σκέψη-επωδό. Πρέπει να τρώω φρούτα και λαχανικά συχνότερα. Αλλάζω στη συνέχεια την μουσική βγαίνοντας και απ' τον Μπαχ το γυρνάω σε χαζοχαρούμενη κάντρυ και ξαναπλώνω τα πόδια μου στην βεράντα με τον δεύτερο καφέ και το δεν ξέρω ποιο τσιγάρο. Οφείλω μια διευκρίνιση εδώ. Είμαι φανατικός της Τζαζ και της κλασσικής με ολίγο Ροκ αλλά η μουσική κάντρυ, με διασκεδάζει. Με την απλότητα και την μονοτονία της είναι η ιδανική μουσική για νανούρισμα και για δεύτερο καφέ. Με τα πολλά έγινα και καντρυγνώστης λες και δεν μου έφτανε η Τζαζ και η κλασσική, με ολίγο Ροκ για να μην ξεχνάμε τα νιάτα μας. Τα νιάτα μας είχαν και «ποιοτική» Ελληνική μουσική, Χτζηδάκιαμ, Θοδωράκιαμ Σαββοπουλάκιαμ και τέτοια αλλά τώρα... τίποτα απ' αυτά. Καλύτερα κάντρυ. Για στάσου όμως, πρέπει να δικαιολογήσω και τον τίτλο! Έξω κάντρυ και μέσα Beatles και Sergeant Pepper, το καλύτερο άλμπουμ της Ποπ-Ροκ ever. Κοντεύει μεσημέρι κι' έχω μερικά ψώνια για το μαγαζί να κάνω. Πάω να ντυθώ και με φρίκη βλέπω πως δεν έχω καθαρό πουκάμισο! Ε, το πιο καθαρό απ' τα βρώμικα θα είναι πάλι, δεν είναι πρώτη φορά. Με τα σλιπάκια και τις κάλτσες, που φοράω σπανίως μέχρι να με πονέσουν τα πόδια μου, το έχω βρει. Δεν τα βγάζω όταν κάνω ντους και πλένονται κάθε μέρα μαζί μου και στεγνώνουν κρεμασμένα στο μπάνιο. Παντελόνια έχω μόνον δυο τζιν και αυτά ως γνωστόν δεν πρέπει να πλένονται αλλά με τα πουκάμισα και τα μπλουζάκια... πρέπει να φροντίζω να τα πηγαίνω στο καθαριστήριο κάπου κάπου γιατί άμα σ' έχει μάθει έτσι η μάνα σου από μικρό όπως εμένα, δεν θα μάθεις ποτέ να σιδερώνεις πουκάμισα μόνος σου! Έβαλα τ' άπλυτα σε μια σκουπιδοσακούλα και τα φόρτωσα στην ποδιά της Βέσπας, κάτι που στεναχώρησε αφάνταστα τον Γάτο επειδή χαλβαδιάζει βόλτα με την Βέσπα όρθιος μπροστά με τα μπροστινά του πόδια στο τιμόνι αλλά σήμερα δεν είναι η μέρα του. Κατέβηκα στη πόλη, έδωσα τα ρούχα στον Τάκη και μετά πέρασα απ' την κάβα για τα ψώνια μου. Τα φόρτωσα στην ποδιά της Βέσπας και τα ξεφόρτωσα στο μαγαζί και τότε, πείνασα! Πήγα στο καφέ της γωνίας και πήρα δυο ξεγυρισμένα σάντουιτς και ξαναγύρισα πίσω να με σερβίρω το πρώτο Τζακ Ντάνιελς της ημέρας για να πάνε κάτω τα σάντουιτς κι έβαλα να παίζει ένα CD της Billie Holiday.

Η πόρτα στο μαγαζί ήταν ανοιχτή, δεν είχε λόγο να είναι κλειστή, και κάπου μεταξύ δεύτερου σάντουιτς και Lover man, μπήκε μέσα, η μισή όχι ολόκληρη, μια αιθέρια ύπαρξη και ρώτησε

-Είστε ανοιχτά.

-Επισήμως είναι ανοιχτά μόνο το βράδυ κι οι πελάτες πληρώνουν συνήθως το ποτό τους αλλά στην περίπτωση σας θα κάνουμε μια εξαίρεση και θα τα βάλουμε όλα τσάμπα!. Περάστε.

Αν το μισό που έκανε την ερώτηση ήταν αιθέριο, το ολόκληρο ήταν θανατηφόρο. Δεν ήταν σίγουρα κοντή αλλά ούτε και ψηλή, ήταν ψηλότερη απ' το μέτριο. Είχε πολύ κοντά μαλλιά σαν αντρικά με αφέλειες στο κούτελο που τόνωναν τα θεληματικά ζυγωματικά και τα απερίγραπτα χρυσοπράσινα μάτια της. Ένα ζευγάρι μάτια για να μπει να κολυμπήσεις και να πνιγείς. Το χαμόγελό της μπορεί να σ' έκανε ικανό για φόνο και το άπλετα χυτό φορεματάκι της με μπρετέλες τόνιζε όλες τις καμπύλες τες που έδειχναν να μην έχουν ούτε γραμμάριο πάνω απ' το υπέροχες. Η οπτασία και η αύρα της προξενούσε αρσενικές παρορμήσεις, ένγκαβλες φουσκοδεντρίες παναπεί και αυτοκινητικά δυστυχήματα στο δρόμο.

-Τι να σας προσφέρω;

-Είναι νωρίς για ποτό, έναν χυμό ότι να 'ναι. Η μουσική με τράβηξε. Με λένε Χλόη.

-Κρίμα. Εμένα δεν με λένε Κόλιν!

-Σας αρέσει ο Μπορίς Βιάν βλέπω! Υπέροχα.

Αυτόματα κέρδισε πόντους η μαντάμ. Ούτε οι Γάλλοι δεν τον ξέρουν τον Μπορίς Βιάν και τον Αφρό των Ημερών του. Κάπου εδώ πρέπει να συστηθώ, και σε σας και στην Χλόη.

-Εμένα με λένε Βάρδα.

-Σκέτο;

-Ναι, σκέτο. Και να μιλάμε στον ενικό;

-Σύμφωνοι. Αλλά αν σου πω ότι σε ξέρω θα νιώσεις έκπληξη;

2. You never can tell (c'est la vie)

-**Δ**εν είσαι συ για τέτοια, δεν το βλέπεις; Παράτα τα

Η Μαριάννα, σύζυγος τότε, καλή της ώρα όπου και να βρίσκεται. Μετά από τριάντα μέρες απεργία, οι μόνοι που απεργούσαμε στην τράπεζα με προσωπικό 600 άτομα, ήμουν εγώ κι οι φίλοι μου. Πεντέξι φανατικοί συνδικαλιστές. Αυτό μου το είπε η Μαριάννα, όταν με είδε μπροστά στην τηλεόραση που ο υπουργός εργασίας μίλαγε για την απεργία των τραπεζοϋπαλλήλων λέγοντας απύθμενες μαλακίες και ψέματα, να κλαίω.

-Είσαι ρομαντικός και ιδεολόγος ταυτόχρονα. Δυο πράγματα που δεν μπορούν να συνυπάρξουν ως ασύμβατα. Παράτα τα!

-Θα έρθεις μαζί να πάμε στου διαόλου τη μάνα να κάνουμε ένα Τζαζ μπαρ;

-Αμέσως. Χωρίς συζήτηση.

-Αύριο το πρωί τα παρατάμε και φεύγουμε.

Τα παρατήσαμε το άλλο πρωί. Η τράπεζα εκείνη την περίοδο πριμοδοτούσε εθελουσία έξοδο και το μπαξίσι που εισέπραξα θα έφτανε για την «απόδραση». Στα τσακίδια κι οι σπουδές και οι πολιτικές και οι διαδηλώσεις. Το σύστημα δεν παλεύεται. Ή μένεις μέσα και επιβιώνεις μαζί του μ' εύκαμπτη μέση και γλυψοκόλι, ή τα παρατάς και βγαίνεις εκτός, δεν το παλεύεις.

Μετά από μια άσκοπη περιπλάνηση σε νησιά καταλήξαμε στο Νησί. Είναι ανεξήγητο το πως μόλις φτάνεις εκεί, τα πρώτα βήματά σου στο άγνωστο σε οδηγούν αυτόματα στην παλιά πόλη και το ενετικό λιμάνι. Όταν καταφέραμε να μαζέψουμε τα σαγόνια μας απ' τον δρόμο μετά τη πρώτη εντύπωση και το έκπληκτο AAAA!!!!!! Κάτσαμε για καφέ αγναντεύοντας τον φάρο. Κάτι αιώνες στέκεται αγέρωχος και όρθιος εκεί. Κανονικά, μετά απ' τις τόσες φουσκοθαλασσιές και κύματα που είχε αρπάξει στη μάπα θα έπρεπε να έχει γείρει λιγάκι προς τ' ανατολικά, σαν

δεύτερη Πίζα αλλά αυτός ντιπ. Πάντα όρθιος κι αγέρωχος σε πείσμα κόντρα στη φύση, για να κοσμεί φωτογραφίες με ηλιοβασιλέματα ηλιθίων τουριστών εσαεί.

Μετά τον καφέ πήραμε το λιμάνι αριστερά. Μάλλον λόγω ιδεολογίας διότι αν το είχαμε πάρει δεξιά την πρώτη φορά δεν ξέρω που θα καταλήγαμε. Μετά το Ναυτικό Μουσείο και το φρούριο δεν φαινόταν να υπάρχει τίποτα κι έτσι ανεβήκαμε το πρώτο ανηφορικό δρομάκι αριστερά να μπούμε στο εσωτερικό της παλιάς πόλης. Η οδός των αγγέλων, με μικρή παραλλαγή, του ενός αγγέλου. Ούτε πενήντα μέτρα δεν περπατήσαμε. Είδαμε μια ανοιχτή πόρτα και μια άδεια «αποθήκη» και βάζοντας το κεφάλι στην πόρτα, ένα μακρόστενο χώρο με δυο υπέροχες πέτρινες καμάρες και τον γέρο-Χαρίδημο να τις πελεκάει μ' ένα περίεργο οδοντωτό σκεπάρνι.

-Καλημέρα θείε, κάτι τέτοιο ψάχνουμε να νοικιάσουμε. Μήπως αυτό είναι ελεύθερο.

-Δεν ξέρω, παιδί μου, προίκα στον γαμπρό μου το 'χω δώσει και μάλλον θα το νοικιάσει για κανένα μπακάλικο ή ψιλικατζίδικο.

-Εμείς το έχουμε γι' αλλιώς. Μ' εσένα θα το συζητήσουμε ή με τον γαμπρό σου;

-Με το γαμπρό μου και την κόρη μου, παιδιά. Εγώ απλά πελεκάω τις «καντονάδες» για να έρθουν στο παλιό τους.

Πρώτη άγνωστη λέξη, θ ακολουθούσαν πάρα πολλές αργότερα. Καντονάδες λένε αυτές τις ασβεστολιθικές παραλληλόγραμμες πέτρες που οι Ενετοί χρησιμοποιούσαν για να στηρίζουν οικήματα σε τοξοειδείς καμάρες και τα πορτοπαράθυρά τους. Μαζί με την πρώτη άγνωστη λέξη, γνωρίσαμε και τον Καντάρα. Αντρέα τον έλεγαν αλλά κι αυτός σαν εμένα ήταν γνωστός με το πατρώνυμο. Και την κόρη του Χαρίδημου, κυρία Καντάρα που αυτή είχε κρατήσει το Δέσποινα, το χριστιανικό της. Ομολογώ πως με την πρώτη ματιά αυτός ο χώρος με τις δυο καμάρες μας φαινόταν ιδανικός γι' αυτό που ψάχναμε αλλά ο Καντάρας είναι αποκλειστικά υπεύθυνος για την συνέχεια. Ίσως αν ήταν λιγάκι πιο δύστροπος κι ευκαιριάκις να είχαμε πάρει δρόμο αλλά ο Καντάρας αποτελεί δείγμα ανθρώπου σπανίας ποιότητας. Δείγμα διότι έχουν μείνει ελάχιστοι σαν κι αυτόν σε όλο τον πλανήτη. Η δε Δέσποινα, του ταίριαζε γάντι. Σπάνιοι, απίθανοι άνθρωποι που κάποια μέρα θα εκλείψουν απ' την άποψη του όταν έρθει η ώρα να φύγουν, όλοι θα πεθάνουμε μια μέρα, δύσκολα θα αντικατασταθούν.

Και εγέννετο Φαγκότο! Κοκτέιλ μπαρ με Τζαζ και κλασσική μουσική! Κατεβάσαμε και τον μέγα διακοσμητή Ανδριώτη απ' την πρωτεύουσα για να τον γαμοσταβρίζει ο Μανούσος ο μαραγκός που ήθελε το μπαρ τοξοειδές, καμπύλη στο 5ποντο ξύλο. Το θεόρατο οικιακό ψυγείο

που είχα πάρει απ' τον Αμερικάνο που έφυγε απ' την τράπεζα και ξεπούλησε το νοικοκυριό του – με μετασχηματιστή δούλευε στα 110 Βολτ – μια δυστυχισμένη ραφαρία από πίσω για ποτά και βινύλια με το στερεοφωνικό του ιδίου Αμερικάνου και διαφορετικό μετασχηματιστή απ' αυτόν του ψυγείου ένα θερμοσιφονάκι φάτσα-κάρτα στον τοίχο κι έναν νεροχύτη με ράφια της συμφοράς κάτω απ' το μπαρ. Νοβοπάν μπαούλα γύρω-γύρω στους τοίχους με μαξιλαράκια για τα ευαίσθητα κωλαράκια, χαμηλά τραπεζάκια από μασίφ ξύλο -εκεί ο Ανδριώτης δεν τσιγκουνεύτηκε – και χαμηλόκωλα ψάθινα ταμπουρέ. Διαδόθηκε το νέο, κάτι θεότρελοι Έλληνες – οι Νησιώτες αποκαλούν Έλληνες όλους τους άλλους που δεν είναι Νησιώτες. Τους λένε επίσης και «ξένους» και όταν διαμαρτυρηθείς λέγοντας «μα... δεν είμαι ξένος, Έλληνας είμαι» σου λένε αφοπλιστικά «μα αυτό είπα κι εγώ, ξένος». Αυτοί οι θεόμουρλοι ξένοι άνοιξαν ένα καφέ-μπαρ στο παλιό λιμάνι εκεί που είναι τα κωλάδικα, παίζουν Τζαζ και κλασσική μουσική – άγνωστες λέξεις τότε στην πόλη. Ε! ναι, φίλτατε αναγνώστη, ΕΓΩ ήμουνα που έφερα Τζαζ και κλασσική στην πόλη το 80, κι ο Κακάρογλου το σινεμά – και δεν σερβίρουν όλα τα ποτά σε ποτήρια-σωλήνες αλλά σε κάτι άλλα, περίεργα. Ο διάσημος έμπορος υαλικών που τότε ήταν ακόμα ντουέτο, είχε αναγκαστεί ν' ανανεώσει την γκάμα των ποτηριών. Κάποτε αργότερα, ο γαμπρός είπε πως ευτυχώς που ήρθε ο Φαγκότος στην πόλη και πουλάμε και κανένα ποτήρι. Πέρασε όλη η νεολαία μια φορά για καφέ από περιέργεια και... δεν ξαναπέρασε. Μετά από δέκα μέρες το μαγαζί ήταν εντελώς άδειο! Δυο τρεις φαντάροι και ναύτες, πτυχιούχοι όλοι τους, που έκαναν θητεία συνέχισαν να έρχονται, ο ναύτης του μουσείου, ο Κοκκινάκης ο αθλητής και μια παρέα αρχιτέκτονες-ναύτες Μαϊκίδης και Σια. Ευτυχώς που είχε μπει Μάης και είχαν πλακώσει οι τουρίστες και το μαγαζάκι άρχισε να ξαναγεμίζει. Μέχρι που γινότανε τίγκα και η είσπραξη της ημέρας ήταν όσο ο μηνιαίος πρώην μισθός μου εμένα και της Μαριάννας αθροιστικά. Πέρασαν και μερικοί που ήταν διάσημοι ή έγιναν αργότερα -λέγε με Τσακνή-μερικοί πολύ αξιόλογοι. Ο Σαββόπουλος π.χ. ένα βράδυ μετά τις μουσικές γιορτές του Χατζηδάκη στην μεγαλούπολη στ' ανατολικά που μας έκανε πολλά κομπλιμέντα για την ιδέα Τζαζ και κλασσική την οποία ιδέα, για να λέμε και του στραβού το δίκιο, την είχαμε αντιγράψει από ένα ίδιο χώρο στην Ίο που το έλεγαν «Καλημέρα» το προηγούμενο καλοκαίρι που είχαμε πάει μια βόλτα με το φοιτηταριάτο. Ο Σαββόπουλος προφανώς δεν είχε επισκεφθεί ακόμα την Ίο. Κάναμε και μη προγραμματισμένα live, με κάποιους περαστικούς που ζητούσαν να παίξουν δωρεάν εκ των οποίων πολλοί άσχετοι που ήταν ταλαιπωρία να τους ακούς και με κάποιο ευγενικό τρόπο τους στέλναμε στο διάολο. Αξέχαστο το ντουέτο το άγνωστου τότε Αχιλλέα

Περσίδη με τ' ακροβατικά στην κιθάρα του και του Μαγκλάρα με την βιολάρα του κι εμένα να ζητάω επίμονα να παίξουν το Wave του Jobim. Ο Τσακνής, γόνος πλούσιας αστικής οικογένειας στην Καρδίτσα αλλά σκληροπυρηνικός ΚΝίτης, και ο Τουλιάτος που έπαιζε ντραμς στα ταπεράκια, μας έμαθαν αργά τη νύχτα που είχαν φύγει οι τουρίστες, τα «Τροπάρια για Φονιάδες» κάποιου άλλου ΚΝίτη – νέου δημιουργού που επρόκειτο αργότερα να μεγαλουργήσει. Κι ο Τσακνής μεγαλούργησε αργότερα, όταν απολύθηκε απ' τον στρατό και σπούδασε(;;) μουσική σε Ωδείο και όταν διάσημος πλέον ξαναπέρασε απ' το Νησί με τον κολλητό του μετά από κάμποσα χρόνια, δεν θυμόταν τίποτα για το Φαγκότο και τα χρόνια που ήτανε φαντάρος! Έπρεπε να του τα θυμίσω με λεπτομέρειες. Αυτό το παιδί με την υπερφίαλη έπαρση-ξίπασιά... μέχρι συμφωνική μουσική στο Μέγαρο έκανε με μπαγκέτα στο χέρι σαν νέος Φον Κάραγιαν. Με τις γκόμενες μειονεκτούσε επειδή δεν σκάμπαζε λέξη από ξένη γλώσσα και μας σχολίαζε περιπαικτικά εμάς τους γλωσσομαθείς ένγκαβλους. Μεγάλος έρωτας της έφηβης μπαλαρίνας όμως που τελικά ξεπαρθένεψε και της άφησε τραυματικές εμπειρίες, ο άσχετος.

Φτάνει, ιστορίες απ' το Φαγκότο υπάρχουν άπειρες και με πικάντικες λεπτομέρειες, δεν είναι αυτό το θέμα. Μπορεί να είναι στον τίτλο αλλά το θέμα είναι Νουάρ αστυνομικής πλοκής. Sam Spade και Philip Marlowe hard-boiled Noir στυλ αλλά χωρίς καπέλο Fedora. Με Γάτους, Βέσπα και τροχόσπιτο.

Και τότε άρχισαν να συμβαίνουν περίεργα πράγματα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Σκορπούσαμε τα λεφτά δεξιά-αριστερά ασύστολα σαν να ήμασταν σε διακοπές, η Μαριάννα ήταν στην παραλία όλη μέρα κι εγώ έτρεχα για ψώνια και καθαριότητα του μαγαζιού μέχρι που το κατάλαβε από μόνη της και μια μέρα έφυγε, ήρεμα και πολιτισμένα λέγοντας « Δεν είμαι για τέτοια εγώ. Θα ξαναμπώ στο σύστημα. Καλή τύχη». Την ίδια μέρα που έφυγε για την πρωτεύουσα, το ίδιο βράδυ, μετά το κλείσιμο του μαγαζιού ξενοπηδούσα μια Γερμανίδα νοσοκόμα αγάμητη και με τριχωτές γάμπες. Όσο ήταν η σύζυγος Μαριάννα εκεί, μόνον κοίταζα τις δίμετρες ξανθιές, δεν άγγιζα. Μετά που έφυγε... τα έκανα όλα. Αυτή η βιόλα με τις τουρίστριες συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Συνέβησαν πάρα πολλά από τότε και μετά, μέρος των οποίων θα περιγραφεί στο παρόν εγχείρημα. Τα σπουδαιότερα. Έπεςαν ουρανοκατέβατα λεφτά που ξοδεύτηκαν όλα σε μοτοσυκλέτες, το τροχόσπιτο και την Τορίνο. Απέκτησα και άλλη δραστηριότητα, με άδεια ασκήσεως επαγγέλματος «μαϊμού» Ιδιωτικός Ντετέκτιβ που δεν την διαφημίζω αλλά και δεν την αρνούμαι. Συνέπειά της, μια Μπερέτα 950, 25αρα, γυναικείο όπλο που το λένε υποκοριστικά ποντικομπίστολο, που με 12πόντους μήκος μπαίνει ακόμα και σε

τσέπη γιλέκου σ' ένα συρτάρι στο Παλάτσο, έτσι για να λέω πως το έχω. Σε πολύ κοντινή απόσταση μπορεί να βρω στόχο, σε μακρινή, δεν μπορώ να πετύχω ούτε την άμμο στην παραλία. Όταν με ρωτάνε με τι ασχολείστε, πάντα λέω μπάρμαν.

Τους χειμώνες συνήθως ταξιδεύω. Αφήνω το Μπαρ στον Μένιο και την παρέα του και η μόνη τους υποχρέωση είναι να πληρώνουν το νοίκι στον Καντάρα και τα πάγια έξοδα. Δεν έχω παράπονο. Αρχές Απρίλη που αρχίζει η τουριστική σεζόν, το ξαναπαίρνω πίσω και το δουλεύω μόνος μου η με την άμισθη βοήθεια φίλων, όπως ο ναύτης του Μουσείου ας πούμε, που βέβαια το κάνουν για να χτυπήσουν καμιά τουρίστρια που θα περισσέψει, όχι από φιλία. Επειδή με τις γκόμενες είμαι μοναχοφαγός και διαλέγω πρώτος, σαν αφεντικό. Φιλίες, συντροφικότητα, αγάπες και πολιτικές έχουν γίνει άγνωστες λέξεις πλέον. Σαρκαστικός κυνισμός, παντελής άρνηση – το λένε και Νιχιλισμό – Καρτεσιανή αμφιβολία, δυσπιστία και ηδονές. Αυτό αποφάσισα για την ζωή μου, έξω απ' το σύστημα. Καλώς ή κακώς δεν ξέρω αλλά δεν επιτρέπω σε καμιά βολεμένη κουφάλα να με κρίνει. Εγώ το χαρακτηρίζω τόλμη και γενναιότητα. Τίποτα δεν με φόβισε ή με τρόμαξε τα χρόνια εκείνα. Ανευθυνότητα και μπρούτζινα μέζεα. Τα έχασα όλα και το ένδοξο και γενναίο παρελθόν μεταμορφώθηκε σε αφόρητη δειλία απ' την στιγμή που γεννήθηκαν τα δίδυμα. Το καλύτερο που μπορώ να ελπίζω είναι να πεθάνω ξαφνικά και σε κρεβάτι, όχι στο δρόμο.

3. Little green apples

Είχε μια πολύ ένρινη φωνή. Μπορούσες να δεις τα χείλια της όταν μίλαγε αλλά ο ήχος έβγαινε απ' το ηχείο με το πειραγμένο woofer από πάνω. Όχι πως ήταν μειονέκτημα, η μυτούλα της ήταν εμφανισιακά άψογη. Μερικοί έγιναν πάμπλουτοι με τέτοια φωνή όπως ο Μπομπ Ντίλαν ή η Ντόλι Πάρτον που χου.

-Το μοναδικό πράγμα που θα με εξέπληττε, αγαπητή, είναι ένας πολιτικός που δεν λέει ψέματα η μια πουτάνα που το δίνει τσάμπα. Τίποτα άλλο. Θα μου πεις πως με ξέρεις υποθέτω.

-Η Σιμόν, μια Γαλλίδα φίλη μου στη Σορβόνη, μου είπε πως κάνεις υπέροχο μασάζ. Εσύ την γνώρισες στο Στρασβούργο που έζησε δυο-τρία χρόνια. Τώρα, είναι στο Πο, κοντά στα Πυρηναία.

Η Σιμόν στο Στρασβούργο! Εδώ, φίλε αναγνώστη, μπαίνει ένα απ' τα χαρακτηριστικά του Νουάρ, στο σινεμά και στην λογοτεχνία. Αυτό που λέμε φλασμπάκ. Σκηνές και δαίμονες απ' το παρελθόν. Μερικές φορές οι Νουάρ ιστορίες και φιλμ, ξεκινάνε απ' το τέλος και η όλη αφήγηση γίνεται με μορφή φλασμπάκ.

Το Φαγκότο στις αρχές του άνοιγε στις 7 με κλασσική μουσική μέχρι τις 9 και μετά τις 9 και για όλη την νύχτα Τζαζ. Το πρόγραμμα ήταν γραμμένο έχω σε μαυροπίνακα και ήταν «συναυλιακό» δηλαδή εισαγωγή, κοντσέρτο ή σουίτα και συμφωνία. 2 ώρες ακριβώς.

Σπάνια είχε πελάτες αυτήν την ώρα. Εγώ με τους καφέδες μου και τα τσιγάρα για ν' αντέξω την νύχτα και περιστασιακά τίποτα ξέμπαρκοι τουρίστες λάτρεις της Κλασσικής. Ένα βραδάκι, μπήκε μέσα την ώρα της κλασσικής ένα περίεργο τρίο. Δυο κυρίες 40-45αρες που έκαναν μπαμ από μακριά πως ήταν ματσωμένες μπορεί και αριστοκράτισσες κι ένας νεαρός γύρω στα 20 από εκείνους που κάνουν πασαρέλα και τους χαλβαδιάζουν πάμπλουτοι πούστηδες. Θάνατος στην Βενετία. Ήταν Ιταλίδες. Η Αντονέλα και η Γκούτσι που τριβότανε με τον νεαρό

και ήταν σίγουρα ζιγκολό. Τρία Ντράϊ Μαρτίνι με πράσινη ελιά και σταγόνες απ' την φλούδα λεμονιού, απ' τα κοκτέιλ που είχα γίνει εξπέρ λόγω Μπουνιουέλ, και την Αντονέλα να κρέμεται απ' το στόμα μου. Πολύ νωρίς ήτανε για να κάνω σχέδια για την νύχτα αλλά το τρίο φεύγοντας για να πάει για φαγητό είπε ότι θα ξαναγυρίσουν αργότερα το φαγητό για ποτό και Τζαζ. Ναι καλά, σκέφτηκα, όλοι το ίδιο λένε και κανείς δεν ξαναγυρνάει. Έκανα λάθος. Όπως είχα κάνει λάθος και νωρίτερα όταν είχα νομίσει ότι ήτανε νωρίς. Ο ζιγκολό και η Γκούτσι έφυγαν γύρω στα μεσάνυχτα να πάνε στο σκάφος (;;;) και η Αντονέλα έμεινε μέχρι τι κλείσιμο στις 2. Την είχα μάθει πολύ καλά αυτήν την κατάσταση και δεν χασομέρησα καθόλου. Μόλις έφυγαν οι τελευταίοι, έσβησα τα φώτα, κλείδωσα και περάσαμε από πάνω. Ο Καντάρας, μαζί με το Φαγκότο μας είχε νοικιάσει και τον από πάνω του χώρο για να μείνουμε αφού είχε μπει σε απίθανα έξοδα για να εγκαταστήσει αποχέτευση νεροχύτες κουζίνας και μπανιέρα ζητώντας μηδαμινή αύξηση στο ενοίκιο του μαγαζιού. Το σημείο κλειδί στην υπόθεση είναι ακριβώς αυτό, το κλειδί του «διαμερίσματος» πάνω απ' το Φαγκότο που μονίμως άφηνα στο γείσο πάνω απ' την δεξιά κολώνα της εξώπορτας. Ανεβαίνοντας τα πέντε σκαλοπάτια με την Αντονέλα πίσω μου φυσικά και με είδε να παίρνω το κλειδί απ' το γείσο και ν' ανοίγω την πόρτα! Καμία σημασία δεν είχαν όλα αυτά για το τι ακολούθησε. Πάντα μου άρεσαν οι μεγαλύτερες γυναίκες όταν ήμουν μικρός αλλά ετούτη ήταν θεά! Αδύνατη, γυμνασμένη κοκκινομάλλα, όχι γνήσια, από κάτω ήταν καστανή, και... ηφαιστειώδης. Κόντευε να χαράξει μετά από διάφορα περίπλοκα παιχνίδια όταν σηκώθηκε και ντύθηκε λέγοντας ότι έπρεπε να επιστρέψει στο σκάφος πριν το χάραμα επειδή ο καπετάνιος απαγόρευε ρητά να μην είναι κάποιος εκεί το πρωί. Εάν ήθελα όμως, ήμουν καλεσμένος στο σκάφος για μεσημεριανό φαγητό στις 3 τ' απόγευμα. Με μεγάλη μου χαρά, και περιέργεια, θα πήγαινα. Δεν χρειαζόταν να την συνοδέψω, θα επέστρεφε μόνη της. Αυτόνομη κι αυτάρκης, όπως μ' αρέσουνε οι ΜΙΛΦ. Κοιμήθηκα μέχρι το μεσημέρι αφού έφυγε και όταν πήγα για καφέ, βρήκα τον ναύτη του Μουσείου και του εξήγησα και του ζήτησα να πάει ν' ανοίξει στη θέση μου αν αργούσα. Βρήκα καθαρό τζιν και μπλουζάκι, καθάρισα καλά τα Σεμπάγκο και πήγα στα Νεώρια να βρω το Άλμπατρος. Όταν το βρήκα, χάζεψα, όπως ακριβώς χάζευαν καμιά δεκαριά περίεργοι στο μόλο. Ρε τι δουλειά έχω γω απ' την Καισαριανή με τα τρικάταρτα κότερα; Περιέργεια και καβλίτσες. «Χωρίς παπούτσια» έγραφε η ταμπέλα στην είσοδο της ράμπας και με τα Σεμπάγκο στο χέρι την ανέβηκα. Η Αντονέλα μ' αγκάλιασε τρυφερά.

-Σε περιμέναμε. Έχουμε βάλει την σαμπάνια στον πάγο. Έλα.

-Εκεί πάμε. Να εξηγηθούμε.

Με πήγανε, ο καπετάνιος μπροστά, εγώ από πίσω και οι δυο κουμπουροφόροι πίσω μου στην αίθουσα πλοήγησης. Ούτε ίχνος ούτε φωνή απ' τις δυο κυράτσες και τα ζιγκολό τους! Τίποτα! Μ' έκατσαν σε μια καρέκλα που μπροστά της ήταν ένας μεγάλος κουβάς μισογεμάτος με κάτι γκρίζο.

-Ξέρεις τ' είναι αυτό;

-Σαν τσιμέντο μοιάζει.

-Τσιμέντο είναι, ταχείας πήξεως. Το αν θα πάει μόνο του στο βυθό της θάλασσας ή με τα πόδια σου μέσα, εξαρτάται από σένα.

Ήμουν στα σκατά, ήταν φανερό. Αλλά δεν έφταιγα σε τίποτα ο άμοιρος. Ο καθένας θα το 'χε χάσει το δόλωμα. Η σαμπάνια της Γκούτσι ήταν κοκτέιλ, με κάτι μέσα. Το τσιμέντο στα πόδια και Ιταλοί κραύγαζαν Μαφία. Τι δουλειά έχω εγώ ρε παιδιά μ' αυτά; Εγώ να γαμίσω γύρενα. Ούτε σαμπάνιες ούτε καπνιστούς σολομούς και χλίδα έψαχνα. Είναι παλιό το ότι σέρνει καράβι, ας πρόσεχες. Λούσου τα τώρα.

-Το τσιμέντο στα πόδια κάπτεν δεν λέει όπως καταλαβαίνεις. Για πες το άλλο να δούμε.

-Ευκολάκι είναι για κάποιον που μιλάει δυο ξένες γλώσσες κι' έχει όμορφη φατσούλα σαν κι εσένα. Πέντε μερούλες θα λείψεις, θα πάρεις ένα αυτοκίνητο μ' Ελληνικές πινακίδες στην Αλβανία και θα τ' οδηγήσεις μέχρι την Αμβέρσα στο Βέλγιο. Επιστροφή με αεροπλάνο και μεγάλο μπαξίσι στην τράπεζα, τυχερούλη.

-Τι γίνεται αν μ' αρπάξουν στο δρόμο;

-Δεν θα σ' αρπάξουν εκτός κι αν τους το πεις! Σ' αυτή την περίπτωση το τσιμέντο θα γίνει μολύβι στο συκώτι σου.

-Χαρτιά; Δίπλωμα;

-Κλειδί της πόρτας στο γείσο! Είσαι αφελής. Το κανονίσαμε όσο κοιμόσυνα.

Μου έδωσε ένα σακβουαγιάζ, ένα δικό μου σακβουαγιάζ που μέσα είχε ρούχα μου, ταυτότητα, διαβατήριο και δίπλωμα.

-Να μην ρωτήσω τι έχει μέσα αυτό το αμάξι, ε;

-Τα κορίτσια είπαν πως είσαι έξυπνος και με χιούμορ. Το επιβεβαιώνω.

-Δεν έχω και πολλές επιλογές, έτσι, κάπτεν;

-Μεταξύ μας, το τσιμέντο και τροφή στα ψάρια δεν λέει. Το άλλο, δες το σαν ένα καλοπληρωμένο ταξιδάκι στην Ευρώπη με μπόνους στην επιστροφή. Δώσε μου έναν

λογαριασμό τράπεζας και όταν τελειώσεις και γυρίσεις πίσω, άμα δεν σου ‘χω βάλει 3μύρια, θα βγω να πάρω πίπες στην Πιάτσα Ναβόνα μέρα μεσημέρι.

-Εντάξει. Λέγε λεπτομέρειες.

-Εδώ είναι όλα γραμμένα, μου έδωσε ένα φάκελο. Πρέπει να τ’ αποστηθίσεις, δεν θα τον πάρεις μαζί σου. Σήμερα όλη μέρα κι όλη νύχτα έχεις. Θα βγεις στο Δυρράχιο αύριο το πρωί με το χάραμα.

Είπε κάτι Ιταλικά, έφυγε ένας για να επιστρέψει κρατώντας ένα μεγάλο δίσκο με διάφορα φαγώσιμα πολυτελείας, ένα μπουκάλι Τζακ και δυο πακέτα Λάκις. Έχουν στυλ οι γαμημένοι. Απ’ την μια η Μαφία κι απ’ την άλλη τα πλούτη της Φλωρεντίας ή της Βενετίας.

Με γύρισαν πίσω με τον δίσκο μου και κλείδωσαν την πόρτα. Έφαγα πρώτα ένα σάντουιτς, κοτόπουλο καπνιστό με μαγιονέζα, με σέρβιρα ένα Τζακ, άναψα τσιγάρο και κοίταγα το ταβάνι.

Έπρεπε να το δω όπως μου είχε πει. Ταξιδάκι αναψυχής οδικώς στη κεντρική Ευρώπη. Και καλοπληρωμένο όπως είπε. Αν φοβόμουνα και τρόμαζα θα το ‘χανα το παιχνίδι. Έπρεπε να ξεχάσω πως είμαι βαποράκι της Μαφίας. Με το δεύτερο τσιγάρο και Τζακ είχα αρχίσει να χαμογελάω. Άνοιξα τον φάκελο και έπεσα στην μελέτη.

Θα έβγαινα κολυμπώντας! Όχι μακριά, 500μ απ’ την ακτή. Με μία αδιάβροχη πλαστική σακούλα δεμένη στη μέση μου πού μέσα είχε ένα μικρό σακβουαγιάζ με τα πράγματά μου. Το αυτοκίνητο, ένα Άουντι μπλε, ήταν παρκαρισμένο στην πλατεία της Μητρόπολης, τα κλειδιά ήταν στον φάκελο. Τον παραλιακό με το πάσο μου μέχρι την Ριέκα. 1000 δολάρια για τα έξοδά μου χωρίς τσιγγουνιές. Στην Ριέκα θα το φόρτωνα σε μια νταλικά που θα με πήγαινε μέχρι το Στρασβούργο. Από εκεί, οδικώς μέχρι την Αμβέρσα. Το πάρκαρα στο πάρκινγκ του σταθμού των τραίνων, πέταγα τα κλειδιά στη θάλασσα και σε μια κλειδωμένη θυρίδα του σταθμού των τραίνων, Νο 208 το κλειδάκι στον φάκελο, θα έβρισκα ένα αεροπορικό εισιτήριο με ανοιχτή ημερομηνία στ’ όνομά μου. Δεν έπρεπε να περιμένω να δω ποιος και πότε θα το πάρει αλλά να επιστρέψω αμέσως ή αν ήθελα, να κάνω τουρισμό. Δηλαδή καλά, τί θα μπορούσε να πάει στραβά; Χάρτες, διευθύνσεις ξενοδοχείων όχι λουξ μα ούτε και του κώλου και φαϊ πιστιό ότι ήθελα. Μια ξέκωλο ξανθιά για συνοδηγός μόνον έλειπε.

Χτύπησα την πόρτα και σχεδόν αμέσως κάποιος άνοιξε. Ζήτησα να κάνω ένα τηλέφωνο στον ναύτη του μουσείου να προσέχει το μαγαζί όσο θα έλειπα. Το βρήκαν λογικό κι έγινε. Επείγουσα ανάγκη, καμία άλλη εξήγηση, ναύτα μου, πάρε και τον Κοκκινάκη για βοηθό.

Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και μπήκαν η Κίρκη και η Καλυψώ. Ή μήπως ήταν η Σκύλλα και η Χάρυβδη;

-Σε δυο ώρες φτάνουμε. Ήρθαμε και οι δύο να σου κάνουμε ένα αποχαιρετιστήριο ευχάριστο δώρο, κάτι για να μας θυμάσαι. Όλα θα πάνε καλά, μην ανησυχείς.

-Αν πράγματι θέλετε να σας θυμάμαι όπως λέτε, θέλω να σας γαμίσω και τις δύο απ' τον κόλο. Χωρίς βαζελίνη.

Κοιτάχτηκαν χαμογελώντας, – Γιατί όχι; Είπε η Γκούτσι

Οι επόμενες δυο ώρες δεν ήταν ούτε έρωτας, ούτε γαμίσι. Ξεκώλιασμα ήτανε αλλά τούτες οι σκρόφες σαν να μου φάνηκε ότι το ευχαριστήθηκαν.

Όλα έγιναν όπως είχαν σχεδιαστεί επί χάρτου. Η αλλαγή ήταν μόνον το ξύρισμα κάθε πρωί και το προσεκτικό ντύσιμο. Δερμάτινα παπούτσια κι όχι σαγιονάρες και πουκάμισο με γιακά η ελαφρύ πουλόβερ ζιβάγκο και το σακάκι μου το κοτλέ που σπάνια φόραγα. Όλα; Εμ να, όχι όλα.

Στο Στρασβούργο φτάσαμε βράδυ. Η νταλικά πάρκαρα σ' ένα ντεπό κι ο οδηγός αφού άνοιξε την πίσω πόρτα, εξαφανίστηκε τρέχοντας στο σκοτάδι. Περίεργο αλλά δεν έδωσα σημασία. Σε όλο τον δρόμο δεν αλλάξαμε λέξη, δεν καταλάβαινε τίποτα. Με νοήματα συνεννοούμασταν για στάσεις για φαγητό ή κατούρημα. Ανέβηκα την ράμπα και άνοιξα την πόρτα του Άουντι και όταν μπήκα μέσα είδα ότι είχα παρέα! Καστανόξανθη χαριτωμένη φατσούλα με λαμπερά πανέξυπνα μάτια. Κάζουαλ ντύσιμο σοφιστικέ, 25-30 χρονών.

-Βάλε μπρος και ξεκίνα. Χωρίς πολλά-πολλά κι' ευγένειες.

-Εσένα σε βάλανε για να μου ζεσταίνεις το κρεβάτι μέχρι την Αμβέρσα;

-Μην λες βλακείες. Με λένε Σιμόν και είμαι στην Ιντερπόλ. Σε παρακολουθούμε απ' το Δυρράχιο. Δεν μας ενδιαφέρεις εσύ, πάμε για μεγάλα ψάρια. Είμαι δω να φροντίσω να φτάσεις σώος στην Αμβέρσα. Από κει και μετά θ' αναλάβουμε εμείς.

-Αρχίδια. Είμαι νεκρός, μου το είπαν. Αν μ' αρπάξουν είμαι νεκρός. Θα τους έχω καταδώσει. Εσύ όμως ξέρεις πως δεν είμαι εγώ που τους πρόδωσα. Γι' αυτό πες μου τί μπορείς να κάνεις. Δεν χρειάζομαι προστασία για να οδηγήσω μέχρι την Αμβέρσα.

-Εγώ το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σ' αφήσω να γυρίσεις πίσω αφού το παραδώσεις. Το τι θα κάνουν αυτοί μου είναι αδιάφορο. Ας μην έμπλεκες.

-Και που να 'ξερες.

-Έχουμε πολύ δρόμο μπροστά, πες μου.

Της τα είπα όλα και ξέσπασε σε γέλια. Δεν καταλάβαινα που το έβλεπε το αστείο. Το ότι δεν καταλάβαινα ήταν μάλλον το αστείο. Εκεί που έσκασε στα γέλια ήταν στο τελευταίο Ξεκώλιασμα.

-Τουλάχιστον, τις εκδικήθηκες τις θείες!

-Σταματώ. Σε λίγο θα με περάσεις για διεστραμμένο.

-Μην ανησυχείς, δεν είσαι. Πολύ υγιής και νορμάλ μου φαίνεσαι. Η δουλειά που κάνεις το ζητάει. Δύσκολα σε βλέπω να κάνεις οικογένεια.

-Όλα τα ‘χαμε η ψυχανάλυση μας έλειπε. Εσύ Σιμόν με τί την βρίσκεις;

-Λίγο από δω, λίγο από κει, γνωρίζω, μαθαίνω και προσπαθώ για έναν καλύτερο κόσμο χωρίς κακούς. Αυτούς τους βάζω φυλακή.

-Μαλακίες. Δεν μπορείς να το ορίσεις το καλό και το κακό. Κάποιος άλλος, αμφιβόλου ποιότητας το έχει ορίσει για σένα. Εσύ μόνο το σωστό και το λάθος μπορείς να ορίσεις. Γι’ αυτό και μου λες πως θα μ’ αφήσεις να φύγω στην Αμβέρσα αντί να με βάλεις μέσα στο τσούρμο κι εμένα. Ξέρεις πως αυτό είναι το σωστό άσχετα αν εγώ είμαι καλός ή κακός.

-Χαριτωμένα τα λες. Πως είπαμε σε λένε;

-Σουλπίκιο.

-Όχι το κωδικό, το πραγματικό.

-Σουλπίκιος Βάρδας. Αυτό είναι το πραγματικό. Όλοι με φωνάζουν Βάρδα γιατί δεν λέω ποτέ τ’ όνομά μου.

-Έλα! Με δουλεύεις.

-Καθόλου. Καπρίτσιο του πατέρα μου σε συνεννόηση με τον νονό μου για να πικάρει την θρησκόληπτη μάνα μου που με ήθελε Θεόφιλο. Αυτή τον χώρισε αμέσως μετά αλλά μαζί μου ήταν υπέροχος. Δεν μου άφησε κανένα περιθώριο να τον μισήσω για τ’ όνομα που θα κουβάλαγα όλη μου την ζωή.

-Ενδιαφέρον! Εγώ πως θέλεις να σε λέω;

-Εάν το «μωρό μου» σου φαίνεται υπερβολικό, σκέτο Βάρδα.

-Έχεις δίκιο, είναι υπερβολικό.

-Έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας όμως. Και μια διανυκτέρευση. Ίσως το ξανασκεφτείς.

-Είσαι αδιόρθωτος! Θεότρελος.

-Δεν είμαι σίγουρος αν θα σ’ άρεσα αν ήμουν διαφορετικός.

-Και ποιος σου είπε ότι μ' αρέσεις. Να κάνουμε μια στάση για καφέ κατούρημα; Με πόνεσε η πλάτη μου στ' αμάξι.

-Στον πρώτο σταθμό που θα συναντήσουμε. Δεν βιαζόμαστε, θα σου κάνω και μασάζ να σου ξεπονέσει η πλάτη.

Χαμογέλασε με το τελευταίο αλλά όχι αρκετά για να σημαίνει άρνηση. Ουδεμία εκτίμηση κι εμπιστοσύνη δεν έτρεφα για τα «όργανα της τάξης» και ήμουνά πολύ μεγάλος για ν' αλλάξω ιδέες. Έπρεπε να σιγουρευτώ πως έλεγε αλήθεια και στην Αμβέρσα θα με άφηνε να γυρίσω πίσω. Το πως θα γλύτωνα απ' τους Μαφιόζους θα το έβλεπα όταν παρουσιαζόταν. Προς το παρόν είχα να κάνω με την Σιμόν και την Ιντερπόλ. Στον επόμενο σταθμό Τοτάλ, έβγαλα φλας.

Πήραμε σάντουιτς και καφέδες, άναψα κι ένα τσιγάρο κι όταν το τέλειωσα έβαλα μπροστά τα μεγάλα μέσα.

-Γύρνα να σου κάνω μασάζ στην πλάτη.

Έβγαλε το τζιν μπουφάν που φορούσε κι' έμεινε με το πουκάμισο. Στην ζώνη από μέσα είχε δεμένο ένα Γκλοκ. Αυτό το κράτησε εκεί, στη θήκη του. Πέρασε στο πίσω κάθισμα -άνετο το Άουντι πίσω – κι άρχισα να της μαλάζω τους ώμους και τα φιλέτα δίπλα στην σπονδυλική στήλη.

-Χαλάρωσε, άμα σφίγγεσαι δεν δουλεύει.

Δεν χαλάρωσε, πολύ-χαλάρωσε και αφέθηκε στο μασάζ που γρήγορα πέρασε στο αισθησιακό. Κι εκεί που ταξίδευε στα σύννεφα, ξύπνησε ξαφνικά και γυρνώντας πίσω μου είπε.

-Βάρδα, είσαι κωλόπαιδο. Κόφτο.

-Άμα δεν το κάνω καλά Σιμόν, να το ξανακάνω απ' την αρχή.

-Πολύ καλά το κάνεις και το ξέρεις, αλητάμπουρα.

Όταν έσκυψα να την φιλήσω δεν αντέδρασε και μετά πιάσανε δουλειά οι γλώσσες που ο ένας προσπαθούσε να βρει αν ο άλλος είχε κάνει εγγείρηση αμυγδαλών. Ηρεμήσαμε, μεγάλα παιδιά σε πάρκινγκ της Ωτορούτ. Κάπου και οι δυο ξέραμε πως την νύχτα θα τρώγαμε νωρίς και θα κοιμόμασταν στο ίδιο δωμάτιο. Προσφέρθηκε να οδηγήσει, δεν αρνήθηκα να μην με πει μάτσο, και σαν συνοδηγός το έπαιξα ντισκ-τζόκευ ψάχνοντας και αλλάζοντας σταθμούς στο ράδιο. Πολύ μπουρμπούρου το γαλλικό ραδιόφωνο και λίγη μουσική. Όταν παίζουν μουσική, η μισή υποχρεωτικά είναι γαλλική! Ακόμα και σε αμιγώς Ροκ ή Τζαζ σταθμούς. Σωβίνες. Η κουβέντα χαλάρωσε, για όλα και για τίποτα και πώς θα τον χαλάσουμε.

Τον κόσμο μωρέ, και πως θα τον ξαναφτιάξουμε, αυτά πού με κουράσανε αφόρητα στο παρελθόν. Φάγαμε σε φαστφουντάδικο για να μην χάσουμε ώρα και η νύχτα ήταν όλο μέλι και σορόπια. Ένα άπειρο μωράκι ήτανε που σπαρτάρησε σαν ψάρι άπειρες φορές μέχρι να εξαντληθεί και να κοιμηθούμε. Όχι πως κι εγώ δεν πέρασα καλά ή ήμουν λιγότερο κουρασμένος. Σηκώθηκα πρώτος και κατέβηκα στο εμπορικό κέντρο σ' ένα φαρμακείο και πήρα τ' απαραίτητα. Ανέβηκα και την ξύπνησα με καφέ και κρουασάν στα χέρια.

-Κοιμήθηκα σαν ζώο! Θα μπορούσες να πάρεις τ' αμάξι και να το σκάσεις.

-Να πάω πού; Στα δίχτυα της Μαφίας; Σκεφτόμουν πως μπορεί να είχαμε επανάληψη σήμερα.

-Βάρδα, είσαι πολύ κωλόπαιδο. Γλυκύτατο και τρυφερό μεν, κωλόπαιδο δε.

-Αν ξεκινήσουμε νωρίς το απόγευμα, θα ήμαστε στην Αμβέρσα την νύχτα. Κάτι έχω στο μυαλό μου για μέχρι τότε.

Και της κούνησα την σακούλα του φαρμακείου στα μάτια. Δεν μπορούσε να δει τι έχει μέσα και στην επιμονή της απάντησα έκπληξη. Πρότεινα ένα ελαφρύ γεύμα νωρίς, να πληρώσουμε μισή μέρα ακόμα στο ξενοδοχείο και ν' ανέβουμε στο δωμάτιο μετά το φαγητό για την ... έκπληξη. Να πάρουμε τον δρόμο με κατεύθυνση Βέλγιο στις 4. Δέχτηκε, τρωγότανε για την έκπληξη.

Όταν ήρθε η ώρα της το 'σκάσα. Ζεστό- καυτό ντους πρώτα και κατόπιν μασάζ ολόγυμνη μ' αιθέρια έλαια ειδικά για την δουλειά, βανίλια ή βερίκοκο κατ' επιλογή.

-Και τα δυο μαζί δεν γίνεται; Δυσκολεύομαι να διαλέξω, μ' αρέσουν και τα δύο.

-Όλα γίνονται, μωρό μου.

Μπήκε στο μπάνιο, έκανε ένα καυτό ντους ν' ανοίξουν οι πόροι και ξάπλωσε μπρούμυτα στο κρεβάτι. Και... έλιωσε. Την μάζευα σε υγρή μορφή απ' το πάτωμα. Δεν θέλουν και πολλά οι γυναίκες τελικά. Να μην είσαι μαλάκας θέλουν και να γνωρίζεις και να εφαρμόζεις τα βασικά και τις λεπτομέρειές τους, χωρίς βιασύνη.

Μου επέτρεψε να καπνίσω στο δωμάτιο με ανοιχτό το παράθυρο. Εκεί που χάζευα την πρασινάδα έξω απ' το δωμάτιο καπνίζοντας σχεδόν γυμνός, άκουσα μια σιγανή φωνούλα στην πλάτη μου.

-Θα μου λείψεις αύριο που θα φύγεις, Βάρδα. Είναι η πρώτη φορά που λέω κάτι τέτοιο σε αρσενικό.

-Δηλαδή θα με αφήσεις πραγματικά να φύγω; Δεν είμαι κακό παιδί;

-Κακό παιδί δεν είσαι αλλά είσαι κωλόπαιδο.

-Να το εκλάβω σαν κομπλιμάν τότε.

-Καλά το κατάλαβες.

-Εγώ το μόνο που μπορώ να σου πω Σιμόν, μωρό μου, είναι ότι δεν θα σε ξεχάσω. Αν σου πω πως θα μου λείψεις θα πω ψέματα.

-Μην πεις τίποτα τότε. Πάρε με μια αγκαλιά και μετά πάμε να φύγουμε.

Στην υπόλοιπη διαδρομή μέχρι την Αμβέρσα δεν είπε σχεδόν λέξη μόνο χάζευε έξω απ' το παράθυρο όσο οδηγούσα. Όταν μπήκαμε στην πόλη και μέχρι να πάμε στο πάρκινγκ του σταθμού γύρισε και μου είπε πολύ σοβαρά.

-Μην το πάρεις το εισιτήριο απ' την θυρίδα. Μόλις αφήσεις το αυτοκίνητο, εγώ θα έχω κατέβει πριν, μπες στο σταθμό και πάρε το πρώτο τραίνο για το Παρίσι και από εκεί το πρώτο αεροπλάνο για την Αθήνα. Αν δεν έχεις αρκετά λεφτά, θα σου δώσω εγώ και θα ... μου τα χρωστάς. Θα περάσουν ένα-δυο μέρες με το αυτοκίνητο στο πάρκινγκ πριν κινητοποιηθούμε και μέχρι τότε πρέπει να είσαι πίσω στην Ελλάδα. Εγώ, κάτι θα βρω να τους πω για να μην σε ψάξουν. Αν μπλέξεις με τους Ιταλούς, πάρε με σ' αυτό το τηλέφωνο αλλά μόνον αν μπλέξεις. Είναι απόρρητο.

-Σίγουρα δεν θα σε ξεχάσω Σιμόν.

Την φίλησα τρυφερά, σταμάτησε και χάθηκε μες την νύχτα και έκανα ακριβώς ότι μου είπε.

Η Σιμόν απ' το Στρασβούργο που τώρα ήτανε στο Πο.

Έχει επίλογο η ιστορία, όχι έναν αλλά δυο. Άσχετους με την Σιμόν αλλά να μην κάνω μισές δουλειές.

Πρώτα απ' όλα, μετά από μια βδομάδα που επέστρεψα στο Νησί και το μπαρ, πήρα μια ειδοποίηση απ' την τράπεζα πως είχαν μπει στον λογαριασμό μου 3 εκατομμύρια από ένα Φαντ του Βατικανού. Να το το τροχόσπιτο στη λίμνη. Περίσσεψαν και για μια Χόντα που την έσπασα στο εξάμηνο.

Στον δεύτερο επίλογο, τον χειμώνα που έκλεισε το Φαγκότο έκανα εκπαιδευτικό ταξιδάκι διακοπές στην Ιταλία. Ρώμη, Φλωρεντία, Βενετία το πρόγραμμα. Είχα μια διεύθυνση-τηλέφωνο της Αντονέλα στη Ρώμη. Χάρηκε πολύ που μ' άκουσε και με κάλεσε σπίτι της. Μόλις μπήκα μέσα, πέταξε από πάνω της ένα μεταξωτό κιμονό που φορούσε και τίποτα από μέσα και

ξεφώνισε μ' ενθουσιασμό «τεζόρο μίο» και άντε πάλι τα ίδια. Όταν τελείωσαν τα ... «ίδια», αφελέστατα ρώτησα.

-Το Γκούτσι είναι όνομα ή επίθετο;

-Άλλη ερώτηση περ φαβόρε.

-Τι είχε μέσα το γαμημένο αυτοκίνητο;

-Απολύτως τίποτα! Δόλωμα ήτανε γιατί ήξεραν πως είχε διαρρεύσει. Ότι είχαν γι' Αμβέρσα, διαμάντια απ' την Σιέρρα Λεόνε υποθέτω αλλά δεν μπορώ να σου πω σίγουρα, τα μετάφεραν με άλλο τρόπο. Γι' αυτό άλλωστε σε πλήρωσαν κιόλας.

-Μαφία ή το Βατικανό;

-Άλλη ερώτηση περ φαβόρε, τεζόρο. Πρέγκο.

Της προσκόλλησης ήτανε η Αντονέλα, βδέλλα να περνάει πλουσιοπάροχα με έξοδα πλουσίων φίλων. Το αν ήτανε Μαφία, Βατικανό ή οίκος υψηλής μόδας της ήταν αδιάφορο.

4. Coat of many colors

-Και τι κάνει στο Πο η Σιμόν; Παίζει μπάσκετ;

-Δεν ξέρω τι κάνει στο Πο η Σιμόν αλλά δεν παίζει μπάσκετ. Εκτός απ' το μπάσκετ η περιοχή είναι διάσημη για το φουά-γκρά.

-Γάτα είσαι αλλά έχω ήδη μία. Αν δεν έχεις πρόβλημα με την Βέσπα, θα σου κάνω το τραπέζι με φουα-γρα να γνωρίσεις και τον Γάτο. Με μια μικρή στάση στο δρόμο σ' ένα σουπερμάρκετ για το συμπλήρωμα.

-Μόνον αν μετά έχει μασάζ.

-Τ' αυτονόητα παραλείπονται, μωρό μου. Μεγάλη κοπέλα είσαι κι έξυπνη.

Στο Φαγκότο είχα γνωρίσει έναν Γάλλο απ' το Μαρσιάκ, μια μικρή πόλη της νοτιοδυτικής Γαλλίας εξ' ίσου φημισμένη για το φουά-γκρα και το Αρμανιάκ. Μην τους πεις ότι είναι σαν κονιάκ, θα σε σκοτώσουν. Το Αρμανιάκ είναι Αρμανιάκ, όχι κονιάκ. Το Μαρσιάκ, αν και μικρή πόλη σε αγροτική περιοχή, φιλοξενεί κάθε χρόνο το πιο φημισμένο Τζαζ Φεστιβάλ της Ευρώπης! Ο Γάλλος, εκτός απ' τα προγράμματα και την μόνιμη πρόσκληση στο Φεστιβάλ που μαζεύει χιλιάδες άτομα απ' όλη την Γαλλία, μου στέλνει συχνά-πυκνά και φουά-γκρά γνήσιο σε γυάλινες κονσέρβες και Αρμανιάκ που δεν το βάζω στο μαγαζί για πούλημα.

Στο Μαρσιάκ δεν αξιώθηκα ποτέ να πάω αν και απ' τα προγράμματα που μου έστελνε έβλεπα πως περνάγανε μεγάλα θηρία της Τζαζ στο Φεστιβάλ, τον Αύγουστο ήτανε μες την καρδιά της σεζόν αλλά ούτε και χειμώνα στα ταξίδια μου. Τι να πας να κάνεις σε μια κωμόπολη του αγροτικού Γαλλικού νότου χειμωνιάτικα; Τον ευχαριστούσα όμως θερμά κάθε φορά που παραλάμβανα πακέτο που το φύλαγα ευλαβικά για σπέσιαλ περιπτώσεις. Η Χλόη ήταν πολύ σπέσιαλ.

Με την Βέσπα και την Χλόη από πίσω, σταμάτησα σ' ένα σουπερμάρκετ και πήρα ένα μπουκάλι Βισάντο Σαντορίνης που δεν είναι Σοτέρν και πανάκριβο αλλά που στέκεται ισάξια δίπλα του για το φουά-γκρα, ψωμί και μερικά ξερά σύκα. Όταν φτάσαμε και αφού πέρασε μ' επιτυχία το τεστ του Γάτου που θυμώνει και γίνεται επιθετικός με όσους δεν γουστάρει, σέρβιρα ένα ποτηράκι γλυκό Βισάντο στην βεράντα, και ψιλόκοψα τα σύκα, τα έβαλα στη φωτιά με το μισό μπουκάλι απ' το κρασί και μια βανίλια.

-Σε μισή ωρίτσα θα είναι εντάξει. Για άκουσε αυτό περιμένοντας κι αγναντεύοντας την λίμνη.

-Έλα ρε που μετά απ' την Μπίλι Χόλιντεϊ με πας στην Ντόλι Πάρτον!

-Ωστε την ξέρεις;;;;;; για κάνε μου την χάρη να τραγουδήσεις μαζί της σε παρακαλώ. Ποιο ξέρεις καλά να κατεβάσω τους στίχους απ' το Ιντερνέτ;

-Βρες το Dumb blonde.

Το βρήκα, το τύπωσα, το έβαλα να παίζει και όταν ξεκίνησε να τραγουδάει η Χλόη, σταμάτησα την μουσική. Έμεινα μ' ανοιχτό το στόμα! Η φωνή της Χλόης ήταν ολόιδια με της βυζάτης ξανθιάς! Συνεχίσαμε το ίδιο παιχνιδάκι, ας είναι καλά το Youtube, και στο κάθε καινούργιο, έμεινα με την ίδια έκπληξη.

-Αν συνεχίσεις έτσι Χλόη μωρό μου, σε βλέπω σύντομα στο Τέξας ντυμένη καουμπούι.

Άλεσα τα ψημένα στο κρασί σύκα, τους έβαλα και λίγο βούτυρο που έλιωσε έτσι που ήταν ζεστά και τα 'βαλα στην κατάψυξη να παγώσουν. Η Χλόη την είχε καταβρεί να τραγουδάει με την Ντόλι Πάρτον έξω και ο Γάτος τριβότανε για φαΐ. Τού έβαλα μια τεράστια κονσέρβα στο μπολ να τον ξεφορτωθώ και σέρβιρα το καψαλισμένο ψωμί, το φουά-γκρά σε φέτες και την κρέμα του σύκου σε μπαλάκια μαζί με το υπόλοιπο Βισάντο στην βεράντα και άλλαξα την μουσική σε απαλή Τζαζ. Με τον Γάτο χορτασμένο στην οροφή να λιάζεται, ο συνδυασμός καλό φαγητό, όμορφη παρέα και καλή μουσική ήταν άψογος νωρίς το απόγευμα. Για κάτι τέτοιες μικρές απολαύσεις αξίζει να ζεις. Ο Μπορίς Βιάν το πήγαινε ακόμα πιο μακριά. Αυτά μόνον είναι όμορφα και όλα τ' άλλα πρέπει να εξαφανιστούν διότι είναι πολύ άσκημα. Από τον πρόλογο στον «Αφρό των Ημερών».

Κι έτσι ήρθε η στιγμή που όλοι περιμέναμε. Το μασάζ. Είχα ανάψει το αιρκοντίσιον όταν μαγείρευα διότι το Παλάτσο μπορεί να είχε μόνωση και στο τέλος Σεπτέμβρη δεν κάνει πολύ ζέστη αλλά όταν το χτυπάει ο ήλιος όλη μέρα, ζεσταίνεται. Και μερικά πράγματα δεν αντέχουν την πολύ ζέστη, όπως το παγωτό ας πούμε. Έκανα ένα γρήγορο ντους κ' έβαλα τ' άσπρα μου.

Όσο η Χλόη ήτανε στο μπάνιο, έστησα τα σύνεργα, το πτυσσόμενο τραπέζι, τα λάδια και τ' αρώματα και τις έξτρα πετσέτες ρολό εκεί που θα έπεφτε οι κοιλιά της. Βγήκε απ' το μπάνιο τυλιγμένη σε μια πετσέτα και όταν την έλυσε, είδα πως φορούσε το κιλοτάκι δεν ήταν το μόνο που είδα. Είδα κι ένα απίθανο γυμνασμένο κορμί χωρίς ίχνος λίπους με σφιχτό δέρμα.

- Αυτό το φοράς επειδή ντρέπεσαι ή φοβάσαι να μην κρυολογήσεις;

-Έχεις δίκιο, είπε γελώντας. Το έβγαλε. Τριχωτό αλλά περιποιημένο. Ίδιο χρώμα όπως τα μαλλιά. Ολ νάτσουραλ.

Ξεκίνησε μια διαδικασία που γνωρίζω καλά και δίνει πάντοτε τα ίδια καλά αποτελέσματα. Η Χλόη χαλάρωσε μετά από κάμποσες υπενθυμίσεις και αφέθηκε. Το χαλάρωμα και η λεκτική συμμετοχή του «θύματος» στο μασάζ είναι απαραίτητα για να πετύχει η συνταγή. Όταν η αναπνοή της έγινε γρήγορη κι ένρινη κουνώντας τους γοφούς της. Της είπα.

-Έχεις καταλάβει ελπίζω πως θα εξελιχθεί το πράγμα από δω και μετά.

-Θα ήμουν πολύ απογοητευμένη εάν δεν εξελίσσονταν έτσι. Φαντάζομαι πως δεν σε πειράζει που είμαι παντρεμένη.

-Όχι. Εσένα σε πειράζει;

-Κωλόπαιδο.

-Μας τα 'παν κι άλλοι.

-Το ξέρω, τα έχω μάθει.

-Κι έχεις μερικά κενά που θέλουν γέμισμα, υποθέτω.

Δεν ξέρουν τί μπορούν να πετύχουν οι άνδρες μόνο με τα δάχτυλα και την γλώσσα τους αλλά συνήθως έχουν το μυαλό τους στο πουλί τους. Το σεξ γενικώς είναι μια πολύ βίαιη κατάσταση. Το μοναδικό αποδεκτό σεξ είναι το γλυφομούνι, όλα τ' άλλα είναι βίαια. Κι αν μ' αυτό δεν πιάνεις παιδί, η επιστήμη σήμερα παρέχει άριστα και κυρίως πολύ υγιεινά αποτελέσματα με την εξωσωματική. Τα σπερματοζωάρια και τα ωάρια ελέγχονται καλά πριν γονιμοποιηθούν και ο κίνδυνος να γεννηθεί ένα δυστυχισμένο «τερατάκι» είναι μηδενικός. Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος για σεξ, είναι βίτσιο. Γλυφομούνι, δάχτυλο(α), και ξερό ψωμί λοιπόν και μαλακία για να ξεμπουκώσουν τα σωληνάκια. Όλα τ' άλλα είναι διαστροφές. Η Χλόη το κατάλαβε καλά το μάθημα.

-Ήταν πολύ καλύτερο απ' αυτό που είχα φανταστεί. Όταν η πραγματικότητα είναι καλύτερη απ' την φαντασία, αγγίζουμε το τέλειο.

-Έλα στο κρεβάτι για το δεύτερο ημίχρονο.

Το δεύτερο ημίχρονο μπορεί να μην ήταν το ίδιο έντονο όπως στο τραπέζι του μασάζ αλλά ... κέρδιζε σε άνεση. Όταν πέρασε η τρικυμία και γαλήνεψε η κατάσταση, άναψα τσιγάρο, στο σπίτι μου ήμουν, δεν ζήτησα άδεια, με την Χλόη ξαπλωμένη στον ώμο μου όταν έσκασαν τα νέα. Το σεξ τελικά δεν είναι ποτέ μια αυτόνομη πράξη από μόνο του. Συνοδεύεται, πριν ή μετά, μερικές φορές και κατά την διάρκεια. Το δράμα είναι όταν συνοδεύεται πριν και μετά και κατά την διάρκεια. Γι' αυτό έχω τον Γάτο.

5 Alone again (naturally)

-Αυτό που έγινε στο τραπέζι του μασάζ και μετά εδώ ήταν υπέροχο και δεν βλέπω την ώρα να ξανασυμβεί αλλά εγώ έψαξα να σε βρω να σου ζητήσω να με βοηθήσεις.

-Να σκοτώσεις τον άντρα σου και να το σκάσεις με τα λεφτά;

-Πολύ θα με βόλευε αλλά είναι μάλλον το αντίθετο! Φοβάμαι πως ετοιμάζεται να με σκοτώσει.

-Επειδή ξενοκοιμάσαι ή επειδή είσαι ματσωμένη;

-Για το πρώτο δεν δίνει δεκάρα. Για το δεύτερο.

-Ποια είσαι, Χλόη;

-Η κόρη του Μαμιδάκη και η σύζυγος του Γαληνού.

-Έλα!!!! Αμα τα βάλουμε μαζί δίνουν δισεκατομμύρια.

-Αυτός ήταν ο σκοπός των γονιών μας. Δεν μας ρώτησαν. Ο δικός μου πέθανε νωρίς πριν προλάβω να τον μισήσω αρκετά. Ο άλλος με τον γυιόκα και την κόρη του του κυβερνάνε την αυτοκρατορία.

-Και γιατί νομίζεις πως ετοιμάζεται να σε σκοτώσει;

-Τα πολλά λεφτά κι εξουσία πολλοί emίσησαν. Τα πάρα πολλά, ουδείς.

-Τι σε κάνει να το υποψιάζεσαι;

-Πάρα πολλά. Κουβέντες και ψίθυροι πίσω απ' την πλάτη μου με άτομα που μοιάζουν... κακοποιοί. Όχι του κύκλου μας ας πούμε. Τραχείς κι απότομοι. Είναι και κάτι ύποπτες μπίζνες που έπιασε τ' αυτί μου. Έχω αρχίσει να χάνω τον ύπνο μου, φοβάμαι. Πολλές φορές νιώθω σαν να με παρακολουθούν.

-Δυο πράγματα Χλόη, μωρό μου. Κατ' αρχήν νομίζω πως όλα αυτά τα φαντάζεσαι και αδίκως ανησυχείς. Και κατά δεύτερον, δεν βλέπω με ποιον τρόπο θα μπορούσα να σε βοηθήσω.

Η άλλη δραστηριότητά μου αν σ' αυτήν αναφέρεσαι είναι «ιδιωτικός ντετέκτιβ» ερευνητής δηλαδή όχι σωματοφύλακας. Υπάρχουν μερικά πολύ καλά γραφεία προστασίας διασημοτήτων γι' αυτές τις δουλειές κι απ' ότι λες, δεν σου λείπουν τα λεφτά.

-Έχεις δίκιο. Ίσως ήτανε λάθος που στο είπα. Θα κρατήσω το μασάζ και τα παρελκόμενα. Συγνώμη.

-Δεν έκανες κάτι για το οποίο πρέπει να ζητήσεις συγνώμη, Χλόη. Τουλάχιστον όχι ακόμα. Γιατί δεν τον χωρίζεις;

-Τότε είναι που σίγουρα θα με σκοτώσει! Είναι πολλά τα λεφτά, Βάρδα, δεν μπορείς να καταλάβεις.

-Αυτό σίγουρα όχι. Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τους πλούσιους. Με τους πολύ πλούσιους φαντάζομαι πως είναι χειρότερα. Άκου, δεν θέλω να σε διώξω αλλά πρέπει να πάω για δουλειά. Όποτε θέλεις να τα ξαναπούμε, τον ξέρεις το δρόμο. Πέρασες άλλωστε μ' επιτυχία το τεστ του Γάτου.

Χαμογέλασα επειδή ο Γάτος είχε ανέβει στο κρεβάτι από την δική της μεριά.

-Πως τον λένε;

-Γάτο. Με κεφαλαίο. Γάτα με μικρό.

-Δεν βρήκες καλύτερο;

-Γιατί; Τι κακό έχει το Γάτος;

-Ίσως περάσω για ένα ποτό αργά το βράδυ. Θα με πας πίσω με την Βέσπα;

-Για να σου δείξω την εκτίμησή μου, θα βγάλω την Τορίνο.

-Τορίνο;

-Άμα δεν ξέρεις για τι μιλάω... άστο καλύτερα. Δες το φιλμ του Κλιντ Ίστυουντ να πάρεις μια ιδέα.

-Α! αυτό εννοείς; Το έχω δει το φιλμ. Η Βέσπα είναι μια χαρά πάντως.

-Είσαι τσάμπιον Χλόη, η πρώτη. Καμία και κανένας δεν άλλαξε ποτέ την Τορίνο για την Βέσπα! Με την Βέσπα λοιπόν.

Την άφησα λίγα μέτρα πριν την πόρτα ενός πολυτελούς ξενοδοχείου και πήγα στην δουλειά. Δεν πέρασε το βράδυ για ποτό. Αναμενόμενο, συνέβαινε συνεχώς.

Μετά από μια βδομάδα την ξαναείδα. Στα μανταλάκια, πρωτοσέλιδο. Η κόρη γνωστού, η σύζυγος γνωστού ... κ.τ.λ. βρέθηκε απανθρακωμένη στο αυτοκίνητό της στο βάθος χαράδρας διακοσίων μέτρων μετά από ατύχημα κ.τ.λ.

6 The other woman

Παίζω μπριτζ. Το θεωρώ τοπ άσκηση και σπορ. Πειθαρχημένο μπριτζ και όχι καουμπόικο. Ασύμβατο με τα στάνταρ του μπριτζ κλαμπ της πόλης όπου το έχουνε γυρίσει σε κουμάρι. Πόκερ μπριτζ το λέω και μ' εκνευρίζει. Όπως όλοι αυτοί οι καουμπόηδες που κάνουν τους σπουδαίους και αγοράζουν χωρίς φύλλο ελπίζοντας πως απέναντι θα βρουν τον ουρανό με τ' άστρα και βρίσκουν μπουρμπούτσαλα, και δεν ξέρουν να μετρούν μέχρι το 13 (τα φύλλα σε κάθε χρώμα, $X4=52$). Έχω κάνει όμως γνωριμίες όχι επειδή γκρινιάζω κι εκνευρίζομαι αλλά επειδή όταν συμβαίνει έχω πάντα δίκιο. Το μπριτζ είναι παιχνίδι ανάλυσης και λογικής. Και μαλάκας να είσαι όταν κάποιος σου λέει πως δυο και δυο κάνουν τέσσερα λες έχει δίκιο. Όχι πάντα, έλεγε ο Γκαίρινγκ, ο κολλητός του Χίτλερ. Αν ο Φύρερ πει πως κάνουν πέντε τότε κάνουν πέντε. Ένας απ' αυτούς που με ψάχνουν για συμπαίκτη είναι ένας υπαστυνόμος Α σε ηλικία σύνταξης. Από μπριτζ δεν λέει, συνέχεια ερωτήσεις κάνει χωρίς να μαθαίνει αλλά έχει χιούμορ. Έρχεται και για κανένα ποτό στο μπαρ, όχι συχνά αλλά έρχεται. Αυτός φταίει που έχω και δεύτερη δουλειά! Έχοντας εκτιμήσει την λογική ανάλυση και πιθανότητες που έκανα σε παιχνίδια Μπριτζ, με κάλεσε να τον βοηθήσω σε μια ιστορία που είχε κάνει πάταγο στο νησί πριν μερικά χρόνια.

Μια εξαφάνιση δυο παιδιών, ένα αγόρι 10 χρονών και η μεγαλύτερη αδελφή του 14, που η τοπική αστυνομία είχε σηκώσει τα χέρια ψηλά κι' είχε έρθει αντιμέτωπη με τον πανικό και την οργή άλλων γονέων με μικρά παιδιά. Τελικά, βρήκα τον βρωμόγερο μοναχό και το μπουρδέλο μοναστήρι, το κοριτσάκι ζωντανό και το αγοράκι στο χώμα.

Από τότε ο μπάτσος πρώτα μου έβγαλε άδεια μαϊμού «Ιδιωτικός Ντετέκτιβ» και μου εξασφάλισε τα όπλα. Έχω κάνει κάνα δυο υποθέσεις από τότε, απατημένοι σύζυγοι και συμβίες, όχι τίποτα μείζον αλλά να, το έχω το πάρεργο και είναι κι επίσημο. Με τον μπάτσο παίζω αραιά

και που μπριτζ και κάνω μεγάλο λάθος επειδή είναι μια επαφή, ένα κονέ, που μπορεί να αποβεί χρήσιμο στις εποχές που ζούμε. Του χτύπησα την πόρτα.

-Βάρδα φίλτατε! Χρόνια και ζαμάνια έχουμε να σε δούμε.

-Δουλειές και τρεχάματα αρχηγέ. Τι κάνεις;

Όλοι το ξέρουν ότι όποιος το λέει αυτό λέει ψέματα και όλοι το τρώνε

-Καλά, καλά, ευχαριστώ. Ποιος καλός άνεμος σ' έφερε στα μέρη μας; Μην μου πεις πως ήρθες να δεις τι κάνω;

-Όχι αρχηγέ αλλά δεν έχω και εύλογη αιτία, μόνον περιέργεια. Είναι κάτι που δεν με αφορά καθόλου αλλά την γνώριζα την κοπέλα και είμαι περίεργος.

-Εγώ φταίω που σου έβαλα το σκουλήκι και σου έβγαλα και την άδεια! Τι θέλεις να μάθεις;

-Λεπτομέρειες για το δυστύχημα της κόρης του Μαμιδάκη.

-Δεν υπάρχουν! Δεν βρήκε τίποτα ούτε ο παπάς να θάψει. Το μέρος είναι δύσβατο, λίγα λέω, εντελώς απρόσιτο. Έναν κατεβάσαμε με σκοινί από ελικόπτερο, δεν βρήκε απολύτως τίποτα. Την βέρα της μόνο στο δάχτυλο με αυτά που γράφει από πίσω και τα σχετικά για ν' αναγνωρισθεί τ' αυτοκίνητο. Η τοποθεσία δεν μας επέτρεψε να κατεβάσουμε ερευνητική ομάδα. Δεν υπήρχε και λόγος άλλωστε. Έφυγε απ' την στροφή και γκρεμοτσακίστηκε. Με γεμάτο ρεζερβουάρ δεν έμεινε τίποτα άκαφτο.

-Δηλαδή δεν ξέρουμε αν κάποιος είχε κόψει τα φρένα ή άλλη μηχανική βλάβη που να το προξένησε;

-Όχι, αλλά γιατί ρωτάς; Αν της είχανε κόψει τα φρένα θα το είχε καταλάβει ανεβαίνοντας το βουνό. Εκτός κι αν πιστεύεις πως δεν χρειάστηκε να πιάσει καθόλου φρένο μέχρι που έπιασε κορυφογραμμή και πήρε τον κατήφορο. Στην πρώτη στροφή βγήκε. Υποψιάζεσαι κάτι;

-Απολύτως τίποτα, αρχηγέ, απλή περιέργεια. Όμορφη κοπέλα, χαράμι πήγε.

-Στα βουνά μας φίλτατε, έχουμε εκατό τροχαία το χρόνο. Πολλά απ' αυτά θανατηφόρα. Δεν το πολύ ψάχνουμε.

-Είναι ακριβώς αυτό που φοβόμουν, αρχηγέ. Το ότι δεν τα πολυψάχνετε. Χάρηκα που σε είδα. Όταν βγει η σεζόν θα βρεθούμε καμιά μέρα απέναντι.

-Όποτε θέλεις, φίλε μου. Όποτε θέλεις.

Υπήρχε μια πιθανότητα να είχε φάει τα μούτρα της μόνη της. Εμένα μου βρώμαγε. Δεν είχα όμως απολύτως κανένα λόγο ν' ανακατευτώ.

Η νύχτα ήταν ήρεμη στο μπαρ. Οι τουρίστες στο τέλος της σεζόν είναι μέσης ηλικίας ή μεγαλύτεροι, οι νεολαία έχει γυρίσει στα σχολεία. Μπήκε κι ένα περίεργο ζευγάρι Έλληνες, τουρίστες μάλλον, εάν ήταν ντόπιοι δεν τους είχα ξαναδεί. Το περίεργο ήταν πως ο άντρας ήταν σαν ντουλαπάτος αρσιβαρίστας και η κοπέλα λεπτεπίλεπτη. Το άλλο περίεργο ήταν ότι αφού τους σέρβιρα τα ποτά τους, δεν αντάλλαξαν λέξη μεταξύ τους παρά μόνον η λεπτεπίλεπτη κοιτούσε συχνά πυκνά εμένα, μερικές φορές επίμονα. Δεν φλερτάρω ποτέ συνοδευόμενες γυναίκες όχι επειδή φοβάμαι μην τις φάω απ' τον τζε αλλά από σεβασμό κι αλληλεγγύη στ' αρσενικό που τις συνοδεύει. Όμως λίγο πριν τα μεσάνυχτα ο τζες αποχώρησε μόνος του και η μαντάμ πήρε το ποτό της και μετακόμισε στην μπάρα που εκείνη την ώρα δεν ήταν κανείς. Αναπόφευκτη μπαροκουβέντα περί ανέμων και υδάτων με ολίγη Τζαζ περί την οποίαν η λεπτεπίλεπτη ήταν άσχετη και το έπαιζε και καλά αλλά ήμουν συνηθισμένος με το είδος «τάχα μου» και η ερώτηση -πειστήριο στο τέλος.

-Τι ώρα κλείνετε;

-Όταν φύγουν οι τελευταίοι πελάτες αλλά ποτέ μετά τις 2

-Κι εσύ τι κάνεις μετά;

-Προσπαθώ να μαντέψω τί χρώμα κιλοτάκι φοράει η τελευταία πελάτισσα.

-Μαύρο.

-Άμα δεν το δω με τα μάτια μου να το επιβεβαιώσω δεν πιστεύω τίποτα.

-Θα πρέπει τότε να έρθεις σπίτι μου για ένα τελευταίο ποτό.

-Με την Βέσπα είμαι και κάνει ψύχρα απόψε.

-Έχω αυτοκίνητο και δεν έχω παρκάρει μακριά.

Και τότε έκανα το μεγάλο λάθος. Λάθος αρχών, σοφίας και ιδεολογίας. Όταν θες να ζευγαρώσεις σκύλους, ειδικά ράτσας, ποτέ μην πας τον σκύλο στη σκύλα! Τα τον φάει μια χαψιά. Πάντα την σκύλα στον σκύλο για να ζευγαρώσουν. Η Αννέτα, έτσι την έλεγαν, παρ' όλο το λεπτεπίλεπτο φαινόταν πολύ δυναμική γυναίκα, στο όριο της αυταρχικής. Δεν είχα αντίρρηση για το τελευταίο ποτό και το μαύρο κιλοτάκι στο σπίτι της. Ευφημισμός το ... σπίτι της. Η πρώτη έκπληξη ήταν το αμάξι που ήταν παρκαρισμένο κοντά, κάτω απ' το Ξενία. Μια σπορ Μερσεντές κάμπριο που μόλις μπήκαμε σηκώθηκε η οροφή. Το «σπίτι» της ήταν μια βίλλα στην άκρη της θάλασσας στα δυτικά της πόλης που η πυλωτή της ήταν ένα μέτρο μέσα στο νερό και το σαλόνι επάνω της όλο γυάλινο.

Το όλο εσωτερικό και η διακόσμησή του κραύγαζε «είμαι πάμπλουτη» . Δεν τα πάω καλά με τα πολλά λεφτά ρε γαμώ το, έπρεπε να την βάλω στη Βέσπα και να την πάω στον Γάτο.

-Πως σε λένε, Αννέτα;

-Αννέτα Γαληνού.

-Δεν είσαι η πρώτη, ξέρεις. Η προηγούμενη Γαληνού που μου έδειξε το κιλοτάκι της είναι στο βάθος ενός γκρεμού απανθρακωμένη.

-Το ξέρω. Η γυναίκα του αδελφού μου. Η Χλόη θεός σχωρέστην.

-Έχεις κάποιον λόγο που με φλέρταρες και με κουβάλησες εδώ Αννέτα μωρό μου ή μόνον για να σου πετάξω τα μάτια έξω;

-Βγάλε το σκιασμό πουτσοκέφαλε και παλουκώσου σε μια καρέκλα.

Αυτό δεν το είπε αυτή. Το είπε ο ντουλαπάτος που ήταν μαζί της στο μπαρ και είχε παρουσιαστεί αθόρυβα από πίσω μου. Μαζί με τον δίδυμο αδελφό του, ετεροθαλή μάλλον γιατί μόνο στο σουλούπι ήταν ίδιοι. Ο ένας κρατούσε ένα μπαστούνι του μπίτζμπολ και ο άλλος ένα Παραμπέλουμε που δεν με σημάδευε αλλά ούτε και που ήταν στη θήκη του.

-Αυτό που κρατάς στο χέρι κάποια στιγμή θα στο χώσω ολόκληρο στον κόλο, μόνγκολο αλλά τώρα με τρώει η περιέργεια. Τι θέλετε από μένα;

-Τα λεφτά Βάρδα είναι πάρα πολλά κι αυτή δεν πέθανε.

Η Αννέτα μίλησε, τ' αφεντικό. Ο γορίλλας με το Παραμπέλουμε το σήκωσε έτσι που η μουσούδα του κοίταζε το στήθος μου και το άλλο μόνγκολο χτύπαγε το μπαστούνι μέσα στην παλάμη του άλλου χεριού του.

-Α! έτσι; Δεν πέθανε; Και ποιος πέθανε στη θέση της;

-Μας είναι αδιάφορο, Βάρδα. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι το ότι η Χλόη είναι ζωντανή και πρέπει να την βρούμε.

-Για να βεβαιωθείτε ότι την επόμενη φορά θα πεθάνει για τα καλά;

-Δεν σε νοιάζει. Θέλουμε να την βρεις.

-Άκου κούκλα. Δεν αρνούμαι πως μερικές φορές γίνομαι Ιδιωτικός ντετέκτιβ αλλά πρώτον, οι άνθρωποι που με προσλαμβάνουν δεν με απαγάγουν με δυο γορίλλες και δεύτερον, τις δουλειές που αναλαμβάνω τις διαλέγω, δεν τις κάνω με το ζόρι. Τα κατάλαβες αυτά ή να στα ζωγραφίσω; Θα με γυρίσει κάποιος πίσω ή να το κόψω ποδαράτο;

Δεν τον είδα, ήταν γρήγορος παρ' όλο το βάρος του. Το ένιωσα το ρόπαλο στο στομάχι μου και δίπλωσα. Μεσ τον πόνο μου όμως το χάρηκα που τα Τζακ της νύχτας κι ο πιτόγυρος που

είχα φάει στα γρήγορα τα ξέρασα πάνω στο πανάκριβο χαλί που πατούσα. Είδα την Αννέτα να κάνει ένα θυμωμένο νεύμα στον γορίλλα κι αυτός οπισθοχώρησε. Και σοφά έπραξε γιατί μπορεί και να του έσπαγα με μια κλωτσιά το όσχεο όταν σηκωνόμουν.

-Οι άνθρωποι που δουλεύουν για μένα Βάρδα, μου μιλάνε ευγενικά. Μην το ξεχάσεις αυτό ποτέ.

-Εγώ δεν δουλεύω για σένα.

-Πόσα θες για να το κάνεις; Θα σου δώσω ότι ζητήσεις και το μαύρο κιλοτάκι δώρο.

-Δεν την θέλω την δουλειά, μαντάμ. Κι από μαύρα κιλοτάκια.... Να φάνε κι οι κότες. Σε τελική ανάλυση, τίποτα δεν μου λέει πως η Χλόη είναι ζωντανή. Δεν καταλαβαίνω την πρεμούρα.

-Δεν σου ζητάω να καταλάβεις, Βάρδα. Να την βρεις σου ζητάω.

-Υπάρχουν πολλοί και καλύτεροι από μένα σ' αυτήν την δουλειά. Εγώ μπάρμαν είμαι

-Είσαι ανόητος.

-Να πηγαίνω από σιγά-σιγά;

-Πηγαίνετε αυτόν τον βλάκα να βρει την κωλοβέσπα του χωρίς αγριάδες στο δρόμο.

Είπε κοιτάζοντας τους γορίλλες κι έτσι έκαναν. Χωρίς κουβέντες και χωρίς αγριάδες. Όχι πως θα καθόμουν να φάω και δεύτερη δηλαδή αλλά το μούτρο με το ρόπαλο τον στάμπαρα. Γι' άλλη φορά.

Οι Γαληνοί λοιπόν πίστευαν πως δεν ήταν η Χλόη στ' αμάξι στο γκρεμό. Ενδιαφέρον από μια άποψη αλλά γιατί;

7. I don't want to spoil the party

Εκανα ένα ζεστό ντους, έβαλα και μια αλοιφή στην μελανιά στο στομάχι μου, ήπια μια γουλιά Τζακ με λίγη μαύρη σοκολάτα να καθαρίσει το στόμα μου, μια λίστα κάντρυ να παίζει και πήγα για ύπνο.

Ήμουν στο δρόμο για το μαγαζί. Σταμάτησε μια μαύρη Μερσεντές λίγο μπροστά από μένα, κατέβηκαν δυο κακομούτσουνοι αζύριστοι μπρατσαράδες, ο ένας άνοιξε την πόρτα και μου είπε.

-Μπες μέσα. Σε θέλει τ' αφεντικό.

-Έχω πολύ γνωστό μαγαζί ανοιχτό κάθε μέρα. Ας έρθει να με βρει εκεί.

-Μπες με το καλό γιατί με το άγριο θα πονέσεις.

Δεν είχα όρεξη να παίξω μπουνιές μες την μέση του δρόμου αλλά τον στάμπαρα τον γορίλλα γι' αργότερα. Μπήκα πίσω και άραξα. Ο ένας κάθισε δίπλα μου και ο άλλος στο τιμόνι. Αυτός δίπλα μου επιδεικτικά άφησε να φανεί το πιστόλι κάτω απ' το σακάκι του. Του χαμογέλασα.

-Ποιος είναι τ' αφεντικό, ομορφόπαιδα;

-Βούλωστο και θα μάθεις σε λίγο. Ο άγριος πιστολάς.

Δεν έδωσα συνέχεια αλλά κάτι μου 'λεγε πως τούτον εδώ μια μέρα θα τον έδερνα. Δεν πήγαμε μακριά, σταματήσαμε στο έκτρωμα. Ένα τετράγωνο καινούργιο κτίριο από γυαλί και αλουμίνιο με πλάτη στην παραλία στο δρόμο για τ' Ακρωτήρι, να το βλέπουν και να κάνουν

εμετό οι τουρίστες. «Επιχειρήσεις Γαληνός» στην πρόσοψη. Ασανσέρ για τον 4ο συνοδεία. Το γραφείο του αφεντικού έπιανε όλο τον όροφο, στα ψηλά. Αφεντικό ήτανε, στο ισόγειο θα ήταν; Η οικογένεια Γαληνού είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται για την πάρτη μου ξαφνικά!

Το χαλί δεν το είχανε κουρέψει ποτέ, έχανε το πόδι σου και το παπούτσι μέσα. Το γραφείο της γραμματέως ήταν μεγάλο όσο το Φαγκότο αλλά αυτή ήταν πιο άσκημη απ' τον ιδιοκτήτη του Φαγκότου. Μετά από κάνα δυο μπουκαλάκια ούισκι μπορεί να την έλεγες και γαμήσιμη. Ο Γαληνός πίσω απ' το γραφείο του ντυμένος στην πένα φαινόταν θυμωμένος. Η Αννέτα δεν φαινόταν πουθενά. Το γραφείο του έβλεπε την θάλασσα όπως εγώ βλέπω την λίμνη από μέσα και απ' έξω απ' το Παλάτσο. Μόνο που αυτό ήταν σαν γήπεδο του γκολφ, η τρύπα και το σημαιάκι του γκολφ έλειπε. Οι τρεις άλλοι τοίχοι με ξύλινη λουστραρισμένη καρυδιά είχαν κρεμασμένες φωτογραφίες πολυτελών ξενοδοχείων και πλοίων τάνκερ. Όχι, τελάλης να φωνάζει «εδώ τα πολλά λεφτά» δεν υπήρχε.

-Ξέρω πως πήγες με την γυναίκα μου.

-Κι εγώ το ξέρω. Ε και;

-Τι σου είπε;

-Σχετικά με τί;

-Για μένα.

-Αυτό μάλλον δεν θέλεις να το ξέρεις.

-Θέλω. Τι σου είπε για μένα;

-Μου είπε πως είσαι πολύ μαλάκας.

Ο ντουλαπάτος πιστολάς που είχε μείνει μέσα φρουρός του αφεντικού, έκανε μια κίνηση προς το μέρος μου που την περίμενα και του την φυλούσα. Του έριξα μια καλοζυγισμένη κλωτσιά ανάμεσα στα σκέλια, έχασε την μιλιά του, γούρλωσαν τα μάτια του κι αντί σαν κανονικός άνθρωπος να διπλώσει μπρούμυτα αυτός δίπλωσε ανάσκελα έτσι για να μου δώσει την ευκαιρία ν' αρπάξω μια μπρούτζινη Αφροδίτη της Μήλου που βρήκα πρόχειρη και να του σπάσω το γόνατο. Του έβαλα και την γωνία από ένα μαξιλαράκι του καναπέ στο στόμα για να σταματήσει να μουγκρίζει και του πήρα τ' όπλο. Το απασφάλισα και έβαλα μία στη θαλάμη αλλά δεν το σήκωσα, το κράτησε κρεμασμένο στο χέρι δίπλα μου.

-Πες μου τώρα, Γαληνέ. γιατί με φώναξες.

-Δεν πέθανε και με κατέστρεψε. Την επόμενη του δυστυχήματος, αδειάσανε όλοι οι κοινοί μας λογαριασμοί και σχεδόν ενάμιση δις τοποθετήθηκαν σε μια άγνωστη παράκτια στον Παναμά! Δεν ήταν αυτή στ' αμάξι.

-Αυτό τώρα δεν ξέρω αν είναι αλήθεια ή ψέματα αλλά πολύ μ' αρέσει. Το ανάφερές στην αστυνομία;

-Αδύνατον! Αδήλωτα ήτανε. Θα με σκοτώσει ο πατέρας μου.

-Να του πεις να με καλέσει στην κηδεία. Και τί με νοιάζουν εμένα όλα αυτά, ρε μπούλη;

-Επειδή ήσουνα ο τελευταίος που την είδε πριν απ' όλα αυτά. Οι άνθρωποί μου που την παρακολουθούσαν την έχασαν μόλις έφυγε απ' το τροχόσπιτό σου.

-Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τι θέλεις από μένα.

-Σου είπε τίποτα για τα σχέδιά της; Πρέπει να το ετοιμάζε από πριν, δεν ήταν ξαφνικό.

-Δεν μου είπε ρε μαμμόθρεφτο αλλά και να μου είχε πει δεν θα στο 'λεγα.

-Θα με σκοτώσει ο πατέρας μου αν το μάθει. Καταστράφηκα. Με κατέστρεψε η σκρόφα. Πόσα θέλεις ν' αναλάβεις να την βρεις;

-Δεύτερος μαλάκας που μου προσφέρει την ίδια δουλειά. Συγκρουόμενα ή ομοειδή συμφέροντα;

-Δεύτερος; Ποιος άλλος στο ζήτησε;

-Η αδελφή σου η Αννέτα. Μου υποσχέθηκε και το μαύρο της κιλοτάκι σαν δώρο.

-Την σκρόφα! Δεν μου είπε τίποτα.

-Κατάλαβα. Αγαπιέστε πολύ με την αδελφή σου.

-Να μην σε νοιάζει. Πόσα θες;

-Ξέχνα το, δεν μ' ενδιαφέρει. Δωσ' το αλλού ή καλύτερα στους μπάτσους. Λέω να πηγαίνω από σιγά-σιγά. Αν ποτέ θες να με ξαναδείς πάρε με τηλέφωνο ή πέρνα απ' το μπαρ. Μην στείλεις γορίλλες γιατί το είδες πως έγινε. Πάρε τώρα ένα τηλέφωνο να μ' αφήσουν να φύγω ήσυχα για να μην φύγω πυροβολώντας και συμβεί κανένα ατύχημα. Τ' όπλο του κουτσού ομορφόπαιδου, που θα καλέσεις ένα ασθενοφόρο μόλις φύγω, θα τ' αφήσω κάτω στην ρεσεψιόν.

Έκανε όπως του είπα και τον άφησα τον μαμμόθρεφτο μπούλη στην απόγνωσή του χαμογελώντας από μέσα μου γι' αυτό το δηλητηριώδες θηλυκό, την Χλόη. Δεν ήμουν σίγουρος όμως, ο μπούλης μπορεί και να με παραμύθιασε. Χαμογέλασα πάντως. Ο μπούλης μου φάνηκε οπισθογεμής νάκας.(λέξη της τοπικής διαλέκτου που τα περιλαμβάνει όλα! Πούστης, μπινές,

μαλάκας, ηλίθιος κ.τ.λ.). Όχι φανερός και ξεφωνημένος αλλά να, έχω καλό μάτι στο θέμα. Δεν έγινα και ντετέκτιβ για πλάκα!

Φεύγοντας πέρασα απ' το δισκάδικο που αν και δεν ήταν πελώριο ήταν αρκετά ενημερωμένο και επιδόθηκα στο σπορ του ψαξίματος που μ' αρέσει πολύ στα δισκάδικα. Βρήκα ένα CD του Dr House που τραγουδούσε και το βρήκα ενδιαφέρον. Τ' αγόρασα.

Η νύχτα του εργάτημπάρμαν ήταν απ' τις συνηθισμένες, στον κόσμο άρεσε ο Hugh Laurie και το «mystery train», δεν έμεινε καμιά ξέμπαρκε στο κλείσιμο και πήγα στο Παλάτσο να ταΐσω τον Γάτο. Έβαλα να παίζει όλο το άλμπουμ του δόκτορα με την ησυχία μου και το τελευταίο Τζακ στη βεράντα. Η λίμνη από κάτω έλαμπε στο φεγγαρόφωτο κι εγώ σκεφτόμουν την Χλόη. Και τι σε νοιάζει εσένα βρε μαλάκα; Η εσωτερική φωνή. Σύμφωνοι, δεν με νοιάζει αλλά ... μ' ενδιαφέρει. Σαν τον Γάτο, περίεργος.

Έκανε ντιν το τηλέφωνο. Νεοεισερχόμενο. Μερικοί κοιμούνται αργά σαν κι εμένα. Ποιος διάολος στέλνει μείλ τέτοια ώρα; Αποστολέας άγνωστος, σέρβερ ακόμα πιο άγνωστος και ίσως ύποπτος. Το σκάναρα πριν τ' ανοίξω, φάνηκε καθαρό. No reply mail, μήνυμα που δεν δέχεται απάντηση για τους άσχετους, και μονολεκτικό. Σχεδόν.

Θα σε περιμένω

X

Τι στο διάολο!!!! Κάποιος μου κάνει πλάκα ή ο μπούλγης είχε δίκιο; Ότι και να 'τανε η υπόθεση υπαγόρευε Τζακ, τσιγάρο και ξενύχτι. Ετοιμάστηκα και βγήκα στην βεράντα. Ο Γάτος με κατάλαβε κι άφησε το χουζούρι του για να σκαρφαλώσει στα γόνατά μου. Σπάνια το 'κανε και σπάνια του χάιδευα την πλάτη. Αυτή ήταν μια πολύ σπάνια στιγμή, όλες οι ενδείξεις οδηγούσαν στο ίδιο συμπέρασμα.

8. Badlands

Πέρναγαν οι ώρες και το μπουκάλι είχε μισοαδειάσει, όχι, δεν ήταν μισογεμάτο, ο Γάτος μ' εγκατέλειψε γρήγορα να πάει να βρει το χουζούρι του στην κουβέρτα του αφού πρώτα έκανε μια βόλτα στα μπολ του και όταν τα βρήκε άδεια νιαούρισε παραπονεμένα. Δεν συγκινήθηκα. Με περίμενε. Που, πως, πότε και γιατί; Ειδικά γιατί εμένα; Το δίλημμα ήταν ήθελα ή δεν ήθελα να την βρω; Εάν δεν ήθελα, τελείωνε εκεί και πήγαινα για ύπνο. Δεν πήγα για ύπνο, ούτε εγώ, ούτε το μπουκάλι Τζακ Ντάνιελς ούτε τα Λάκις (ένα Λάκυ, πολλά Λάκις). Άρχισε να χαράζει όταν χτύπησε κι άλλο ντιν για νεοεισερχόμενο! Η Χλόη έστελνε λεπτομέρειες; Καμία σχέση κι επαφή. Δεν ήμουν ο μοναδικός ξύπνιος αυτή την ώρα εκτός απ' τους ταξιτζήδες και τους φουρνάρηδες. Η άρτι εισαχθείσα στο Χρηματιστήριο Αμερικάνικη Ασφαλιστική Lotus.

«Παρακαλούμε θερμά για την παρουσία σας στα κεντρικά μας αύριο το μεσημέρι στις 12. Ένα αυτοκίνητο- με κλιματισμό- θα σας περιμένει στην πόρτα σας και το ίδιο θα σας επιστρέψει το απόγευμα. Θα χαρούμε να σας δούμε από κοντά»

Επίσημη και πολιτισμένη πρόσκληση, χωρίς γορίλλες. Την ώρα την δικαιολόγησα σαν συμβούλιο μακροσκελές των χαρτογιακάδων και απόφαση στις 5 το πρωί. Τι άλλο; Σοβαρό μου φάνηκε και η Τορίνο στο γκαράζ. Δεν είχα να χάσω τίποτα.

Οι ασφαλιστικές εταιρίες είναι μια καπιταλιστική λαμόγια made in America που πουλάει αέρα κοπανιστό. Σού προσφέρουν βοήθεια, ΑΝ ποτέ την χρειαστείς. Αν δεν την χρειαστείς, κλαις τα λεφτά που έχεις δώσει. Αν δε κάποτε την χρειαστείς, ή προσπαθούν να σε πείσουν ότι δεν την χρειάζεσαι ή πάνε στα ψιλά γράμματα του συμβολαίου όπου γράφει πως η περίπτωση σου δεν καλύπτεται. Στο μεταξύ μαζεύουν συνεχώς μπερντέ και το διπλασιάζουν με

«επενδύσεις» σε ύποπτες κεφαλαιαγορές και θησαυρίζουν. Αμερικάνικα πράγματα.

Αποταμίευση για την σύνταξη όταν γεράσεις αλλά εάν καταφέρεις να βγεις ζωντανός σε συντάξιμη ηλικία και λες «τώρα θα σας τα πάρω, χαμούρες» η χαρά σου κρατάει λίγο διότι πολύ σύντομα βρίσκεσαι κάτω απ' το χώμα και εκεί ως γνωστόν, δεν χρειάζεσαι απολύτως τίποτα. Έχει και άλλα φαιδρά η υπόθεση. Τα λένε και ασφάλεια ζωής κι έχουν ημερομηνία λήξεως. Αν τα καταφέρεις να πεθάνεις πριν, οι κληρονόμοι σου μπορεί να κοιμηθούν αλλά αν την σκαπουλάρεις απ' τον Χάρο μετά την ημερομηνία λήξεως, τα χάνεις όλα τα λεφτουδάκια που έχεις πληρώσει τόσα χρόνια κάθε μήνα απ' το υστέρημά σου. Οι περιπτώσεις μερικών που τους παίρνει ο Χάρος λίγο πριν ή λίγο μετά απ' την ημερομηνία λήξεως είναι σπάνιες αλλά έχουν την πλάκα τους, δεν μπορείς να πεις. Σε τέτοια μαγαζί, οικονομικό μεγαθήριο θα πήγαινα. Η λιμουζίνα – με κλιματισμό – περίμενε στο πάρκινγκ του κάμπινγκ κι ένας μαυροντυμένος κύριος βγήκε και μου άνοιξε την πίσω πόρτα χαμογελώντας.

Το ταξιδάκι στον παραλιακό κράτησε 45 λεπτά και δεν ξέρω τι διάολο αναρτήσεις φόραγε η λίμο αλλά όταν βγήκα ήμουν στην ίδια ακριβώς κατάσταση μ' αυτήν που είχα μπει. Καθαρός, ξυρισμένος και καλοντυμένος. Με τα δικά μου στάνταρ περί καλοντυμένου που ήταν δερμάτινα παπούτσια και φτάνει. Με οδήγησαν στα ψηλά του κτιρίου, τ' αφεντικά και οι διευθυντές είναι πάντα στον τελευταίο όροφο, πράγμα που επιδέχεται πολλές ερμηνείες και σε μια αίθουσα συνεδριάσεων μ' ένα οβάλ τραπέζι από γυαλιστερό μαόνι περιτριγυρισμένο με δερμάτινες πολυθρόνες. Στην κορυφή του τραπεζιού καθόντουσαν δυο γραβατωμένοι χαρτογιακάδες που σηκώθηκα μόλις μπήκα και μου έσφιζαν το χέρι. Μπήκε μέσα και η ανυπόφορη ξανθιά που δεν λείπει ποτέ από τέτοιο περιβάλλον σπρώχνοντας το εξ' ίσου απαραίτητο καροτσάκι με καράφες καφέ, τσάι, φλυτζάνια και μπινελίκια για συνοδεία. Αυτός που φαινόταν να είναι ο βήτα, είπε.

-Φαντάζομαι πως δεν σας ενοχλεί να μιλάμε Αγγλικά. Ξέρω ότι τα μιλάτε άψογα. Εμένα με λένε Σκλάβο και είμαι ο περιφερειακός διευθυντής κι από δω ο κύριος Γκριν, γενικός διευθυντής για την Ελλάδα. Καφέ ή τσάι;

Ο άλφα που λέγαμε, ο άλλος ήτανε όνομα και πράμα.

-Χάρηκα. Καφέ με τρεις ζάχαρες, πλιζ. Τι δουλειά έχω εγώ εδώ, τζέντλεμεν;

-Θέλουμε να σας προσλάβουμε για να βρείτε ένα άτομο που θεωρείται εξαφανισμένο.

Και λέγοντας αυτό, γλίστρησε έναν χοντρό φάκελο προς το μέρος μου. Απ' έξω, με λατινικούς χαρακτήρες, έγραφε Χλόη Μαμιδάκη-Γαληνού! Ο συγχρονισμός μετά το μείλ της

Χλόης μ' έβαλε σε συναγερμό. Τρεις πελάτες σε μια μέρα να μου αναθέσουν την ίδια ακριβώς δουλειά δεν το λες και σύμπτωση! Χοντρό παιχνίδι το λες.

-Δεν είναι εξαφανισμένη απ' ότι γνωρίζω. Εκτός και αν όλοι οι πεθαμένοι θεωρούνται κι εξαφανισμένοι κάτι που δεν είναι και τόσο παράλογο τελικά.

-Είναι όλα μες τον φάκελο, κ. Βάρδα. Ρίξτε μια ματιά και τα λέμε μετά.

Το Αμερικανάκι δεν είχε μιλήσει ακόμα. Άνοιξα τον φάκελο. Απ' τις πρώτες σελίδες διαπίστωσα ότι ο μπούλης, το μαμμόθρεφτο είχε δίκιο! Δεν ήταν η Χλόη το καμένο πτώμα. Το πτώμα που βρέθηκε απανθρακωμένο ανήκε, σύμφωνα με τους Αμερικάνους, σε κάποιο τζάνκι Μαρία Σιγάλα, ετών 32 που μπαινόβγαινε σε φυλακές και νοσοκομεία, φωτό στο προφίλ της. Μπερδεύτηκα. Η Χλόη ήταν ζωντανή και είχε στήσει το κόλπο. Τουλάχιστον έτσι έδειχνε. Το τζάνκι, η Σιγάλα, μπήκε ζωντανή ή πεθαμένη στο αυτοκίνητο πριν πέσει στο γκρεμό; Ρε μπας κι η Χλόη με το γυμνασμένο και σφιχτό κωλαράκι ήταν δολοφόνος; Ο φάκελος είχε κι άλλα. Το γιοτ της Χλόης, ένα πολυτελές τρικάρτο 40 μέτρα, βρέθηκε εγκαταλελειμμένο στην Κέρκυρα και ο καπετάνιος του πουθενά.

Ψάχνοντας την ρότα του στο Λιμενικό βρέθηκε ότι σάλπαρε απ' το Μικρολίμανο για Νότο, προς το Νησί και το περίεργο ήτανε πως έκανε τον γύρο του Νησιού απ' τον Νότο κι απ' τον νοτιοδυτικό άκρο το πήρε καρφί για Κέρκυρα όπου έδεσε.

Το συμπέρασμα των Αμερικάνων ήταν πως η Χλόη ανέβηκε στο σκάφος μετά το δυστύχημα από μια ακτή στα νότια παράλια του Νησιού, βγήκε στην Κέρκυρα κι από εκεί έγινε καπνός. Είχανε κατεβάσει συνεργείο στη χαράδρα και είχαν μαζέψει στοιχεία. Είχαν κάνει και τις έρευνές τους εντοπίζοντας το εξαφανισμένο τζάνκι και την θαλαμηγό

-Εντάξει. Κι εσάς γιατί σας κόφτει;

-Για 100 εκατομμύρια. Τα οποία ήδη πληρώσαμε στον Γαληνό.

-Πολλά γι' ασφάλεια ζωής. Δεν έπρεπε να την είχατε δεχτεί.

-Για 50 ήταν η ασφάλεια και το ασφάλιστρο υπέρογκο. Ήταν συμφέρουσα.

-Το έχω δει! Καταπληκτικό.

-Εξικιούζμι;

-Το φιλμ Νουάρ του 50, το Double indemnity! Που η αποζημίωση διπλασιάζεται σε περίπτωση ατυχήματος! Το 'χω δει!

-Δεν ξέρω για ποιο φιλμ μιλάτε κ. Βάρδα αλλά έχετε δίκιο. Η αποζημίωση διπλασιάζεται και τα 50 έγιναν 100.

Ο Αμερικάνος στη κορφή του τραπεζιού χαμογελούσε. Προφανώς ήξερε για ποιο φιλμ μιλούσα και μάλλον του έκανε εντύπωση που κάποιος στην άλλη άκρη του κόσμου αναφερόταν σε φιλμ του 50.

-Δυο ερωτήσεις. Η πρώτη, γιατί δεν πάτε τον φάκελο στην αστυνομία και η δεύτερη γιατί δεν δίνετε την έρευνα στο δικό σας τμήμα Ερευνών απάτης.

-Για την πρώτη ερώτηση η απάντηση είναι ότι τα δικά μας στοιχεία δεν τα δέχεται καμιά δικαιοσύνη σε καμιά χώρα. Πιστεύουν πως είναι φυτευτά για να γλυτώσουμε την αποζημίωση. Είναι σαν να μην υπάρχουν. Και για την δεύτερη, ξέρουμε ότι είχατε σχέση με την εξαφανισμένη και αυτό θα βοηθούσε πολύ την έρευνα. Η αμοιβή είναι 10% επί των επιστραφέντων, δηλαδή 10 εκατομμύρια για σας. Ο κ Γκριν έβαλε και 5 επί πλέον απ' την τσέπη του για την περίπτωση σας μετά από μελέτη του φακέλου σας. Δική του ιδέα ήταν.

«Βρες την κ. Βάρδα και θα σε καλύψω με χρυσάφι.» Είπε τ' Αμερικανάκι. Όχι επειδή θα φτωχύνουμε με μείον 100 μιλ αλλά δεν μας αρέσει καθόλου να μας παίρνουν για μαλάκες.

-Και τί θα γίνει αν την βρω;

-Εσύ δεν θα κάνεις τίποτα. Όταν την βρεις θα μας ενημερώσεις και θα τ' αναλάβουμε όλα εμείς από κει κι έπειτα.

Εσείς κι ο Γαληνός σκέφτηκα. Κι όσο θυμάμαι τους γορίλλες του Γαληνού μπορώ να φανταστώ τι θα της συμβεί. Απ' ότι τελικά συμπέρανα, μερικοί πάμπλουτοι είχαν θορυβηθεί που τους τα πήρε μια πανέξυπνη γκόμενα. Ε και; Ρε και τί με νοιάζει εμένα που χάνουν λεφτά οι πλούσιοι; Τα 15μιλ είναι πολλά αλλά και που δεν τα 'χω δεν με νοιάζει καθόλου. Όχι πως αν τα 'χα θα με χάλαγε δηλαδή αλλά να, μάλλον το χαιρόμουνα που η Χλόη τους είχε βάλει και τους δυο στο σακούλι.

-Κύριοι, ευχαριστώ πολύ για την προτίμηση αλλά δεν θα πάρω.

-Μπορούμε να ξανασυζητήσουμε το θέμα της αμοιβής, είπε ο Αμερικάνος.

-Δεν είναι εκεί το θέμα και το ξέρεις πως τα 15μιλ είναι ήδη πάρα πολλά. Ευχαριστώ όπως και να 'χει.

-Μα γιατί; Κλαψούρισε ο Σκλάβος.

-Να που εξηγείται γιατί αυτός είναι άλφα και συ βήτα, Σκλάβε. Αυτός δεν κάνει ηλίθιες ερωτήσεις. Γιατί έτσι γουστάρω ρε νούμερο! Κουμάντο θα μου κάνεις;

Στ' Αγγλικά του το είπα. Μετά χαιρέτησα ευγενικά, τ' Αμερικανάκι, παλιά πουτάνα στο κουρμπέτι, χαμογελούσε ακόμα, δώσαμε τα χέρια και βγήκα για να ξαναπολαύσω τις φοβερές

αναρτήσεις της λιμουζίνας. Στιγμή δεν έπαυα να σκέφτομαι σε όλη την διαδρομή της επιστροφής την περίπτωση. Τα στοιχεία του φακέλου τα είχα απομνημονεύσει όλα φυσικά, κάτι που το 'χα από μικρός. Τα μάθαινα με τη μία κι' έξω. Από δω το 'χα από κει το 'χα η τελική απάντηση ήταν μία. Ρε και τι σε νοιάζει εσένα; Αλλά όπως είπαμε και πριν, μπορεί να μην μας νοιάζει αλλά... μας ενδιαφέρει

Όταν με άφησε ξανά στο πάρκινγκ του κάμπινγκ και πήγα στο Παλάτσο, διαπίστωσα πως κάποιος ή κάποιοι είχαν μπει μέσα και το είχανε ψάξει εξονυχιστικά.

Τίποτα δεν ήταν στην προηγούμενή του θέση κι είμαι παρατηρητικός, το καταλαβαίνω. Ο Γάτος είχε πάρει δρόμο μάλλον απ' την τρύπα του στο πάτωμα φοβισμένος και δειλά έβαλε το μουσούδι του όταν με είδε να ψάχνω. Δεν έλειπε τίποτα, η Μπερέτα ήταν στο συρτάρι της αλλά το λάπτοπ ήταν ανοιχτό! Το είχα σβήσει πριν φύγω; Δεν θυμάμαι, ρώτα τον Τζακ. Τι σκατά παιχνίδι παίζεται πίσω απ' την πλάτη μου, γαμώτο; Πολύ φοβάμαι πως το μείλ με υπογραφή Χ το είχαν δει κι άλλοι.

9. [Dream a little dream of me](#)

Μετά από μερικές μέρες κατάλαβα ότι με παρακολουθούν. Δεν ήξερα αν ήταν άνθρωποι του Γαληνού ή της Ασφαλιστικής κι ούτε μ' ενδιέφερε. Δηλαδή αυτοί οι μαλάκες πίστευαν πως η Χλόη μ' ενάμιση δις στο παντελόνι μ' εμένα θ' ασχολούτανε; Έπρεπε όμως να κάνω έναν έλεγχο. Φώναξα τον Παντελή για ποτό νωρίς ένα απόγευμα και του είπα τι θέλω. Ο Παντελής είναι από εκείνους τους νεαρούς με χοντρά γυαλιά που αν τους δεις στο δρόμο νομίζεις πως είναι βλαμμένα αλλά πέφτεις εντελώς έξω. Ο Παντέλος, τα τζιμάνια της ΝΣΑ τα τρώει για πρωινό. Ήρθε για ποτό, του είπα τι θέλω, του έστειλα και μια μικρή Μολδαβή με τον Γιώργο του γιο του περιπτερά τον πουτανοβοσκό για να ξελαμπικάρει λίγο το κοπέλι και ήρθε

την επομένη με το βαλιτσάκι του. Έφριξα! Τα πάντα είχανε κοριούς. Τον έβαλα στη Βέσπα και τον πήγα στο Παλάτσο. Ακόμα χειρότερα. Το μείλ της Χλόης δεν το είχα δει μόνον εγώ! Γι' αυτό και η πρεμούρα πρωϊνιάτικα. Αυτοί οι γαμημένοι, όποιοι και να 'τανε, είχαν ανοίξει το γκαράζ και είχαν βάλει κοριό ακόμα και στην Τορίνο! Μόνον ο Γάτος την είχε γλυτώσει.

-Ποιος είσαι ρε Βάρδα; Ο Τζειμς Μποντ;

-Και τώρα τί κάνουμε κυρ-Παντελή;

-Εξαρτάται. Θέλεις ή δεν θέλεις να σε παρακολουθούν; Διότι σε μερικές περιπτώσεις συμφέρει να θέλεις. Τους περνάς μόνον λάθος μηνύματα.

-Εσύ τι λες ρε Παντέλο;

-Θα μου την ξαναστείλεις την Μολδαβή;

-Δύο θα σου στείλω ρε γατόνι την άλλη φορά. Δύο.

-Και 200χιλιάρικα. Σε δολάρια ή Ευρώ. Δεν υπάρχουν στο Ελλάντα αυτά τα εργαλεία.

Για το Linux τι ξέρεις;

-Λίγα πράγματα, γιατί.

-Φρόντισε να το μάθεις καλά και να εξασκηθείς. Δεν είναι δύσκολο.

-Εντάξει. Και μετά;

-Σε μια βδομάδα θα σου φέρω δυο εργαλεία. Ένα φορητό υπολογιστή που θα τρέχει σε Λάινουξ κι' ένα κινητό Μπλούμπερι. Δεν χακάρονται ούτε απ' τον θεό. Θα πάρεις μια τσάντα που θα κρεμάς στον ώμο και θα τα 'χεις πάντα εκεί και πάντα μαζί σου. Αν στα πάρουνε, την έβαψες. Θα σου δώσω κι ένα στικάκι κρύπτο να μεταφέρεις ότι θέλεις απ' τον υπολογιστή που τρέχεις τώρα και να τα μεταφέρεις στον φορητό. Αυτό μπορείς να το κάνεις και μόνος σου. Τα 200χιλιάρικα θα πάνε για τα μηχανήματα. Εμένα θα μου κανονίσεις μόνο τις Μολδαβές.

-Ρε Παντέλο, να βάλω κάτι τις πάνω απ' τα 200 για να πιείς ένα μπάφο στην υγείά μου;

-Εντάξει αλλά μην ξεχάσεις τις Μολδαβές. Πάμε τώρα να πέσουμε κάτω απ' την Τορίνο να σου δείξω που είναι ο κοριός γιατί δεν πρόκειται ποτέ να τον βρεις μόνος σου.

Πέσαμε και οι δύο ανάσκελα κάτω απ' την Τορίνο μ' ένα φακό και μου το έδειξε. Είχε δίκιο, μόνος μου δεν θα τον εύρισκα ποτέ. Τον ανέβασα στην Βέσπα και τον πήγα πίσω στην πόλη. Τον άφησα σ' ένα έρημο δρομάκι και πριν χωρίσουμε μου είπε.

-Τ' απαραίτητα μόνο στο τηλέφωνο και στον υπολογιστή για μια βδομάδα. Όλες σου οι επαφές δια ζώσης. Θα σου κάνω δώρο ένα μηχανάκι-ανιχνευτή για το μέλλον. Μην ξεχάσεις τις Μολδαβές γιατί τότε θα πάρεις το παπάρι μου.

Ο ανεκτίμητος Παντελής χαμένος στα ηλεκτρονικά του χωρίς να βρίσκει ποτέ καιρό για γκόμενες. Άξιος ο μισθός του και τα έξοδα. Το είχα εμπεδώσει το μάθημα και θα πρόσεχα μέχρι να μου φέρει ο Παντελής τα καινούργια αλλά μ' έτρωγε κι η περιέργεια να μάθω ποιος ήταν στο κατόπι μου. Από σήμερα θα φοράω σακάκι ή μπουφάν με την Μπερέτα στην τσέπη. Όχι πως θα φοβότανε κανένας άγριος όταν την έβλεπε αλλά θα μου έδινε εμένα άλλη σιγουριά.

Έβαλα τον Γάτο μες την τρελή χαρά στην Βέσπα και τον πήρα στο μαγαζί. Έκλεβε την παράσταση ο καριόλης όποτε συνέβαινε αυτό και τον μισούσα. Με την αγριεμένη στάση του Γάτου μπροστά στο τραπέζι τους τους στάμπαρα. Δυο ντυμένοι χαλαρά για να περνάν απαρατήρητοι. Πήγα από πάνω τους.

-Πάρτε δρόμο. Έξω.

-Γιατί; Τι έγινε;

-Δεν γουστάρω τη μάπα σας κι αυτή του αφεντικού σας. Και στο μαγαζί μου κάνω ότι γουστάρω γι' αυτό, έξω αμέσως πριν σας δώσω στον Γάτο.

Σηκώθηκαν βαριεστημένα και πήγαν προς την έξοδο.

-Δεν θα μου πείτε φαντάζομαι για ποιόν δουλεύετε.

- Για τον άντε γαμίσου. Ελπίζω κάποια άλλη φορά να τα ξαναπούμε.

-Κι εγώ. Θα σε καλέσω για φίλο στο Φεισμπούκ. Χαιρετίσματα στον μπούλη.

-Ποιόν... μπούλη ρε μαλάκα;

-Ας το. Μην το κουράζεις, θα το κάψεις

Έκλεισα την πόρτα πίσω τους αλλά ήξερα πως θα με περίμεναν στο κλείσιμο. Τι σκατά ήθελαν; Να δουν με ποιόν μιλάω στο μπαρ; Τουρίστες ήτανε. Ο Γάτος είχε διαλέξει δυο Γαλλίδες. Μια που βλεπότανε συν – αυτό σημαίνει πάνω απ' το μέτριο – και μια για τα μπάζα πλην, όπως συνήθως συμβαίνει με τις Γαλλίδες τουρίστριες. Σιχαίνονται τον ανταγωνισμό και για να 'ναι σίγουρες, διαλέγουν μια κοντή, χοντρή κι άσκημη φίλη τους για να πάνε διακοπές. Όταν δε δουν πως μιλάς και Γαλλικά, η πίτσα είναι ήδη στον φούρνο. Η χαριτωμένη ήταν καθηγήτρια κι η άλλη γιατρίνα. Η μαντάμ δόκτωρ το κατάλαβε γρήγορα και μας καληνύχτισε γύρω στα μεσάνυχτα.

Μετά το κλείσιμο, η Βέσπα έγινε τρικάβαλη μ' έναν Γάτο μπροστά και μια Γαλλίδα καθηγήτρια Ιστορίας-Γεωγραφίας από πίσω.

Νεωτερισμός των Γάλλων. Η Ιστορία διδάσκεται μαζί με την Γεωγραφία. Εύλογο μου φαινότανε.

Το πρωί η κ. Καθηγήτρια ήθελε να πάμε σύντομα πίσω να βρει την φίλη της και αφού της εξήγησα τα της πρωινής τελετουργίας αποφάσισε να βγει στο δρόμο για ωτοστόπ. Δεν φταίω. Πρέπει να περιμένω να βγάλω τον ελέφαντα απ' το παράθυρο. Πως; έπρεπε να της το είχα πει από πριν; Μου διέφυγε, συγγνώμη δεν θα το ξανακάνω. Την τίμησα αρκετά που έβαλα τα κοντσέρτα του Κουπρέν για συνοδεία του καφέ, τι άλλο να έκανα. Είχα και τον ελέφαντα στην αναμονή.

Ουσιαστικό ενδιαφέρον δεν είχα αλλά μ' έτρωγε η περιέργεια. Αργά ή γρήγορα θα το πλήρωνα αλλά χούι είναι αυτό, πρώτα η ψυχή και μετά το χούι. Έκλεισα το μαγαζί και πήγα στο Παλάτσο να εφοδιαστώ. Παπούτσια, πλαστικό σκοινί, κολλητική ταινία, ένα βαρύ σιδερολοστό, ένα φακό και την Μπερέτα στην τσέπη του δερμάτινου μπουφάν. Πήρα τον παραλιακό με την Βέσπα και σταμάτησα 500μ πριν απ' την βίλλα της Αννέτας όπου και την έκρυψα σ' ένα χωράφι. Συνέχισα με τα πόδια προς την βίλλα παράλληλα με τον δρόμο μέσα απ' τα χωράφια. Απόλυτη ερημιά και σκοτάδι πίσσα, μόνο η αστροφεγγιά. Η Αννέτα θα πρέπει να είχε φρουρό, ένα ή περισσότερους και μ' αυτό έπρεπε ν' ασχοληθώ πρώτα. Παρά το προχωρημένο της νύχτας το σαλόνι πάνω στο κύμα με τους γυάλινους τοίχους ήταν ελαφρώς φωτισμένο.

Μπήκα στο γκαράζ αθόρυβα και βρήκα την πόρτα για το εσωτερικό ξεκλειδωτη όπως το περίμενα. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί αυτοί που βάζουν τ' αυτοκίνητά τους σε ιδιωτικό γκαράζ δεν κλειδώνουν την πόρτα που επικοινωνεί με το κυρίως σπίτι. Προχωρώντας σ' ένα διάδρομο είδα φως σε κάτι που έμοιαζε σαν κουζίνα και μέσα ήταν ένας γορίλλας που έτρωγε ένα σάντουιτς μ' ένα μπουκάλι μπύρα στο χέρι. Ούτε που κατάλαβε τί τον χτύπησε κι έπεσε με το κεφάλι στο τραπέζι. Τον έδεσα στα γρήγορα με το πλαστικό σκοινί σε χέρια και πόδια και του κόλλησα στο στόμα ένα κομμάτι ταινία. Αν ξύπναγε πριν έχω φύγει θα ήταν ακίνδυνος. Όταν έφτασα έξω απ' την πόρτα του σαλονιού, άκουσα χαμηλόφωνη συζήτηση μέσα. Καθόλου δεν μ' ένοιαξε. Με την Μπερέτα στο χέρι όρμησα μέσα. Η Αννέτα στον καναπέ μ' ένα ποτήρι κρασί μάλλον στο χέρι κι ο γορίλλας που κάποτε κρατούσε ένα ρόπαλο στο χέρι όρθιος μπροστά της με τα χέρια του πίσω απ' τη μέση του. Πριν προλάβουν να συνέλθουν απ' την έκπληξη ή την τρομάρα είχα φτάσει δίπλα στ' ομορφόπαιδο και του σβούριξα μια πάνω στ' αυτί με την Μπερέτα. Παραπάτησε, γερή κράση ο τύπος, όχι σαν τον άλλο που σωριάστηκε με την πρώτη και πήγα από πάνω του και του κόλλησα την Μπερέτα στη μύτη.

-Θα κάτσεις φρόνιμα να σε δέσω ή να σε βαρέσω κι άλλο; Μόνο να μιλήσω θέλω με τ' αφεντικό σου, δεν θα της κάνω κακό.

Κούνησε την κεφαλή του κι έκανα το ίδιο μ' αυτό που έκανα στον φίλο του στην κουζίνα. Μετά γύρισα στην Αννέτα που είχε γίνει άσπρη απ' την τρομάρα της.

-Με τα σκυλιά δεμένα κούκλα εμείς θα πάμε μια βόλτα στην παραλία να τα πούμε λιγάκι αλλά με τους δικούς μου όρους αυτή την φορά. Και που ξέρεις, αν είσαι καλή κοπέλα ίσως σου πω τι χρώμα σλιπάκι φοράω.

Άνοιξα την συρόμενη πόρτα και της έκανα νεύμα να βγει στην βεράντα. Δεν ήθελα ν' ακούσει ο άλλος τι θα λέγαμε. Κάπου πήγε να κάνει την δύσκολη, σήκωσα το χέρι σαν να 'θελα να την χαστουκίσω και όταν της είπα πως και ο άλλος γορίλλας κοιμότανε στο τραπέζι της κουζίνας με την μπουκιά στο στόμα, κατάλαβε μάλλον το αδιέξοδο και μ' ακολούθησε. Όταν βρεθήκαμε μόνοι έξω στη δροσιά σαν να βρήκε λίγο το τουπέ της.

-Τι θέλεις από μένα, Βάρδα;

-Πληροφορίες. Μια εξήγηση. Τι κακό σκουλήκι σκαρφάλωσε στο κωλάντερό σας εσένα, του αδελφού σου και των Αμερικάνων ασφαλιστών και μου κάνετε την ζωή δύσκολη για μια πεθαμένη;

-Οικονομικά συμφέροντα βρε ανόητε, τί άλλο; Και δεν είναι πεθαμένη.

-Τούτο το τελευταίο αρχίζει να μου φαίνεται πολύ πιθανό. Αλλά μιας και σ' έχω εσένα εδώ, πες μου εσένα προσωπικά γιατί σε κόφτει;

-Δεν μπορώ. Είναι παράνομο.

-Και που γεννήθηκες ήταν παράνομο, μωρό μου. Πες μου, δεν είμαι καταδότης, μόνον περίεργος είμαι.

-Η Χλόη ξέρει πολλά για μένα και τον πατέρα μου που μπορεί να μας τινάξουν στον αέρα. Γι' αυτό πρέπει να την βρούμε αμέσως.

-Για να της κλείσετε το στόμα για τα καλά, αυτό το έχω καταλάβει. Και ο μπουλγής τι ρόλο παίζει;

-Τίποτα. Αυτός ασχολείται μόνο με τα ξενοδοχεία και ... τους βαρβάτους ναύτες. Για τις δουλειές τις δικές μου και του μπαμπά δεν έχει ιδέα.

-Για τι δουλειές πρόκειται, Αννέτα;

-Δεν μπορώ να σου πω. Αν μαθευτεί απ' την αστυνομία ή την Ιντερπόλ χαθήκαμε.

-Πως το 'πες αυτό το τελευταίο;

-Την Ιντερπόλ. Ή μήπως δεν ξέρεις τι είναι;

-Ξέρω και παραξέρω, μην ανησυχείς. Μια σκέψη σαν λάμψη μου πέρασε. Αννέτα μωρό μου, πρέπει να μου πεις τι είναι αυτό που κάνεις με τον πατέρα σου και το γνωρίζει η Χλόη και σου υπόσχομαι πλήρη εχεμύθεια εκ' μέρους μου, στο υπόσχομαι. Για την Χλόη δεν ξέρω.

Δεν ξέρω αν η Αννέτα μου είχε εμπιστοσύνη ή δεν την ένοιαζε ή αν με γούσταρε τελικά επειδή όταν πήγα να την φιλήσω έκατσε σαν κότα αλλά δεν έδωσα συνέχεια, πληροφορίες έψαχνα κι ήθελα να κερδίσω την εμπιστοσύνη της. Το κιλοτάκι δεν έμαθα ποτέ τι χρώμα ήταν αλλά τα άλλα που έμαθα ήταν συγκλονιστικά. Δεν μ' εξέπληξε το γεγονός ότι κάποιος υπερβολικά πλούσιος ήταν ναρκοέμπορος.

Ήταν παράνομος με το να είναι τόσο πλούσιος κατ' αρχήν. Η Αννέτα προσπάθησε να το μειώσει μιλώντας για μικρές ποσότητες μέχρι 50 κιλά, ψιλοπράματα δηλαδή. Σαν τον δολοφόνο που αν σκοτώσει μόνον έναν είναι λίγο δολοφόνος, απ' τους δεν ξέρω κι εγώ πόσους και μετά θεωρείται δολοφόνος. Στο κόλπο έμπαινε κι η Χλόη εν αγνοία της κατά πως φαινόταν. Όταν το έμαθε έβαλε μάλλον μπροστά το κόλπο.

Τα ποντοπόρα καράβια του Γαληνού φόρτωναν μικρά 50κιλα πακέτα κόκα ή ηρωίνη που τα φούνταραν μεσοπέλαγα με μπαλονάκι στο Λιβυκό και πέρναγε το γιοτ της Χλόης και τα μάζευε. Το παρατημένο γιοτ στην Κέρκυρα είχε 50 κιλά κόκα στ' αμπάρια του και κανείς δεν τόλμαγε να το πλησιάσει και να τ' αδειάσει μετά το «δυστύχημα» της Χλόης. Η Χλόη, όταν χρησιμοποιούσε το γιοτ της για το γούστο της δεν είχε ιδέα αν ήταν εντελώς άδειο ή μ' εμπόρευμα, ο κάπτεν τα κανόνιζε πίσω απ' την πλάτη της. Έτσι δικαιολογείτο και η εξαφάνιση του κάπτεν μαζί με της Χλόης. Ο σώζων εαυτόν ... Πριν φύγω να βρω την Βέσπα και να πάω για ύπνο θεώρησα χρήσιμο να κάνω μια μικρή υπενθύμιση. Ο ντουλάπας δεμένος στο σαλόνι ήταν ήρεμος.

-Την ροπαλιά στο στομάχι δεν την έχω ξεχάσει, ομορφόπαιδο. Κι αν δεν έχεις κουφαθεί εντελώς απ' την φάπα, φρόντισε ν' αλλάζεις πεζοδρόμιο αν με δεις στο δρόμο γιατί μπορεί και να σε κουφάνω εντελώς.

Την Βέσπα και για ύπνο γρήγορα. Κόντευε να ξημερώσει.

Ο Παντελής ήρθε ακριβώς πάνω στην βδομάδα με τα εμπορεύματα. Είχα φροντίσει να προμηθευτώ μια κρεμαστή δερμάτινη τσάντα σαν τους δικηγόρους. Ο φορητός με Λάινουξ και

Τορ και το Μπλούμπερι με αριθμό κλήσης μόνο σε έμπιστους αν και δεν ανιχνευόταν από πουθενά. Μου έδωσε κι έναν ανιχνευτή χειρός που έκανε μπιπ κι ένα φωτάκι που αναβόσβηνε και μου έδειξε πως δουλεύει βάζοντας στόχο τον κοριό στην κουζίνα και μετά μου το γύρισε πάλι στις Μολδαβές ή τις Ουκρανές που ήταν μάλλον οι δεύτερες και του έδωσα το τηλέφωνο του Γιώργου του πουτανοβοσκού να συστηθεί εκ μέρους μου και να κρατήσει το στόμα του κλειστό. Μου το υποσχέθηκε. Δεν θέλαμε να χαθεί ο Γιώργος, ήταν χρήσιμος μερικές φορές.

Αποφάσισα να πάρω την παρθενιά απ' το Μπλούμπερι μ' ένα τηλεφώνημα που χρόνια απέφευγα να κάνω. Πριν απ' αυτό όμως, επειδή προέβλεπα την συνέπεια, πήρα τηλέφωνο απ' το συμβατό και παρακολουθούμενο τον Μένιο να του ζητήσω ν' αναλάβει το μπαρ δυο βδομάδες νωρίτερα φέτος.

10. I thought about you

Το τηλέφωνο που μου είχε δώσει η Σιμόν δεν το είχα χάσει όπως καταλάβατε. Έλπιζα μόνον να μην έχει αλλάξει μετά από τόσα χρόνια. Καθόμουνα στην βεράντα και κοίταγα το χαρτί με το νούμερο και το Μπλούμπερι πάνω στο τραπέζι δίπλα απ' τον καφέ κι' ένιωθα σαν μαλάκας. Πως να ξεκινήσεις ένα τηλεφώνημα σε μια κοπέλα που έχεις να δεις πέντε χρόνια; Η Χλόη μου την ξαναθύμισε και οι σμίροι στο κατόπι μου μπορεί να μην ήτανε Μαφιόζοι αλλά με συνέδεαν με την Χλόη. Πάρε το νούμερο και βλέπουμε πως πάει. Χτύπησε δυο φορές και μετά μια γυναικεία φωνή.

-Αλό.

-Σιμόν;

-Που είσαι ρε κωλόπαιδο μετά από τόσο καιρό;

Δεν με ξέχασε! Το σχόλιο το έκανε γελώντας. Καλά σημάδια και τα δύο για την συνέχεια. Ηρέμησα και λύθηκε ο κόμπος απ' το στομάχι μου.

-Για να μην με πάρεις τηλέφωνο υπέθεσα πως όλα πήγαν καλά και χωρίς επιπλοκές και χάρηκα αφάνταστα κι εσύ είχα χάσει. Πριν πότε ήτανε, ... Σουλπίκιε;

-Βάρδας σε παρακαλώ, Σιμόν. Πριν πέντε χρόνια.

-Και πώς με θυμήθηκες μετά από τόσα χρόνια; Σου έλειψα μήπως;

-Αν σου πω την αλήθεια θα το πάρεις στραβά και γι' αυτό μην το ρωτάς. Άλλο είναι. Τι κάνεις στο Πο στο διόλου τη μάνα;

-Ποιο Πο ρε βλαμμένο; Στο Στρασβούργο είμαι συνεχώς και αραιά και που στο Παρίσι. Τι να πάω να κάνω στο Πο; Το φουα-γκρα της Αλσατίας είναι ανώτερο από της ΝΔ Γαλλίας.

-Συγγνώμη, μπερδεύτηκα. Την θυμάσαι την φίλη σου την Χλόη Μαμιδάκη απ' το πανεπιστήμιο;

-Βεβαίως. Στάσου, μην συνεχίσεις. Της έκανες μασάζ. Κωλόπαιδο.

-Αυτό είναι το λιγότερο Σιμόν. Οι εφημερίδες λένε ότι πέθανε απανθρακωμένη σε αυτοκινητικό δυστύχημα. Εγώ πιστεύω άλλα. Μπορούμε να βρεθούμε;

-Η απάντηση άμεσα είναι ναι. Αλλά πάρε με πίσω σε μισή ώρα να το κοιτάξω. Από απόρρητο τηλέφωνο παίρνεις; Δεν φαίνεται πουθενά. Που έμπλεξες πάλι βρε κάθαρμα; Σε μισή ώρα, πάω να δω τι μπορώ να βρω για την Χλόη.

Το έκλεισε χωρίς να περιμένει. Ήταν σίγουρη πως θα ξανακαλούσα σε μισή ώρα. Αυτό που μου είπε για το τηλέφωνο πολύ το χάρηκα! Γειά σου ρε Παντέλο γατάκι. Το επόμενο δίλημμα ήταν δυσκολότερο. Του Τζακ ορ νοτ του Τζακ; Του Τζακ ρε, η Σιμόν δεν με ξέχασε, το σηκώνει. Και Rolling Stones σηκώνει, σε δυνατή ένταση.

Start me up και Gimme shelter δεν κολλάνε με τον τίτλο του κεφαλαίου που είναι Τζαζ αλλά... λεπτομέρειες.

Άφησα να περάσουν 45 λεπτά πριν ξανακαλέσω.

-Αργήσες Βάρδα. Πόσα λεπτά έχει η μισή ώρα στην Ελλάδα; Γιατί παντού αλλού έχει 30.

-Μην με μαλώνεις μωρό μου, σκέφτηκα να σου δώσω περισσότερη ώρα για να μην νομίσεις ότι σε πιέζω.

-Δεν υπάρχει κάτι ύποπτο στο δυστύχημα της Χλόης. Μόνο κάτι περίεργες μετακινήσεις τεραστίων ποσών της οικογένειας μετά τον θάνατό της μέσα σ' ένα δαίδαλο παρακτίων και φορολογικών παραδείσεων, Σιγκαπούρη, Καϋμάν, Παναμάς και δεν συμμαζεύεται με εντελώς άγνωστο τελικό αποδέκτη. Τι συμβαίνει;

-Να τα πούμε ιδιαιτέρως; Τετ-α τετ; μπορώ να είμαι στο Στρασβούργο μεθαύριο.

-Πες μου την ώρα και θα σε περιμένω στο αεροδρόμιο.

-Έγινε. Φιλιά.

-Περίμενε! Θα... σε αναγνωρίσω;

-Όχι αλλά θα φοράω γαρύφαλλο στ' αυτί και πονηριά στο μάτι. Θα σ' αναγνωρίσω εγώ.

-Εκεί κρύβεται η έκπληξη! Μπάι.

Έβαλα τα συμπράγκαλα στην τσάντα την κρέμασα σταυρωτά στον ώμο και καβάλησα τη Βέσπα. Ρε μπας και; Την ξεκαβάλησα και μπήκα μέσα, φόρεσα ένα δερμάτινο μπουφάν κι έβαλα στην τσέπη την Μπερέτα. Έτσι για σιγουριά. Οι σμπίροι ήταν πάντα εκεί.

Πήγα και κανόνισα το ταξίδι και μετά πέρασα απ' την τράπεζα να πάρω συνάλλαγμα και να φορτώσω λεφτά σ' ένα λογαριασμό που μου είχε ανοίξει ο Γάλλος στο Μαρσιάκ για τον οποίο είχα μόνον Βίζα. Η όρεξή μου τράβαγε ψαράκι και άγρια χόρτα και κατέληξα στον Λευτέρη που δεν με είχε απογοητέψει ποτέ, ούτε μένα ούτε όσους του είχα στείλει. Δεν μου ζήταγε ποτέ λεφτά αλλά του τ' άφηνα καλά κρυμμένα κάτω απ' το πιάτο. Ήπια κι ένα διπλό εσπρέσο στην παραλία με δυο τσιγαράκια κι ανηφόρησα στο μαγαζί να παίξω λίγο το κομπιούτερ με το Λάινουξ να το συνηθίσω. Εκεί που καθόμουνα μπροστά στο λάπτοπ με το ουισκάκι μου δίπλα μπήκε μέσα ένας άγριος χωρίς να συστηθεί, δεν χρειαζόταν άλλωστε, και προχωρώντας προς το μέρος μου είπε.

-Δώσε μου την τσάντα με όλα αυτά που έχει μέσα.

Δεν πρόλαβε να κάνει περισσότερα από δυο βήματα όταν έβγαλα την Μπερέτα και του έσπασα τον ώμο με την ένατη στην θαλάμη. Ο γεμιστήρας είχε άλλες 8. Έπεσε κάτω σφαδάζοντας και βρέθηκα από πάνω του με την Μπερέτα κολλημένη στο κούτελό του.

-Επίθεση στο σπίτι μου, χαμούρη, και σου τινάζω τα μυαλά νομίμως. Ποιος σ' έστειλε;

-Τ' αφεντικό μου δουλεύει για τον Γαληνό, είπε έντρομος

-Πρώτα θα πας στο νοσοκομείο να σου φροντίσουνε το τραύμα και μετά θα πεις στ' αφεντικό σου, στους φίλους σου και στον Γαληνό πως την επόμενη φορά θα σημαδεύω κατακούτελα, ανάμεσα στα μάτια. Έτσι ξαφνικά και χωρίς πολλές κουβέντες, όπως έκανα μαζί σου. Γκέκε;

Του έδωσα μια πετσέτα καθαρή ή βρώμικη δεν θυμάμαι να βάλει πάνω στον ώμο του κι έφυγε τρεκλίζοντας να πάει στο νοσοκομείο ή κάπου αλλού που δεν θα έπρεπε να δώσει

απαντήσεις σε δυσκοίλια ερωτήματα. Πέρασαν στην επίθεση οι κουφάλες αλλά τους περίμενα. Κατάφεραν να με πειστώσουν. Κανόνισα με το Μένιο να ξεκινήσει αμέσως την σεζόν του.

-Τρεχάματα σε γκόμενες που δεν μπορούν να περιμένουν να χειμωνιάσει, Βάρδα.

-Ακριβώς όπως τα λες, φιλάρα. Από απόψε αν θες αλλιώς απ' αύριο.

-Θα περάσω απόψε να πιώ ένα και αν θέλεις να το κλείσω να πας νωρίς να ξεκουραστείς.

Σαν κάτι να μου λέει πως σε χάνουμε απ' αύριο.

-Βουλωμένο γράμμα διαβάζεις ρε Αγαμέμνονα, γι' αυτό και σε γουστάρω. Τα λέμε το βραδάκι.

Καθάρισα τα αίματα απ' το πάτωμα, δεν είχα όρεξη ν' απαντάω σε ερωτήσεις. Είχα και τον Γάτο να φροντίσω! Μόνο με την κυρία Ιουλία τα έβρισκε, την μαντάμ που έχει κλειδί και για το Παλάτσο και για το μπαρ και φροντίζει να τα συμμαζεύει, το μπαρ κάθε πρωί 8 με 10 και το Παλάτσο όποτε της το ζητήσω. Πέρασα την τσάντα στον ώμο κι έφυγα καρφί να φορτώσω τον Γάτο και να τον πάω στις Ιουλίας και να της αφήσω μερικά λεφτά για τις κονσέρβες του. Κάθε φορά που γύριζα, άσχετα από πόσο καιρό είχα λείψει, σαν να δυστρόπιαζε όταν τον έφερνα πίσω στο Παλάτσο το αχάριστο αιλουροειδές.

Έβαλα στο πρόγραμμα μια επίσκεψη σ' αυτό το μούτρο τον Γαληνό αλλά πρώτα έπρεπε να κάνω έναν έλεγχο. Πήγα στο νοσοκομείο της Νεάπολης και συστήθηκα σαν Γιώργος Σιγάλας δημοσιογράφος -ερευνητής ελευθέρας βοσκής με μια προβληματική αδελφή που προσπαθούσα να ξεχάσω αλλά... αδελφή μου ήτανε. Είχα πολλές μέρες να πάρω νέα της, ως επί το πλείστον για να μου ζητήσει λεφτά, και έμαθα απ' την αστυνομία ότι νοσηλευόταν εκεί. Όντως είχε εισαχθεί μισοπεθαμένη μετά από όβερντόουζ και παρέδωσε πνεύμα την επομένη της εισόδου. Η Χλόη δεν είχε κάνει φόνο. Και τί έγινε με το πτώμα ρε παιδιά; Η διαδικασία έλεγε πως αν δεν ζητηθεί σε διάστημα δύο ημερών πάει για αποτέφρωση. Δεν είχε ζητηθεί αλλά ούτε και φαινόταν στην λίστα των αποτεφρώσεων. Μετά από διάφορους ελέγχους και αρχεία βρήκαμε τον νοσοκόμο που την είχε παραλάβει για να την μεταφέρει στον θάλαμο της αποτέφρωσης. Ένα αξύριστο μούτρο με μουστάκι που τον έλεγαν Λευτέρη κι έμοιαζε σαν να είχε βγει απ' την φυλακή την προηγούμενη μέρα σκασμένος απ' τον μπάφο.

-Μια ναρκομανής που πέθανε ήταν αδελφή μου κ. Λευτέρη. Τα στοιχεία λένε ότι εσύ την μετέφερες απ' το νεκροκρέβατο στο νεκροτομείο περιμένοντας το διήμερο πριν την αποτέφρωση αλλά δεν φαίνεται ν' αποτεφρώθηκε ποτέ. Την θυμάσαι;

-Όχι, καθόλου.

-Σαν να μου λες δηλαδή ότι έχεις δεκαπέντε τέτοια περιστατικά κάθε μέρα και μετά από μια βδομάδα δεν μπορείς να τα θυμάσαι όλα, έτσι.

-Όχι ακριβώς αλλά αυτό που μου λες δεν το θυμάμαι. Κι εσύ που ρωτάς ποιος είσαι;

-Ένας κακός δαίμονας, ο Εφιάλτης σου είμαι Λευτεράκη κουραδόμαγκα. Είσαι σίγουρος πως αν την πέσουν οι μπάτσοι στο σπίτι σου δεν θα βρουν κλεμμένα φάρμακα του νοσοκομείου και μερικά κιλά χασίσι; Για να μην φτάσουμε εκεί σου προτείνω ένα δεκαχίλιaro και την σιωπή μου αν μου πεις τι έγινε το πτώμα.

-20 χιλιάρικα.

-10 χωρίς μπουνιές. Μηδέν και χωρίς δόντια. Τι προτιμάς; Για μαλάκα με κόβεις;

-Μια κυρία ήτανε, καλοντυμένη και καθωσπρέπει. Δυο μέρες τριγυρνούσε στον διάδρομο του νεκροτομείου και σήκωνε την άκρη του σεντονιού να δει ποιος ήταν από κάτω.

-Και μετά;

-Όταν είδε αυτήν που κουβαλούσα, την ναρκομανή, μου έδωσε 50 χήνες για να της την βάλω στο δικό της αμάξι που ήταν έξω δίπλα στην πόρτα. Εσύ στη θέση μου τί θα 'κανες; Ένα άχρηστο πρεζόνι για το οποίο δεν είχε ενδιαφερθεί κανείς ήτανε.

-Στην θέση σου και για 50 θα έκανα ακριβώς το ίδιο αλλά δεν θα το μαρτυρούσα μετά ρε αρχιδόμαγκα. Θα στα δώσω τα 10 που σου υποσχέθηκα αλλά θα σε σταμπάρω για το μέλλον. Να προσέχεις.

Η Χλόη δεν κουράστηκε πολύ ούτε ξόδεψε μια περιουσία για ν' αγοράσει ένα πτώμα! Εκείνο που με χαροποίησε όμως ήταν το ότι δεν είχε χρειαστεί να κάνει φόνο για να το πετύχει.

Ο Μένιος ήρθε ευτυχώς νωρίς και αφού τα είπαμε και τα κανονίσαμε κατάφερα να το σκάσω λίγο πριν τις 11. Η πτήση μου ήταν το μεσημέρι απ' το Νησί και στις 3 από Αθήνα για Στρασβούργο. Η Σιμόν θα με περίμενε στο αεροδρόμιο στις 6 το απόγευμα. Μπορεί να περίσσευε χρόνος και για μασάζ.

11. A little help from my friends

Η Σιμόν από μακριά που μου κουνούσε το χέρι μου φάνηκε σαν να 'χει παχύνει λιγάκι. Από κοντά μου φάνηκε λιγάκι... έγκυος!

-Με γνώρισες; Είπε και με κράτησε όχι πολύ σφιχτά

-Κούκλα είσαι Σιμόν, βάλσαμο για πονεμένα μάτια και είμαι σίγουρος πως αυτό που μεγαλώνει στην κοιλιά σου θα είναι πανέμορφο.

-Έχει αρχίσει να φαίνεται, ε ;

-Έχεις δει καμιά γυναίκα που γέννησε και να μην φαινότανε πριν;

-Πάμε. Θα τα πούμε στο δρόμο.

Τα ήξερε τα κατατόπια στο αεροδρόμιο και υπέθεσα πως δεν ήταν η πρώτη φορά που παρελάμβανε πακέτο. Η Σιμόν είχε παντρευτεί πριν δυο μήνες. Για διάφορους λόγους. Ο ένας ήταν επειδή είχε μείνει έγκυος και δεν ήθελε να το ρίξει όχι από θρησκευτική μαλακία αλλά από έντονο αίσθημα μητρότητας. Άλλος λόγος ήτανε ότι ο πατέρας του παιδιού και σύζυγός της έμενε στο Παρίσι και μέρος της συμβίωσής τους ήταν να μένουν χωριστά για μεγάλα διαστήματα. Η Σιμόν δεν επρόκειτο να μετακομίσει στο Παρίσι ούτε αυτός στο Στρασβούργο. Προς το παρόν, πιο συχνά ερχόταν αυτός στο Στρασβούργο απ' ότι πήγαινε η Σιμόν στο Παρίσι. Μεγαλοδικηγόρος ο λεγόμενος και φραγκάτος.

-Δεν είπαμε ποτέ τίποτα για το θέμα Βάρδα αλλά εγώ πάντα έψαχνα να κάνω οικογένεια. Παλαιών αρχών μπάτσος είμαι με λίγο Ιρλανδέζικο αίμα απ' την γιαγιά. Ο Σαρλ δεν είναι ο ιδανικός άντρας, αυτό το είδος έχει εκλείψει προ πολλού, αλλά είναι ο ιδανικός σύζυγος. Δεν ρωτάει πολλά και δεν μου σπάει τα νεύρα. Όταν συνέβη, το αποφασίσαμε πολύ γρήγορα, χωρίς

πολύ κουβέντα. Τα πολλά μπλα μπλα τα έχει για την δουλειά του, όχι για μένα. Σε τί έχεις μπλέξει πάλι ρε κωλόπαιδο; Το ξέρεις ότι μας παρακολουθούν;

-Έλα! Απ' τ' αεροδρόμιο; Πού τους κατάλαβες;

-Δουλειά μου είναι αλλά και προφανώς δική τους. Επαγγελματίες είναι. Δυο αυτοκίνητα το ένα κοντά μας και το άλλο πίσω που αλλάζουν μεταξύ τους θέση. Πρέπει να έχουν γουόκι-τόκι. Όταν μπορούμε στην πόλη θα μας χάσουν αλλά δεν το ξέρουν ακόμα. Πρέπει όμως ν' αλλάξω μέρος και να σε πάω σε ασφαλές σπίτι. Ξεκίνα την ιστορία σου και άσε τα υπόλοιπα σ' εμένα.

Και της τα είπα. Όλα. Εκτός ίσως από μερικές πικάντικες λεπτομέρειες από σεβασμό προς την κατάστασή της. Δεν έκανα το ταξίδι για να γαμίσω. Πληροφορίες ήθελα. Ξαφνικά, είδα ότι είχαμε μπει στην πόλη και το καλοκατάλαβα όταν μου είπε

-Κρατήσου.

Άρχισε μια περιπλάνηση σε δόμους και δρομάκια που μάλλον τα ήξερε απ' έξω κι ανακατωτά, σε κάτι στενά να το σβήνει και να το ξαναξεκινάει σιγά σιγά, όλα αυτά για κανένα μισάωρο.

Όταν η κούρσα γύρισε στο ήρεμο ρελαντί, ήξερα ότι μας είχαν χάσει.

-Δεν ξέρω τι κονέ μπορεί να έχει ο φίλος σου ο Γαληνός αλλά εγώ βλέπω τους ασφαλιστές από πίσω. Τουλάχιστον στα μέρη μας. Αν θες να καπνίσεις κατέβασε το τζάμι, δεν με πειράζει. Σε λίγο φτάνουμε αν θες να μάθεις.

Δεν κάπνισα. Πάρκαρε σε μια μικρή ήσυχη πλατεία γεμάτη δέντρα που βρισκόταν σχεδόν στο κέντρο της πόλης και όλα της τα κτίρια γύρω-γύρω ήταν ίδια!

-Η γειτονιά των γερόντων (senior), είπε. Μόνο γεροντάκια θα συναντήσεις εδώ και απόλυτη ησυχία που θα την σεβαστείς

-Δεν θα μείνω πολύ, Σιμόν. Μόλις μαζέψω ότι μου δώσεις και τα βάλω σε μια σειρά, θα φύγω. Δεν θέλω να γίνω βάρος.

-Κουταμάρες. Μετά την καταδίωξη νωρίτερα ανησυχώ εγώ! Δεν θα σε δέσω μ' αλυσίδες για να μην φύγεις αλλά μην βιάζεσαι, δεν θα μου είσαι βάρος. Θα έρθω αύριο στις 10, έχω κλειδί, και αν κοιμάσαι θα σε ξυπνήσω όχι μάλλον όπως θα το 'θελες αλλά θα σε ξυπνήσω. Βολέψου, στην γειτονιά θα βρεις γραφικά φαγάδικα και μετά ξεκουράσου. Μπορεί να χρειαστεί να τρέχουμε αύριο.

Έφυγε κι έκλεισε μαλακά πίσω της την πόρτα. Το σπίτι ήταν διώροφο, επάνω υπήρχαν δυο υπνοδωμάτια, θα μπορούσε να έχει μείνει, ο άνδρας της έλειπε. Η Σιμόν δεν ήταν ότι δεν μου είχε εμπιστοσύνη, στον εαυτό της μάλλον δεν είχε εμπιστοσύνη.

Μερικά πράγματα δεν ξεχνιούνται ποτέ. Όχι μετά από πέντε χρόνια μα ούτε και μετά από πενήντα. Η Σιμόν βρήκε μάλλον αυτό που ήθελε στη ζωή της. Η Χλόη δεν ξέρω. Εγώ πάλι, με μεγάλη ευκολία μπορώ να πω τι δεν θέλω αλλά για το τι θέλω... μουγκαμάρα.

Βγήκα στο καρτιέ και ήταν όπως μου είχε πει. Ψυχή στο δρόμο και νεκρική σιγή. Ρεμπας και πεθάνανε ταυτόχρονα τα γεροντάκια; Πήγα προς τα κει που φαινόταν πιο φωτεινά και βρέθηκα σχεδόν στο κέντρο- απόκεντρο. Βρήκα ένα Κινέζικο που απ' έξω φαινόταν «οικογενειακό» και μπήκα. Και το λέω αυτό επειδή τα Κινέζικα στην Ευρώπη είναι σχεδόν όλα βιομηχανοποιημένα.

Πλαστικές συσκευασίες αγοράζουν μπορεί και απ' τον ίδιο προμηθευτή, τις ανοίγουν, ζεσταίνουν το περιεχόμενο και τις σερβίρουν. Πολλά πιάτα, αυτά που είναι σε κενό αέρος, τα ζεσταίνουν μαζί με την συσκευασία και τ' ανοίγουν κατευθείαν στο πιάτο. Όλα έχουν έναν μάγειρα με καπέλο για διακόσμηση που ζεσταίνει και σερβίρει, δεν μαγειρεύει. Τα υπολόγισαν και είδαν πως μ' αυτόν τον τρόπο μειώνουν το κόστος στο μισό! Ποιος θα κάτσει και τρίψει καρότα για σαλάτα σήμερα όταν ένα 5κιλο έτοιμη κοστίζει φτηνότερα από τα 6 κιλά μείον τα καθαρίδια, 5 καρότα στο σουπερμάρκετ; Οι Κινέζοι, αγοράζουν εστιατόρια και τα δουλεύουν οικογενειακώς χωρίς προσωπικό και αντέχουν να τα μαγειρεύουν μόνοι τους. Γι' αυτό σας το είπα. Όλα τους που δοκίμασα ήταν υπέροχα, ακόμα κι η σερβιτόρα που μάλλον ήταν η κόρη του μάγειρα-αφεντικού. Στην επιστροφή βρήκα κι' ένα μικρό Αραβικό μινι-μάρκετ, αυτοί μένουν ανοιχτοί όλη νύχτα! Είναι πιο ακριβοί αλλά όταν βλέπεις πως είναι μεσάνυχτα και σου έχει τελειώσει ο καφές, δεν σε νοιάζει να τον πληρώσεις λίγο ακριβότερα για να διώξεις την τσίμπλα το πρωί.

Εκεί πήρα τσιγάρα κι ένα Τζακ σε εξωφρενική τιμή αλλά τέτοια ώρα, τέτοια λόγια. Γύρισα σπίτι κι άνοιξα το μπουκάλι, βρήκα πάγο σε μια μικρή κατάψυξη πάνω απ' το ψυγείο, άνοιξα τον φορητό και στο Γιούτούμπ έβαλα μια Τζαζ πλέιλιστ να παίζει. Άνοιξα τα παράθυρα, ψόφο έκανε στα μέσα του Οκτώβρη, και άναψα τσιγάρο. Ήταν όλα μπερδεμένα στην κούτρα μου και άκρη δεν εύρισκα.

Χτύπησε η πόρτα κι όταν άνοιξα ήταν η Σιμόν

-Έλα να σε πάω κάπου. Έκπληξη!

Μπήκαμε στο αυτοκίνητο και πήραμε τους δρόμους. Φτάσαμε έξω από ένα παμπάλαιο κτίριο που δεν είχε καμιά ταμπέλα απ' έξω αλλά στο χολ είδα μια μπρούτζινη Bridge club du 13eme.

-Με ποιόν θα παίζω μπριτζ Σιμόν;

-Μ' εμένα. Έχουμε το τραπέζι Νο 6 σε θέση Βορράς-Νότος και δεν θα χρειαστεί ν' αλλάζουμε συνέχεια.

Σημείωση για τους αδαείς, σε τουρνουά μπριτζ κατά ζεύγος οι ομάδα-ζεύγος του Β-Ν μένει σταθερή ενώ η ομάδα-ζεύγος Ανατολή-Δύση μετά από δύο ή τρία χέρια αλλάζει τραπέζι και απ' το 6 π.χ. πάει στο 7 κ.ο.κ.

-Πότε έμαθες Μπριτζ ρε θηρίο;

-Τα τελευταία πέντε χρόνια. Μετά που σε γνώρισα το ανακάλυψα και μ' άρεσε.

Γυμναστική για τον εγκέφαλο το βλέπω.

-Σύμφωνοι. Με τί σύστημα θα παίζουμε;

-Το Στάνταρντ σύστημα Βάρδα και μην με ζαλίζεις με ασύμβατες αγορές, τις ξέρω όλες.

-Το βουλώνω. Θα τα πούμε στο τραπέζι.

Η Σιμόν το είχε μάθει καλά! Επιστημονικά και με όλες τις λεπτομέρειες. Και όποτε δοκίμασα ασύμβατη αγορά ανταποκρίθηκε ακριβώς. Δεν έπαιζε γρήγορα για να κάνει τον μάγκα και σκεφτόταν λιγάκι προτού παίξει ένα φύλλο.

Περίττο να πω πως στο τέλος γύρω στα μεσάνυχτα στην βαθμολογία Β.Ν το ζεύγος Σιμόν-άγνωστος Χ ήταν πρώτο!

-Συγχαρητήρια Σιμόν. Σε πολύ λίγο χρόνο το κατάφερες.

-Ζήτημα αρχής, Βάρδα. Αν είναι να κάνω κάτι καινούργιο ή θα το κάνω πολύ καλά ή δεν θα το κάνω καθόλου. Τα γεροντάκια παλιοσειρές που συνάντησες εκεί μέσα δεν έπαψαν στιγμή να με συμβουλεύουν όταν διαπίστωσαν πως προχωρούσα πολύ γρήγορα.

-Το μπριτζ με συμπαίκτη αρχάριο είναι βαρετό κι εκνευριστικό όταν ο αρχάριος είναι τούβλο. Όταν όμως πιάνει πουλιά στον αέρα, όλοι οι παλιοί κι έμπειροι θέλουν να παίζουν μαζί του. Κρατάω σημείωση για το μέλλον.

Με γύρισε στο διαμέρισμα, με καληνύχτισε κι έφυγε για να επιστρέψει το πρωί. Έβαλα κάτι να πιώ, στο κλαμπ είχε μόνο χυμούς καφέδες και ταμπέλες NO SMOKING, κι άναψα τσιγάρο. Σκέψεις κι απορίες ακόμα, όχι σχετικά με το μπριτζ με την Σιμόν. Μετά από δυο ποτά

και δεν ξέρω πόσα τσιγάρα, άλλαξα την μουσική σε κάντρυ, έκανα ένα ντους και πήγα για ύπνο. Ούτε που θυμάμαι με ποιόν κοιμήθηκα. Τον Johnny Cash ή τον Willy Nelson.

Η Σιμόν ήρθε στις 10 ακριβώς κι έφερε ζεστά κρουασάν με κρέμα αμυγδάλου. Είχα ξυπνήσει μόνος μου και ήμουν ήδη στον πρώτο καφέ-τσιγάρο.

-Έχω νέα, είπε. Όλη νύχτα το έψαχνα, έχω κοιμηθεί πολύ λίγο. Εσύ τι έκανες;

-Κοιμήθηκα σαν ξύλο, τι ήθελες να κάνω; Πες μου τί βρήκες.

-Οι ασφαλιστές δεν έλεγαν ψέματα. Τουλάχιστον για το σκάφος. Το αν η νεκρή στο αυτοκίνητο είναι η κοπέλα-τζάνκι δεν μπορεί να επιβεβαιωθεί. Το τελευταίο σημείο πριν εξαφανιστεί αυτή η Σιγάλα ήταν στην απομόνωση στο Νοσοκομείο Νεάπολης σε πολύ κακή κατάσταση οβερντόουζ. Από εκεί και μετά χάνονται τα ίχνη της. Εάν η Χλόη το έσκασε τελικά, σίγουρα ανέβηκε στο σκάφος στα νότια του Νησιού και από εκεί στην Κέρκυρα.

-Η Χλόη κατά τα φαινόμενα, άρπαξε το πρεζόνι απ' το νεκροτομείο της Νεάπολης λαδώνοντας ένα νοσοκόμο. Το έψαξα.

-Έχεις αναλάβει την υπόθεση... κ. ντετέκτιβ;

-Όχι επισήμως. Συνέχισε. Στάσου πριν συνεχίσεις γιατί είμαι έννομος πολίτης και μισώ τους πλούσιους. Ο Γαληνός κι η κόρη του είναι ναρκο-έμποροι και χρησιμοποιούν το γιοτ της Χλόης για το κοντραμπάντο. Αν το αρπάξεις στην Κέρκυρα που είναι παρατημένο θα βρεις εμπόρευμα στ' αμπάρι.

-Έλα ρε! Πως τα έμαθες αυτά;

-Προσθέτοντας ένα ακόμα μαύρο κιλοτάκι στην συλλογή μου. Συνέχισε.

- Σίγουρα δεν πέρασε Ιταλία με καράβι. Είδα προσεκτικά όλα τα βίντεο. Από Αλβανία- και την Πρώην Γιουγκοσλαβία οι οδικοί εισοδοι στην κεντρική Ευρώπη είναι εκατοντάδες. Απ' τις κυριότερες που είδα βίντεο, δεν πέρασε. Τίποτα όμως δεν αποκλείει να κρύβεται ακόμα στην Ελλάδα αν και απίθανο, θα σου πω σε λίγο. Το σίγουρο είναι πως ο Γαληνός είναι μπατίρης. Μόνο τα λεφτά της ασφάλειας του έχουν μείνει και με τις υποχρεώσεις που έχει σ' εκκρεμότητα σε μερικές εβδομάδες θα βγει στην ζητιανιά. Τα λεφτά δεν μπορούν να εντοπιστούν. Γίνονται αναλήψεις με κάρτα από διάφορες πόλεις της κεντρικής Ευρώπης, πολλές στην Γαλλία. Θυμάμαι πως τα κατέχει φαρσί τα Γαλλικά. Όλες οι αναλήψεις έχουν γίνει νύχτα σε ΑΤΜ και οι κάμερες εκείνη την ώρα δείχνουν ένα άτομο με κουκούλα και μαύρα γυαλιά απροσδιορίστου φύλου.

-Ρε Σιμόν, γιατί μου είπε πως είσαι στο Πο;

-Ιδέα δεν έχω! Το Πο είναι μέσα στις πόλεις που έχει γίνει ανάληψη μια φορά μόνον. Μόνο αυτό έχω. Δεν ξέρουμε και αν κινείται με το δικό της ή με άλλο διαβατήριο αν και δεν το ζητάει πλέον κανείς στην Ευρώπη. Με την ταυτότητα και το σήμα της ένωσης περνάς από παντού χωρίς έλεγχο. Σε γράφουν οι κάμερες βέβαια αλλά πες μου εσύ πού να κοιτάξω.

-Τι έχει στο Πο ρε γαμώ το;

-Τον πύργο του Ερρίκου Δ΄ και φουα-γρά.

-Δεν φτάνουν.

-Δεν ξέρω αν έχει καμιά σημασία αλλά το Πο είναι η πρωτεύουσα-Νομαρχία του καντονιού που περιλαμβάνει την χώρα των Βάσκων και η πόλη του Μπιαρίτζ είναι παγκοσμίως διάσημη για υψηλά βαλάντια. Όλα τα λεφτά της περιοχής, και της πρωτεύουσας Πο, βγαίνουν απ' την χώρα των Βάσκων. Δεν έχεις φάει ποτέ ζαμπόν ντε Μπαγιόν;

-Εμείς τρώμε προσιούτο Πάρμας στη Ελλάδα, μωρό μου.

-Μαλακίες. Το μεσημέρι θα σε κεράσω να δεις την διαφορά. Και πρόβειο τυρί των Πυρηναίων με μαρμελάδα μαυροκέρασο. Σπεσιαλιτέ των Βάσκων παγκοσμίως γνωστές κι αγαπημένες.

-Δεν μπορεί να είναι αυτά ο λόγος που μου μίλησε για το Πο! Και γιατί να το συνδέσει μ' εσένα;

-Ειλικρινά, δεν μπορώ να δω καμιά σύνδεση. Λυπάμαι. Δεν μου λες, θα ψάξεις να την βρεις;

-Δεν ξέρω. Μπορεί και να κινδυνεύει μ' όλους αυτούς στο κατόπι της αλλά και τι με νοιάζει εμένα θα μου πεις και θα 'χεις δίκιο. Δεν με νοιάζει αλλά... μ' ενδιαφέρει.

-Αυτός που σου έφτιαξε το τηλέφωνο και τον φορητό, όταν τον ξαναδείς πες του πως αν θέλει καλή δουλειά με πολλά και σίγουρα λεφτά, να μου τηλεφωνήσει.

-Για μαλάκες ψάχνεις μου φαίνεται. Μια χαρά είναι εκεί που είναι. Ξέχνα το, είναι φίλος μου.

-Καλέ ρε συ, πως κάνεις έτσι; Μια κουβέντα είπαμε. Τι λες να κάνεις από δω και μετά;

-Θα γυρίσω πίσω και θα δω. Να πάω στο Πο να κάνω τι; Να κουτουλάω στις γωνίες; Δεν έχω τίποτα να πιαστώ.

-Να σ' αποχαιρετήσω λοιπόν, Βάρδα κωλοπαιδάριον. Το τηλέφωνό σου είναι πιο σίγουρο απ' το δικό μου και αν βρω κάτι θα σε πάρω. Το ίδιο κι εσύ, μην διστάσεις. Ο Σαρλ τα ξέρει όλα για σένα. Σχεδόν όλα.

-Χάρηκα που είσαι καλά και μέλλουσα μαμά, μπέμπα. Να προσέχεις. Είναι σκατοδουλειά αυτή που κάνεις.

-Ναι, γιατί το «Ιδιωτικός Ντετέκτιβ» είναι καλύτερη, βλήμα. Ή μήπως νόμισες πως δεν σε κοίταξα;

-Μπάρμαν δηλώνω αν θες να μάθεις.

-Θα το έχω υπ' όψη μου όταν αποφασίσω διακοπές.

Αγκαλιαστήκαμε, φιληθήκαμε σαν αδερφάκια κι έφυγε. Πήρα ένα ταξί και πήγα στο αεροδρόμιο.

12. Under my thumb

Εφτασα στην Αθήνα το μεσημεράκι και περίμενα μερικές ώρες για το επόμενο για το Νησί. Εκεί έφτασα αργά το απόγευμα. Μόλις βγήκα έξω και πήγαινα για ταξί, κάποιος φώναξε τ' όνομά μου. Ο Μανούσος ο ταρίφας ήταν τελευταίος στη σειρά και μου κούναγε το χέρι. Ας του κάνω το χατίρι. Προχώρησα προς το μέρος του, είχε ήδη ανοίξει την πίσω πόρτα όταν ξαφνικά εμφανίστηκαν τρεις δίμετροι απ' το πουθενά με πέταξαν μέσα στο πίσω κάθισμα κι ένας μού κόλλησε ένα βρεγμένο πανί στα μούτρα. Κοιμήθηκα αμέσως με άρωμα χλωρίου. Όταν ξύπνησα, ήμουνα καθιστός σε μια καρέκλα απέναντι από ένα δυνατό προβολέα που με στράβωνε και κάποιος μού πέταγε νερό στο κεφάλι. Μία φωνή μίλησε αγγλικά με βαριά χωριάτικη προφορά Νοτίων πολιτειών. Προφανώς γελαδάρης καουμπούι.

-Σε χάσαμε, Βάρδα στο Στρασβούργο.

-Δεν φταίω εγώ που τα τσιράκια σου είναι μαλάκες.

-Τι δουλειά είχες στο Στρασβούργο.

-Γκομενοδουλειά, όπως διαπίστωσες.

-Ποια ήταν; Φύλη της Χλόης;

-Καμία σχέση. Παλιά γνωριμία και τώρα παντρεμένη και ολίγον έγκυος αν δεν στο είπαν οι ηλίθιοι που μας πήραν από πίσω. Δυο μερούλες κρυφά τρικούβερτα και πίσω, εσένα τι σε κόφτει; Η αδερφή σου ήτανε;

-Ακου Βάρδα, πιστεύω πως κάποια μέρα η Χλόη θα έρθει σ' επαφή μαζί σου. Θέλω να το ξέρω. Τίποτα άλλο.

-Έτσι που με παρακολουθείς θα το μάθεις. Από μένα πάντως, μην περιμένεις να σου τηλεφωνήσω να στο πω.

-Είμαι σίγουρος πως θα ξαναβρεθούμε, Βάρδα και τότε δεν θα περάσεις τόσο καλά όπως τώρα. Πως ανοίγει ο φορητός και το τηλέφωνο;

-Τώρα γίνεσαι φαιδρός. Αν δεν μπόρεσες να τον σπάσεις, η οι άνθρωποί σου είναι άσχετοι ή αυτός που μού τον έφτιαξε πολύ μάγκας. Αλλά αν περιμένεις από μένα να σου πω... μάλλον δεν έχεις ιδέα με τί καριόλη έχεις μπλέξει. Την τσάντα μου με όλα τα σέα της την θέλω πίσω.

-Ξέχνα το. Κατασχέθηκε.

-Δεν κατασχέθηκε. Μου την έκλεψες και την θέλω πίσω.

-Ξέχνα το σου είπα.

-Θέλω τότε 300χιλιάρικα για να κάνω άλλα. Και 200 επιπλέον για ψυχική οδύνη. Μισό μύριο και την τσάντα δώρο.

Άρχισαν να γελάνε όλοι, τρανταχτά. Θύμωσα.

-Άκου πως θα γίνει, καουμποί. Αν δεν έχω την τσάντα μου γεμάτη η μισό εκατομμύριο μετρητά φεύγοντας, θα μαζέψω πέντε-έξι καλούς φίλους και θα βάλω φωτιά και στο κτίριο του Γαληνού και στο κτίριο της Λότους γιατί δεν ξέρω ακριβώς για ποιόν δουλεύεις. Αν έχεις ρωτήσει για μένα μάλλον θα ξέρεις ότι δεν λέω λόγια του αέρα. Την τσάντα ή τα λεφτά, διάλεξε. Δεν σε συμφέρει η εναλλακτική, πίστεψέ με. Αν είναι να με σκοτώσεις κάνε το τώρα που μ' έχεις δεμένο.

Κάτι ψιθυρίσανε μεταξύ τους πίσω απ' τον προβολέα, ήρθε κάποιος από πίσω μου και μου έβαλε ένα τσουβάλι στο κεφάλι και είπε.

-Να σε κοιμίσω ή θα έρθεις με το καλό; Στο σπίτι σου θα σε πάμε. Κι εσένα και την γαμημένη τσάντα σου.

-Η κουκούλα είναι αρκετή. Πάμε.

Με έβαλαν στο πίσω κάθισμα σ' ένα αυτοκίνητο, ένοιωσα τράχαλο χωματόδρομο για περίπου ένα εικοσάλεπτο και μετά ασφαλτο. Σε κάποιο χωριό στα βουνά με είχαν. Στο κέντρο της πόλης μου έβγαλαν την κουκούλα και μού έδωσαν την τσάντα μου. Κοίταξα μέσα και ήταν όλα εκεί. Με άφησαν στο πάρκινγκ του κάμπινγκ και μόλις μπήκα στο Παλάτσο πήγα κατευθείαν στο ντους. Βγαίνοντας, μου έβαλα ένα Τζακ που το κατέβασα με τη μία κι ένα δεύτερο καπάκι ανάβοντας τσιγάρο.

Κάτω από μια σανίδα της βεράντας έχω μια αδιάβροχη κρυψώνα που έχει μέσα ένα Μάγκνουμ 44, που κλωτσάει πολύ όταν ρίχνε και πρέπει να σημαδεύεις χαμηλά αλλά ρίχνει ελέφαντα στα 50 μέτρα, κι ένα στικάκι σε αδιάβροχη σακούλα. Το στικάκι ήθελα, δεν θα πήγαινα για ελέφαντες. Τουλάχιστον όχι ακόμα. Έβαλα το στικάκι στο λάπτοπ και τ' άναψα. Το πρόγραμμα ξεκίνησε μόνο του μόλις άναψε, έκανε τον έλεγχο για τον οποίο προοριζόταν μ' εκείνη την μπάρα με το πράσινο που αυξάνεται σιγά-σιγά και όταν τελείωσε άρχισε να παίζει Μετάλλικα! Κολπάκια του Παντελή. Σύνδεσα στη συνέχεια το Μπλούμπερι στον φορητό και οι Μετάλλικα βουβάθηκαν απότομα, ξαναβγήκε εκείνη η πράσινη μπάρα για τον έλεγχο και μόλις τέλειωσε... να σου πάλι το χέβι μεταλ. Τα εργαλεία ήταν ατόφια. Και τα δύο. Ούτε παραβίαση ούτε κακό λογισμικό. Έβαλα το στικάκι πριν με ξεκουφάνει, πήρα το ποτό μου και βγήκα στη βεράντα. Το παιχνίδι χόντραινε κι εγώ είχα ξεμείνει από άσσους. Η Χλόη κατά τα φαινόμενα πρέπει να είχε κι άλλους εραστές. Γιατί κόλλησαν σε μένα; Το κλεμμένο μείλ, τί άλλο; Τι άλλη σύνδεση μπορούσε να έχει η Χλόη μαζί μου εκτός από ένα μασάζ και μια ξεπέτα;

Ήμουν κουρασμένος όλη μέρα αλλά ήταν ακόμα νωρίς για το κρεβάτι για τα δικά μου δεδομένα. Η Βέσπα πήρε μπρος με την πρώτη, αθάνατο εργαλείο, και κούμπωσα το μπουφάν μέχρι επάνω. Είχε αρχίσει να δροσίζει τις νύχτες. Δεν υπάρχει καλύτερο μπαρ στην πόλη για να πας εκτός απ' το Φαγκότο και σαν άρρωστος εκεί πήγα. Έξω απ' την μπάρα, σαν πελάτης. Ο Μένιος δεν μ' έβαζε να πληρώσω κι εγώ δεν έλεγα τίποτα για την άλλη μουσική, όχι Τζαζ, που έπαιζε τους χειμώνες. Δεν ήταν κακόγουστη τουλάχιστον.

-Νωρίς γύρισες, ξάδερφε.

Δεν έχουμε καμία συγγένεια μα τον Μένιο αλλά εδώ έτσι αποκαλούν τους φίλους. Ούτε και φίλοι ήμαστε τελικά. Αμοιβαία εξυπηρέτηση είναι. Ο Μένιος, ματσωμένος εισοδηματίας και γκομενιάρης στα 50 του, μου έχει κάνει πρόταση να μου το αγοράσει πολλές φορές και σταμάτησε όταν κατάλαβε ότι δεν το πουλάω. Γουστάρει όμως πολύ να μπαίνει πίσω απ' το μπαρ – όλοι γουστάρουν! Θέση ισχύος, με την μπαγκέτα στο χέρι - και είναι αδύνατον όσο είμαι εκεί. Βρήκαμε λοιπόν έναν τρόπο να μας βολεύει και τους δυο. Εφτά μήνες εγώ και πέντε αυτός. Όταν δουλεύεις κάθε μέρα, αν αυτό που κάνω εγώ στο Φαγκότο λέγεται δουλειά, μαζεύεις τα ρεπό και τις άδειες και τα παίρνεις μαζεμένα. Για να μην λέω μαλακίες όμως, πέντε μήνες διακοπές είναι πολύ. Στο τέλος βαριόμουν και παρακαλούσα να μπει πάλι η σαιζόν.

-Ετούτος εδώ έρχεται κάθε βράδυ και σε ζητάει.

Μου είπε σεργιάνοντας μου ένα Τζακ. Ακολούθησα το βλέμμα του και είδα τον αξιότιμο κ. Γαληνό με κοιτάζει χαμογελώντας σηκώνοντας το ποτήρι του για χαιρετισμό. Μόνος του καθότανε σ' ένα τραπέζι και πήρα το ποτό μου πηγαίνοντας προς το μέρος του.

-Με ζήτησες, μου είπαν.

-Να σε κεράσω ένα ποτό να τα πούμε πολιτισμένα;

-Είμαι ακριβός στα κεράσματα. Σφηνάκι και πεντοχίλιο. Και αν την ψάχνεις, δεν έχεις ουδεμία τύχη. Είμαι λεσβία.

-Δεν το κατάλαβα αυτό.

-Να στο ζωγραφίσω ρε μπούλη. Είμαι λεσβία που παναπεί ότι μ' αρέσουν μόνο οι γυναίκες ενώ εσένα σ' αρέσουν οι μουστακαλήδες.

-Θα το αντέξω το πεντοχίλιο. Δεν βγήκα για ψώνια.

Έχω κρυμμένο πίσω απ' το μπαρ ένα Blanton's για κάτι τέτοια σπάνια, και αποκλειστικά για δική μου χρήση. Φώναξα τον Μένιο και του ζήτησα ένα, ο Γαληνός ζήτησε κι αυτός ένα για την πάρτη του.

-5χιλιάρικα η δόση, ξάδερφε. Ο κύριος από δω πληρώνει.

-Εκλεπτυσμένα γούστα έχεις βλέπω, Βάρδα!

-Φιγούρα για τις γκόμενες. Μην το ψάχνεις. Τι με ήθελες.

-Να σε ρωτήσω αν επικοινωνήσε μαζί σου, τι άλλο.

-Αφού με παρακολουθείς θα το μάθεις.

-Δεν σε παρακολουθώ! Από τότε που έστειλες στο νοσοκομείο δύο δικούς μου σταμάτησα. Κανείς δεν αναλαμβάνει.

-Τι άλλο συμβαίνει που δεν ξέρω, Γαληνέ;

-Με κατέστρεψε. Μου τα πήρε όλα. Πούλησε σπίτι και κότερα κοψοχρονιά και μ' άφησε στον άσσο. Είμαι απελπισμένος.

-Με 100μιλ απ' την ασφάλεια θα τα ξαναφτιάξεις ρε μπούλη. Γιατί στεναχωριέσαι;

-ΑΥΤΟΙ την ψάχνουν! Μια τρίχα απ' το παπάρι τους είναι τα 100 αλλά την έχουν δει στραβά. Πρέπει να την βρω πριν απ' αυτούς.

-Για να την σκοτώσεις υποθέτω. Διότι πως αλλιώς θα τα πάρεις πίσω;

-Έχω τον τρόπο μου, μην σε νοιάζει. Πρέπει όμως να την βρω πριν απ' αυτούς.

-Γιατί αυτό;

-Γιατί τα 100 γίνανε αέρας μόλις τα πήρα Βάρδα, γι' αυτό. Πλήρωσα τρέχοντα δάνεια για να μην χάσω ξενοδοχεία και βαπόρια. Αν την βρουν αυτοί πρώτοι θα μου ζητήσουν πίσω τα 100 και δεν τα 'χω. Ο πατέρας μου έκλεισε την κάνουλα, είμαι εντελώς άφραγκος και κερνάω ποτά 5χίλιορο το σφηνάκι! Πρέπει να με βοηθήσεις.

-Ζήτα απ' την αδερφή σου.

-Αυτή την σκρόφα; Φάμπρικα με τον πατέρα μου έχει στήσει πίσω απ' την πλάτη μου. Άσε που με σιχαίνεται επειδή έχουμε τα ίδια γούστα. Έχει φτάσει σε σημείο να μου κλέβει τους γκόμενους.

-Άκου με μπούλη. Καταρχήν δεν μπορώ να σε βοηθήσω διότι δεν ξέρω τίποτα. Αλλά ακόμα και να 'ξερα, αν σου έλεγα θα ήταν σαν να την έστελνα στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υποθέσουμε ότι έστησε την κομπίνα του αιώνα, κάτι για το οποίο μόνο υποψίες έχω και τίποτα σίγουρο, δεν πιστεύω ότι θα σου τα επιστρέψει αγγόγγυστα. Κάπου θα βρεθεί το πτώμα της, το πραγματικό αυτή τη φορά κι εσύ θα την κληρονομήσεις. Θα κεράσεις άλλο ένα τώρα ή είναι σειρά μου;

-Σειρά σου και βλέπουμε.

-Τίποτα δεν βλέπουμε. Τέλος η κουβέντα. Χαλάρωσε και άκου τον Βαν Μόρρισον.

Χτύπησε το κινητό του και όταν το άκουσε, άσπρισε.

-Τί έγινε ρε μπούλη; Ν; καλέσουμε ασθενοφόρο;

-Ήρθε ο πατέρας μου στο Νησί. Θα με σκοτώσει.

-Ρε Γαληνέ, με τρώει η περιέργεια. Τι της έκανες τόσα χρόνια για να σε μισήσει τόσο;

-Τίποτα απ' αυτό που φαντάζεσαι.

-Δεν ξέρεις τί φαντάζομαι αλλά πες μου τι δεν φαντάζομαι.

-Άλλη φορά. Πρέπει να φύγω τώρα. Με περιμένει.

Ο μπούλης πλήρωσε κι έφυγε να πάει να τις φάει απ' τον μπαμπά του κι εγώ άπλωσα τα πόδια μου απολαμβάνοντας το Μπλάντονς. Νέκταρ. Φεύγοντας πέρασα απ' της Ιουλίας να πάρω τον Γάτο και όπως πάντα ο χαμούρης, μου έκανε τον δύσκολο. Με τα πολλά ανέβηκε μπροστά και γυρίσαμε στο Παλάτσο. Ο Γάτος αφού πρώτα έκανε το γύρο και τα βρήκε όλα στην θέση τους, μόνον τότε ήρθε και μου τρίφτηκε στη γάμπα. Του γέμισα τα μπολ του και πήγα στο κρεβάτι. Άνοιξα τον φορητό και πήγα στο Γιούτούμπ να βρω καμιά πλείλιστ κάντρυ για νανούρισμα και ... σαν να μου έπεσε το ταβάνι στο κεφάλι!

Την ίδια ώρα στο μέγαρο Γαληνού παιζόταν Αρχαία τραγωδία. Ο μπούλης έφτασε λαχανιασμένος στο γραφείο του εκεί που τον περίμενε ο πατήρ-Γαληνός και ο μουράτος δικηγόρος του. Είχαν κοινό τα Τσερούτι κοστούμια πού φορούσαν με την καρφίτσα της γραβάτας στο κολάρο και την φαλάκρα. Και οι δύο είχαν μια γραμμή μαλλιά από αντί σε αντί πίσω στο σβέρκο τους για να μην γλιστράνε στο μαξιλάρι όταν κοιμόντουσαν. Ο πατήρ Γαληνός ήταν κατακόκκινος απ' τον θυμό του, ο δικηγόρος δίπλα του ήταν κατακόκκινος επειδή έτρωγε πολύ κόκκινο κρέας.

-Που βρισκόμαστε ρε αχαΐρευτε;

-Στον πάτο, μπαμπά. Ξύνουμε τα τοιχώματα. Τα πήρε όλα.

-Από υποχρεώσεις;

-Η αποζημίωση της ασφάλειας έγινε ήδη καπνός. Άσε που έχουν μάθει πως είναι ζωντανή και την ψάχνουν με την πρόθεση να τους επιστραφεί η αποζημίωση. Αλλά αυτά τα ξέρεις πατέρα. Τι σ' έπιασε και μπούκαρες εδώ σαν ταύρος;

-Μας πιάσανε το πλοίο γεμάτο. Δουλειά της Ιντερπόλ. Είμαστε στο χείλος του γκρεμού κι εσύ μου ντύνεσαι γυναικεία και ψαρεύεις ναύτες στα κωλόμπαρα. Σε πάντρεψα πλουσιοπάροχα και μας κατέστρεψες. Κι αν δεν την γούσταρες να την πηδήξεις τουλάχιστον έπρεπε να της ρίξεις μερικά σκαμπίλια στην αρχή για να συμμορφωθεί. Κοίτα τώρα σε τι σημείο φτάσαμε.

-Και τώρα τι κάνουμε, μπαμπά;

-Εσύ, τίποτα. Είσαι άχρηστος και απένταρος. Το πλούσιος και πούστης παλεύεται, το φτωχός και πούστης... άστα να πάνε. Σε πετάω στο δρόμο και σου τα παίρνω όλα όσα σου έχουν απομείνει. Αυτός ο ντετέκτιβ, σε ποιο σημείο είναι;

-Δεν μου λέει. Του την έχουν πέσει και οι ασφαλιστές απ' ότι κατάλαβα. Και... τι θα γίνω εγώ αν δεν με βοηθήσεις ρε μπαμπά;

-Να την βρεις να την σκοτώσεις και να πάρεις τα λεφτά. Από μένα έκλεισε η κάνουλα. Κινδυνεύω να πάω φυλακή για την υπόλοιπη ζωή μου. Ο Θεοδόσης έχει ετοιμάσει τα χαρτιά για την μεταβίβαση των ξενοδοχείων. Στα παίρνω πίσω, μου χρειάζονται τα λεφτά.

Ο «μπούλης» έβαλε τα κλάματα. Υπέγραψε τα χαρτιά κλαίγοντας κι έκλαιγε ακόμα όταν ο πατέρας του με τον χασοδίκη έφυγαν. Πήγε στο κρυφό του δωμάτιο και άναψε το φως. Έβαλε το πιο εντυπωσιακό του έξωμο κόκκινο φόρεμα, διχτυωτές κάλτσες με ζαρτιέρες και από πάνω ένα μικροσκοπικό κιλοτάκι που μετά βίας έκρυβε το λιλιπούτιο παπάρι του. Έβαλε μια κατάξανθη περούκα με μακρύ φυσικό μαλλί και μακιγιαρίστηκε σαν πουτάνα με πολύ και έντονο κόκκινο κραγιόν στα χείλια. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και χαμογέλασε σαν βλάκας. Βρήκε κατόπιν ένα σκοινί και κρεμάστηκε στο εξωτερικό του μεγάρου «Γαληνός και Σια». Αυτή η φωτογραφία έγινε πρωτοσέλιδο το επόμενο απόγευμα στα μανταλάκια.

13. Dumb blonde

Το Youtube όπως θα γνωρίζετε κι αν δεν το ξέρετε σας το λέω, σημειώνει κάπου τις επιλογές σου και όταν το ανοίγεις την επόμενη φορά, στην πρώτη του σελίδα σου βγάζει προτάσεις-νέα βίντεο ανάλογα με τις προτιμήσεις σου στο παρελθόν. Όταν τ' άνοιξα εκείνη τη νύχτα, εμφανίστηκε το εξής βίντεο στις προτάσεις της πρώτης σελίδας.

ΦΟΒΕΡΗ ΜΠΛΟΦΑ. ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΜΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΝΤΟΛΥ ΠΑΡΤΟΝ ΣΤΟ ΠΟ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Και αν με το τίτλο έφαγα το ταβάνι κατακέφαλα, όταν άνοιξα το βιντεάκι ήταν σαν να έγινε σεισμός! Η Χλόη με ξανθιά περούκα, έντονο κραγιόν και πρόσθετα μεγάλα βυζιά ντυμένη καουμπούι τραγουδούσε το Dumb blonde σε μια μικρή σκηνή. Το βίντεο ήταν από κινητό και ο ήχος τέλειος. Αν έκλεινες τα μάτια νόμιζες πως ήταν το γνήσιο. Με το μακιγιάζ δεν ήταν εύκολο αλλά για μένα ήταν σίγουρο. Ήταν η Χλόη. Στο Πο της ΝΔ Γαλλίας. Περισσότερο να πω πως δεν κοιμήθηκα και το έβλεπα την μια φορά πίσω απ' την άλλη. Το βίντεο είχε ημερομηνία ανάρτησης χθες. Ήταν σίγουρα μήνυμα για μένα. Το κράτησα στα φαβορί, έσβησα όλα τα φώτα και βγήκα στην βεράντα. Ξαστεριά με ψύχρα και ολίγη υγρασία. Έβαλα ένα πουλόβερ πριν απλώσω τα πόδια μου κοιτάζοντας το νερό.

Ήπια μια μπύρα κι έβαλα καφέ. Είχε αρχίσει να χαράζει η αυγούλα. Δεν ένιωθα καθόλου κούραση πλέον. Μόνον έξτρα αδρεναλίνη. Αυτοί που μου είχαν βάλει κοριούς θα νόμιζαν πως είχα μανία.

Με την Ντόλι ή τις ξανθιές με μεγάλα βυζιά. Το βίντεο δεν μπορούσαν να το δουν, ο φορητός ήταν στεγανοποιημένος. Ήρεμα και συνετά, Βαρδόπουλο. Όχι βιασύνες. Μετά από δυο ώρες και δυο καφέδες, το είχα. Έπρεπε όμως να κοιμηθώ και αυτό έκανα.

Όταν ξύπνησα ήταν ήδη μεσημέρι. Ήπια έναν γρήγορο καφέ κ έπιασα δουλειά. Έπρεπε να καταφέρω να είμαι στο φέρυ στις 7. Άνετα. Ο Γάτος πρώτα. Πήρα τηλέφωνο την Ιουλία να έρθει αύριο να συμμαζέψει και να τον πάρει μαζί της φεύγοντας. Μετά πήρα τον Θανάση στην Αθήνα και του εξήγησα τι ήθελα και πως θα γινόταν. Ο Θανάσης ήταν παλιός κι έμπιστος φίλος στη Καλλιθέα που είχε ένα ιδιωτικό γκαράζ. Το πλεονέκτημά του ήταν ότι είχε δεύτερη κρυφή έξοδο στον πίσω δρόμο που ήταν έρημος και θεοσκότεινος. Έβαλα σ' ένα σακβουαγιάζ τ' απαραίτητα και τα ηλεκτρονικά στην τσάντα τους. Και ήρθε η ώρα για την Τορίνο. Πρώτα έπεσα κάτω και με χαρά είδα πως ο κοριός ήταν στη θέση του. Έφερα την Βέσπα μέσα στο γκαράζ και ξεσκέπασα την Τορίνο και το κάλυμμά της το έβαλα στην Βέσπα. Άνοιξα το καπό και συνέδεσα τους δυο πόλους της μπαταρίας που ήταν στον αέρα επειδή δεν κουνήθηκε όλο το καλοκαίρι. Το εσωτερικό της, μοτέρ και σαλόνι ήταν πεντακάθαρο. Γύρισα το κλειδί στην μίζα και δεν πήρε με την πρώτη για ν' ανησυχήσω και να ηρεμήσω αμέσως γιατί πήρε με την δεύτερη, άφησα το μοτέρ να γυρίζει και την άκουγα να ζωντανεύει. Η απόφασή μου ήταν να πάω στην ΝΔ Γαλλία με την Τορίνο και από επαρχιακούς δρόμους.

Πείνασα και δεν βρήκα τίποτα στο ψυγείο παρά μόνον μπύρες. Αποφάσισα να φύγω νωρίτερα και να σταματήσω στο λιμάνι να φάω κάπου καλά σαν άνθρωπος. Έβαλα τα πράγματά μου στο πίσω κάθισμα, κλείδωσα και βγήκα στο δρόμο. Κάπου θ' άναψαν μερικά λαμπάκια που η Τορίνο μετακινήθηκε, διάφοροι μαλάκες θα έτρεχαν εδώ κι εκεί να οργανωθούνε, καθόλου δεν μ' ένοιαζε. Τους είχα προβλέψει. Σταμάτησα σ' ένα μικρό ταβερνάκι στο δρόμο που είχε μαγειρευτό φαγητό και το αρνάκι με σταμναγκάθι αυγολέμονο ήταν θεϊκό. Μπήκα νωρίς στο φέρυ να με προλάβουν τα καλόπαιδα μην τους χάσω από πελάτες, κλείστηκα στη καμπίνα μου κι μ' έβαλα στο BBO να παίζω Μπριτζ. Είδα τα πρωτοσέλιδα με τον Γαληνό ντυμένο σαν πουτάνα να κρέμεται έξω απ' το μέγαρό του και σκέφτηκα το τσουνάμι που θ' ακολουθούσε αν κατάφερνα να βρω την Χλόη. Κλασσικό ολονύχτιο ταξιδάκι με το φέρυ όταν είσαι με αυτοκίνητο. Καφέ στο μπαρ, δείπνο στο ρεστοράν, ποτό κατόπιν στο μπαρ και μετά για ύπνο.

Το πρωί ξύπναγες νωρίς γιατί είχε δέσει στον Πειραιά. Καθόλου δεν έψαξα να βρω ποιοι και πόσοι με παρακολουθούσαν. Ήταν όλα στο σχέδιο. Πέρασα την μισή νύχτα μελετώντας οδικούς χάρτες Μισλέν και... άλλαξα σχέδιο! Η Τορίνο θα έκανε μπαμ απ' όπου και να πέρναγε και σήμερα οι δρόμοι και τα περάσματα ήταν γεμάτα κάμερες. Έβγαλα απ' την τσάντα το Μπλούμπερι και τηλεφώνησα στον Θανάση που δεν με γαμοστάβρισε για την ώρα και του εξήγησα. Κανένα πρόβλημα. Μετά πήγα να κοιμηθώ μερικές ώρες.

Το πλοίο έδεσε στις 6 στο λιμάνι και με την Τορίνο μπήκα αεράτος στο γκαράζ του Θανάση. Στο πρώτο υπόγειο ήταν μια θέση άδεια και ρεζερβέ δίπλα από μια Σιτροέν Ξαντιά με τα κλειδιά στην πόρτα. Τα έβαλα στην τσέπη μου, πήρα τις τσάντες μου και κλείδωσα την Τορίνο. Στο γραφείο της εισόδου παρέδωσα τα κλειδιά και ανέμελα βγήκα στο δρόμο όπου τυχαία πέρναγε ένα ταξί ελεύθερο με σηκωμένη σημαία. Έκανα νεύμα. Σαν να πήρε το μάτι μου έναν ντελικανή στη γωνία που κοίταγε με μισό μάτι τα κουδούνια μιας πολυκατοικίας.

-Με στέλνει ο κ. Θανάσης, μου είπε ο ταξιτζής

Όμορφα ξεκίνησε. Η Ξαντιά στη θέση της κι ο ταξιτζής στην ώρα του. Πριν του εξηγήσω του πέρασα τον φάκελο με μερικά πεντοχίλιαρα ανάμεσα στα μπροστινά καθίσματα. Μετά του εξήγησα. Του τα είπα δυο φορές για να 'μια σίγουρος ότι τα εμπέδωσε. Πρόβλημα με την γυναίκα δεν υπήρχε, θα έφερνε την γυναίκα του.

Με πήγε στην Καισαριανή στο σπίτι του αδελφού μου. Ήταν πολύ πρωί ακόμα και το ζεύγος μόλις είχε ξυπνήσει να ετοιμαστεί για δουλειά. Καλωσορίσματα και τυπικότητες, με τον αδελφό μου εκτός από το αίμα δεν έχουμε κανένα άλλο κοινό. Στην αρχή με κριτίκαρε και με μάλωνε, είναι μεγαλύτερος, για τις επιλογές μου και τα λάθη μου, χωρίς να έχει πάντα άδικο να ομολογήσω, αλλά το σταμάτησε όταν κατάλαβε πως μίλαγε σε τοίχο. Τώρα πλέον, δεν λέει ούτε ρωτάει τίποτα. Η νύφη μου και μάνα της ανιψιάς μου είναι πιο καλόβολη. Άσε που γελάει συνέχεια κι είναι ευχάριστη.

Την ανιψιά μου έχω να την δω χρόνια. Ηθοποιός μου λένε έγινε και παίζει στο θέατρο. Ρε μπας και της το κόλλησα εγώ που πιτσιρικά την έβαζα μπροστά στην Βέσπα και την πήγαινα στα παιδικά θέατρα; Με τις αγριοφωνάρες του πατέρα της και αδελφού μου είχε καταφέρει να πάρει το πτυχίο της Φιλοσοφικής Αθηνών αλλά... ηθοποιός τώρα. Πήραμε πρωινό κι έφυγαν για δουλειά, έβαλα δεύτερο καφέ και βγήκα για τσιγάρο στην βεράντα του ρετιρέ. Είχαν κόψει το τσιγάρο και οι δύο και το σεβάστηκα. Συνέχισα να μελετώ οδικούς χάρτες να τους

απομνημονεύσω. Ιδέα δεν είχα που βρίσκονταν οι σμύριτοι που είχα στο κατόπι μου και πήγα για ύπνο. Θα τον χρειαζόμουν.

Το μεσημεράκι προς απόγευμα πήγα στο καφενείο και βρήκα παλιούς φίλους και συμμαθητές, όμορφη παρεούλα, πλακίτσες κι αναμνήσεις και ... γι' αυτούς που με παρακολουθούσαν, ανέμελη ξενοιασιά. Τ' αφεντικά επιστρέφουν κατά τις 5 σπíti και κάθονται στο τραπέζι για κύριο γεύμα και τους τίμησα. Να μην κάνουν ετοιμασίες, δεν θα έμενα, θα έφευγα το βράδυ. Δεν έκαναν ερωτήσεις.

Στην πολυκατοικία που μένει ο αδελφός μου στο ρετιρέ, υπάρχει πυλωτή δίπλα απ' την πόρτα της εισόδου που φιλοξενεί τρία αυτοκίνητα, το ένα του αδελφού μου. Γύρω στις 10, με την τσάντα στον ώμο και το σακβουαγιάζ στο χέρι κατέβηκα τις σκάλες στα σκοτεινά, βγήκα στην πυλωτή απ' την πλαϊνή πόρτα και όχι την είσοδο και κούρνιασα πίσω απ' τ' αμάξι του αδελφού.

Ένα ταξί σταμάτησε στο δρόμο μπροστά στη πυλωτή, άναψε το εσωτερικό φως και μια μαντάμ πλήρωσε το ταξιτζή και κατέβηκε αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή. Ο ταρίφας, πρώτα έσβησε το φως της καμπίνας και μετά βαριεστημένα έκλεισε την πόρτα. Είχα προλάβει να μπω και να ξαπλώσω στο πίσω κάθισμα με τις τσάντες μου πάνω στο κάθισμα. Το ταξί ρόλαρε ήρεμα στην νύχτα, η μαντάμ κοίταζε ανήσυχη το ρολόι της και τα κουδούνια της πολυκατοικίας. Πήγαμε από Καισαριανή στην Καλλιθέα μέσω Χαλανδρίου μ' εμένα συνεχώς στο πάτωμα.

-Από την αρχή, αφεντικό, δεν βλέπω κανέναν πίσω μας. Ας πάμε να ξεμπερδεύουμε.

Με άφησε στη πόρτα της πίσω εξόδου στο γκαράζ και μου έδωσε το κλειδί που του είχε δώσει ο Θανάσης. Άνοιξα και μπήκα στα σκοτεινά, βρήκα την Ξαντιά και δίπλα την Τορίνο σκεπασμένη με κουκούλα κι έβαλα τα πράγματά μου στο πίσω κάθισμα της Ξαντιά. Χωρίς φασαρία άνοιξα την συρόμενη με την πινακίδα ΠΡΙΒΕ- ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ , έβγαλα την Ξαντιά στην ράμπα και τράβηξα πίσω την πόρτα κλειδώνοντάς τη. Το ίδιο έκανα και στην κορυφή της ράμπας με την πόρτα που έβγαζε στο δρομάκι. Δεν είδα τίποτα πίσω μου μέχρι την Κινέττα. Παρ' όλα αυτά, σταμάτησα απόμερα σ' ένα πρατήριο Σελ και με τον ανιχνευτή του Παντελή έκανα έναν έλεγχο στ' αμάξι. Καθαρό. Τέλος με τα ηλεκτρονικά, από τώρα και μετά είχα μόνον τα μάτια μου.

Ψώνισα φαγώσιμα και βγήκα στο δρόμο. Απ' την παλιά, όχι την καινούργια. Αναγκαστικά με νορμάλ ταχύτητα, η Ξαντιά είναι το απόλυτο εργαλείο για μακρινό ταξίδι με τις αναρτήσεις της και είχα σκοπό να το κάνω με τη μία, χωρίς στάση! Μετά την γέφυρα στο

Αντίρριο πήρα τον αυτοκινητόδρομο και το πάτησα. Το κοντέρ της Ξαντιά έγραφε 160 κι εγώ νόμιζα πως έκανα ποδήλατο. Δεν υπήρχε ψυχή στο δρόμο, ούτε φορτηγατζήδες. Είχα φτάσει στα Τίρανα το ξημέρωμα. Στον δρόμο για το Δυρράχιο, Ντάρας το λένε εκεί, έχει ένα κομμάτι αυτοκινητόδρομο και σταμάτησα σ' ένα πρατήριο να φουλάρω και να βρω μια ήσυχη γωνιά να κλείσω κάνα μάτι για λίγο. Είχα αποφασίσει να το κάνω όπως κάποτε. Παραλία απ' το Δυρράχιο μέχρι την Ριέκα κι από κει Βενετία. Είχε και φέρυ απ' το Δυρράχιο γι' Αγκόνα αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να βρεις πάνω σ' ένα πλοίο. Δελεαστικό το φέρυ αλλά δεν θα το διακινδύνευα. Στο δρόμο είσαι πιο σίγουρος. Αν δεν είσαι στραβός.

Έφτασα στην Τουλούζ το επόμενο βράδυ. Βενετία, Μιλάνο, Τζένοα, Κυανή ακτή κι απ' το Μονπελιέ βορειοδυτικά για Τουλούζ. Βρήκα ένα καλό ξενοδοχείο κι έπεσα ξερός. Ήμουν ήδη πολύ κοντά και απόλυτα σίγουρος πως δεν το 'ξερε κανείς.

14. I didn't know about you

Με το πάσο μου το επόμενο πρωί, καλοφαγωμένος, καθαρός, αλλά αζύριστος ντύθηκα α-λά Γαλλικά και πήρα τον δρόμο για το Πο. Ξασπρισμένο αμερικάνικο χοντρό τζιν, ζιβάγκο μπορντό μάλλινο και μαλακά Σεμπάγκο. Έβαλα το κοτλέ σακάκι από πάνω, όχι το δερμάτινο. Αυτοκινητόδρομος με 4 λωρίδες ούτε το κατάλαβα πότε έφτασα στο Πο, μια μικρή ιστορική πόλη στους πρόποδες των Πυρηναίων με 80000 κατοίκους. Έπιασα δωμάτιο στο Παρκ Μπομόν δίπλα απ' το ομώνυμο παλέ και μετά πήγα στο Δημαρχείο όπου είναι καταχωρημένοι όλοι οι μη κερδοσκοπικοί σύλλογοι. Είχε δυο (!!!) με λάτρες της κάντρυ και των διαφόρων χορευτικών τους. Δεν χρειάστηκε να πάω στο δεύτερο. Απ' το πρώτο έμαθα πως η Γαλλίδα Ντόλι Πάρτον εμφανίζεται στο κάντρυ μπαρ Horseshoe, μου έδωσαν και πρόσκληση για την είσοδο. Πήγα λίγο πριν την έναρξη και βρήκα μια σκοτεινή γωνιά και παράγγειλα ένα διπλό Τζακ. Η Χλόη βγήκε δέκα λεπτά αργότερα απ' την κανονισμένη ώρα, ντυμένη καουμπόισσα με Στέτσον καπέλο στ' άσπρα γεμάτη παγιέτες με ξανθιά πλούσια περούκα κι έντονα βαμμένα κόκκινα χείλια.

Είχα μείνει μ' ανοιχτό το στόμα την πρώτη φορά στο Παλάτσο αλλά τώρα, με την αμφίεση, η ομοιότητα ήταν καταπληκτική! Είπε πέντε- έξι απ' τα πιο γνωστά και κατόπιν έφυγε ευχαριστώντας και αναγγέλλοντας τα ονόματα αυτών που την συνόδευαν που ήταν εντελώς άσχετοι. Μετά από λίγο. Την άκουσα πίσω μου.

-Αργησες. Πάμε να φύγουμε. Μόλις παραιτήθηκα.

Αποσβολωμένος την ακολούθησα σαν ναρκωμένος. Λίγο πριν βγούμε έξω άκουσα κάποιον στο μικρόφωνο να λέει ότι ήταν η τελευταία εμφάνιση της Ντόλι. Αμίλητοι πήγαμε σ' ένα κοντινό πάρκινγκ και άνοιξε ένα άθλιο Φορντ Φιέστα. Δεν μίλησα, την περίμενα.

-Καλύτερα να τα πούμε ήσυχα στο σπίτι, είπε χαμογελώντας. Έχεις πολλές ερωτήσεις φαντάζομαι.

Πολύ καλά φαντάζεσαι μωρό μου. Είχα βγάλει τα καουμπόικα φυσικά και είχε αφήσει τα μαλλιά της να μακρύνουν. Στο φυσικό της και αμακιγιάριστη ήταν ακόμα κούκλα. Οδήγησε μαλακά έξω απ' την πόλη σένα μικρό χωριό και λίγο έξω απ' το χωριό σταμάτησε σε μια βαριά μεταλλική δίφυλλη πόρτα κολλημένη σ' έναν πανύψηλο συμπαγή τοίχο. Έβγαλε απ' την τσάντα της μια συσκευή, πάτησε μερικά κουμπιά και άνοιξε συρόμενη η πόρτα για να μπούμε σ' ένα περιποιημένο μικρό κήπο με τρία δέντρα και γρασίδι. Στο βάθος ήταν ένα κτίριο με επικλινή στέγη που η ιδιαιτερότητά του ήταν ότι η μια πλευρά της στέγης ήταν μεγαλύτερη,

μακρύτερη και χαμηλότερη απ' την άλλη. Στην κορυφή είχε καμινάδα. Η Χλόη συνέχισε να παίζει με το ματζαφλέρι της, πόρτες ξεκλείδωσαν υπόκωφα, η εξωτερική έκλεισε και κλείδωσε και στο σπίτι άναψαν δυο φώτα. Μπήκαμε σ' ένα ευρύχωρο σαλόνι μ' ένα τεράστιο τζάκι, πολλούς καναπέδες και πολυθρόνες εδώ κι εκεί, ένα μικρό γραφείο μ' ένα λάμπτοπ επάνω και πίσω μια ανοιχτή κουζίνα.

-Πεινάς; Να ετοιμάσω κάτι πρόχειρο.

-Δεν έκανα τόσο δρόμο για να φάω, Χλόη.

-Να σου βάλω ένα Τζακ τότε. Για σένα έχω πάρει ένα μπουκάλι.

-Η πρώτη κουβέντα που μου είπες ήταν «άργησες» Να υποθέσω πως με περίμενες;

-Για ποιόν άλλο λόγο ρε χαζοχαρούμενε όλη αυτή η μασκαράτα με την Ντόλι Πάρτον; Δεν το έλαβες το πρώτο μείλ; Ξέρεις τί έκανα μετά το νούμερό μου και πριν έρθω να σου μιλήσω στο μπαρ;

-Όχι αλλά θα μου πεις.

-Κατέβασα το βίντεο απ' το Γιούτούμπ. Την έκανε την δουλειά του. Ναι σε περίμενα. Στο είχα δηλώσει άλλωστε.

-Δεν μου το λες το παραμύθι καλύτερα απ' την αρχή;

-Μακρύ είναι. Ρώτα με ότι θέλεις.

-Το τζάνκι στο αυτοκίνητο που κάηκε.

-Ήταν ήδη νεκρή. Τρεις νύχτες περίμενα κάτι τέτοιο. Όταν συνέβη, έπιασα τον νοσοκόμο που την μετέφερε στο νεκροτομείο στο φορείο και τον χαρτζιλίκωσα χοντρά να μου την φορτώσει στο δικό μου και να μην πει σε κανέναν τίποτα. Μ' έχεις ικανή για φόνο, Βάρδα;

-Για ενάμιση δις πολλά μπορεί να κάνει κάποιος.

-Ο Γαληνός, ναι. Εγώ όχι.

-Γιατί τον μισείς.

-Αρχικά ήταν εκ μεταφοράς τού μίσους που είχα για τον πατέρα μου. Το μίσος έγινε θανατηφόρο όταν με βίασε μια φορά ο πατέρας του κι εκείνος έβλεπε και μια άλλη που σ' ένα πάρτι με νάρκωσαν και με πήραν νουμεράδα οι φίλοι του. Ο Γαληνός είναι ομοφυλόφιλος αν δεν το 'ξερες. Ντυνόταν γυναικεία και ψώνιζε τσολιάδες στα μπαρ. Μου το δήλωσε την πρώτη νύχτα του γάμου. Για όλα υπάρχουν βίντεο. Θες να τα δεις;

-Όχι ευχαριστώ. Τι θα ετοιμάζεις αν πεινούσα;

-Σε τέτοιες περιπτώσεις στην Γαλλία τρώμε ομελέτα και σαλάτα. Στην δικιά σου μπορώ να βάλω και τρούφες να την κάνω σπέσιαλ. Εδώ κοντά στην γειτονιά μας φυτρώνουν.

-Ομελέτα με τρούφες είναι πολύ καλή επιλογή. Την δική μου θα την ψήσω εγώ, μισοψημένη.

-Ξέρω βρε μπουμπούνα, να κάνω ομελέτες «σαλιάρες»!

Πήγε προς την κουζίνα και χάζευα τον κώλο της. Γύρισε και με είδε.

-Τον κώλο μου κοιτάς ξελιγωμένε; Γελώντας. Συνέχισε, μ' αρέσει.

Σε δέκα λεπτά τα είχα ξεχάσει όλα με το άρωμα της τρούφας στην ομολογουμένως άψογα ψημένη ομελέτα μου και απολάμβανα ένα καταπληκτικό Πομερόλ.

-Πού βρισκόμαστε, Χλόη;

-Κάπου ασφαλείς. Το σπίτι είναι εφοδιασμένο με τελευταίου τύπου όργανα ανίχνευσης και παγίδες προστασίας. Μέχρι και τούνελ εκατό μέτρα έχουμε που περιμένει γρήγορο αυτοκίνητο. Μην ανησυχείς. Ξέρω πως σε παρακολουθούν.

-Τους ξέφυγα νομίζω.

-Καλά τα κατάφερες. Ξέφυγες κι απ' την Σιμόν!

-Έλα! Μαζί το στήσατε το κόλπο βρε κουφαλίτσες;

-Δεν είχα τα μέσα ούτε τη γνώση να το κάνω μόνη μου!

-Και τί κέρδισε η Σιμόν;

-Ένα φορτίο ηρωίνη σ' ένα καράβι του Γαληνού. Θέλεις να σ' ενημερώσω τί έγινε πίσω στην Ελλάδα τις τρεις μέρες που λείπεις;

-Για λέγε!

-Ο υιός Γαληνός βρέθηκε κρεμασμένος στο μέγαρό του. Το σκάνδαλο με το πλοίο και την ηρωίνη γκρέμισε την αυτοκρατορία Γαληνού, η μετοχή της γκρεμίστηκε σε τιμή σε δέκατα του Ευρώ, του τα κατάσχεςαν όλα και περιμένει δίκη για να μπει μέσα. Καλά δεν τα κατάφερα;

-Σου βγάζω το καπέλο, μωρό μου. Και τώρα τί γίνεται;

-Γράφεις στ' αρχίδια σου ότι έχεις στην Ελλάδα κι έρχεσαι μαζί μου για την υπόλοιπη ζωή σου. Διαλέγεις ανάμεσα σε Νότιο Αφρική, Αυστραλία ή Νότιο Αμερική.

-Δεν είσαι καλά μου φαίνεται!!!!!! Σοβαρολογείς;

-Σου φαίνομαι σαν να κάνω πλάκα, Σουλπίκιε;

-Το μαρτύρησε η σκρόφα!

-Δεν συγχωρέσε ποτέ τον εαυτό της που σε άφησε να της ξεφύγεις. Είναι η καλύτερη μου φίλη. Μου είπε να μην κάνω το ίδιο λάθος.

-Πιστεύεις στον έρωτα Χλόη: στην ... αγάπη;

-Ούτε γι' αστείο Βάρδα. Και δεν θα μ' ακούσεις να λέω σ' αγαπώ σε καμία γλώσσα σε όλη σου σου την ζωή. Είμαι όμως απόλυτα πεπεισμένη πως είσαι ο ιδανικός άντρας που θα μπορούσα να μοιραστώ αυτά που έχω, αυτά που απέκτησα κι αυτά που μ' αρέσουν που είναι ίδια μ' αυτά που αρέσουν σ' εσένα. Θα μας φτάσουνε, δεν νομίζεις; Εκεί που θα πάμε θα κάνουμε μαζί ένα καινούργιο Φαγκότο.

-Είναι δέσμευση, Χλόη και δεν ξέρω. Με τιμάει αφάνταστα η πρότασή σου αλλά... δεν ξέρω.

-Δεν θα σου βάλω το μαχαίρι στο λαιμό αλλά φοβάμαι πως όταν γυρίσεις πίσω οι Αμερικάνοι δεν θα σ' αφήσουν. Και την δεύτερη φορά μάλλον δεν θα την σκαπουλάρεις όπως την πρώτη.

-Ωστε τα ξέρεις;

-Όχι εγώ. Η Σιμόν. Της ζήτησα να μου σε προσέχει.

-Είναι μεγάλη απόφαση Χλόη να την πάρω έτσι στο πόδι.

-Είναι. Σου έχω και δυσκολότερη να πάρεις άμεσα. Θα κοιμηθείς μαζί μου απόψε ή μόνος σου.

-Δυσκολεύομαι να κοιμηθώ μόνος μου, μωρό μου αν δεν είναι κοντά μου ο Γάτος.

15. Let me take you to the Mardi-gras

Δεν είχε μασάζ αλλά είχε άλλα... προκαταρτικά. Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες, δεν είμαι ο Μάλκο Λίνγκε. Μόνο το ότι η Χλόη ήταν πεινασμένη και το καθυστερούσε πολύ. Τρυφερά και ρομαντικά; Δεν ξέρω, αυτά είναι πράγματα που έχω βγάλει απ' το λεξιλόγιό μου. Το πρωί είχε σηκωθεί πριν από μένα κι ετοίμαζε το τραπέζι. Ο καφές ήταν ήδη έτοιμος. Ζαμπόν ντε Μπαγιόν σε ψιλές φέτες, πρόβιο τυρί Πυρηναίων, μαρμελάδα μαυροκέρασο, βούτυρο και καψαλισμένο ψωμί.

-Να σου στύψω δυο πορτοκάλια;

-Γιατί; Άρρωστος είμαι;

Για το ξύπνημα και τις βιταμίνες, ρε άχρηστε.

-Δεν μου λες, μπέμπα, αν τα παρατήσω όλα και σ' ακολουθήσω θα μου κάνεις κάθε πρωί τέτοια;

-Ούτε στ' όνειρό σου! Έτυχε. Την άλλη φορά που θα σηκωθείς εσύ πριν από μένα θα περιμένω κάτι ανάλογο.

-Εντάξει, κατάλαβα.

-Άκου Βάρδα, πρώτον δεν είμαι η μαμά σου που σε είχε καλομάθει. Δεν χρειάζεται ντάντεμα, καλά τα έχεις καταφέρει μόνος σου μέχρι σήμερα. Με λυμένο το οικονομικό εφ' όρου ζωής, πιστεύω πως δύο μοντέρνοι και σώφρονες ενήλικοι μπορεί να συνυπάρξουν.

-Χωρίς να θυσιάσουν την ανεξαρτησία τους, Χλόη;

-Ναι και χωρίς σκέψη στην δύσκολη ερώτηση. Τουλάχιστον όσο αφορά εμένα. Εσύ τι λες;

-Δεν ξέρω, μωρό μου, ειλικρινά και προπαντός τίμια, δεν ξέρω.

-Έλα να σου δείξω το σπίτι. Πρώτα το μυστικό.

Πήγε και άνοιξε μια πόρτα που βρισκόταν δίπλα από ένα παράθυρο και υποψιάστηκα έξτρα δωμάτιο-προέκταση στο κυρίως σπίτι και... νιάου! Βγήκε έξω μια πανέμορφη γάτα Σαβάνας, πελώρια για γάτα και με τιγρέ τρίχωμα. Πήγε και τρίφτηκε στα πόδια της.

-Αυτό είναι χτύπημα κάτω απ' τη ζώνη, Χλόη. Νομίζω πως εσύ έχεις ήδη διαλέξει την Νότιο Αφρική.

-Δεν έχεις άδικο αν και μπορώ εύκολα ν' αλλάξω γνώμη. Όσο για τη γάτα, δεν ερωτεύτηκα μόνον εσένα στο τροχόσπιτο και σκέφτηκα να προετοιμαστώ για την απώλεια. Μετά από ένα μήνα όμως τούτη η υπέροχη σαβάνα που την λένε ... Σαβάνα μ' έκανε να ξεχάσω εντελώς τον πεισματάρη βρομόγατό σου.

Πήρα την γάτα στα χέρια μου και δεν με γρατζούνισε. Ίσως και να μύρισε γατίσια μυρωδιά πάνω μου. Ήταν πραγματικά υπέροχη, γνήσιο παιχνιδιάρικο αιλουροειδές αρκετά μεγαλύτερο, ψηλότερο, μακρύτερο απ' τις κοινές γάτες. Γίναμε αμέσως φίλοι. Είχε το δικό της γατο-δωμάτιο με διάφορες γατο- δραστηριότητες αλλά ήμουν σίγουρος πως ο Γάτος εκεί μέσα, μόνον θα κοιμότανε.

Με πήγε επάνω που ήταν μια δεύτερη κρεβατοκάμαρα, το μπάνιο κι ένα γραφείο-βιβλιοθήκη γεμάτο κάμερες! Η κάμερα που έβλεπε το υπνοδωμάτιο μου κίνησε την περιέργεια.

-Αυτά που έγιναν εδώ εχθές έχουν καταγραφεί;

-Ναι, αλλά δεν έχει καμιά σημασία. Θες να τα ξαναδείς ή να τα σβήσω;

-Δεν θέλω να τα ξαναδώ, τα θυμάμαι.

-Μπορεί αν τα δεις να θελήσεις να τα επαναλάβεις όμως.

Το παιχνιδιάρικο της φωνής της και το τρίψιμο της κοιλιάς της στην δική μου δεν δεχόταν παρερμηνείες και λίγο λίγο και σιγά-σιγά βρεθήκαμε γυμνοί δίπλα, στο κρεβάτι. Μέχρι το μεσημέρι. Εκεί μου μίλησε για τα συστήματα ανίχνευσης με αισθητήρες και κάμερες παντού, τις παγίδες για τυχόν εισβολείς και την έξοδο κινδύνου, πράγματα που είχε δεχτεί να πληρώσει αν και της φαίνονταν αχρείαστα μιας και ήταν αδύνατον να εντοπιστεί. Το κόλπο με την Ντόλι Πάρτον είχε μόνον ένα αποδέκτη και αφού έκανε την δουλειά του ξεχάστηκε. Όποια στιγμή και να με κοίταζε η Χλόη, εκτός απ' τις ιδιαίτερες στιγμές, το βλέμμα της ήταν ερωτηματικό. Περίμενε απάντηση για να κανονίσει μάλλον το φευγιό. Απάντηση δεν έπαιρνε. Την πήρε

απρόσωπα, χωρίς γάτες και σπιτικούς συναισθηματισμούς το βράδυ σ' ένα μικρό γραφικό ρεστοράν στο διπλανό χωριό.

-Δεν είμαι για έτσι εγώ, μωρό μου, λυπάμαι. Σου εύχομαι να ζήσεις ενδιαφέρουσα ζωή αλλά χωρίς εμένα.

-Δεν θα σε πιέσω ούτε θα προσπαθήσω να σου αλλάξω γνώμη. Μόνο ένα θα σου πω. Αυτοί που με ψάχνουν είναι επικίνδυνοι και μπορεί να σε βλάψουν όταν γυρίσεις. Όταν δεν θα το αντέχεις πλέον, δώσε τους αυτό το μείλ και πες τους να μου στείλουν ένα νούμερο τηλεφώνου να επικοινωνήσω μαζί τους. Τίποτα άλλο, ένα τηλέφωνο μόνο. Θες να σε πάω στο ξενοδοχείο σου απόψε ή θα μου πεις αντίο με μασάζ;

-Έχει συνέπειες το μασάζ όπως καλά γνωρίζεις.

-Για μια τελευταία φορά νομίζω πως μπορώ να τις αντέξω. Θα έχω καιρό μετά για κλάματα.

Έφυγα μες την νύχτα, μετά το μασάζ και τις συνέπειές του. Δεν ήθελα να σηκωθώ το πρωί με γάτες και υπέροχα φαγώσιμα. Με πήγε στο ξενοδοχείο, φιληθήκαμε στ' αυτοκίνητο αμίλητοι κι' ανέβηκα για ύπνο. Δεν νομίζω πως κάποιος άλλος στη θέση μου θα μπορούσε να κοιμηθεί και κατέληξα σε Τζακ, τσιγάρα και μουσικές Youtube.

16 . Smooth

Το πρωί κατέβηκα και τακτοποίησα τον λογαριασμό μου κι έκανα μια μαλακία που θα μετάνιωνα αργότερα. Πήγα και πούλησα την Ξαντιά σ' έναν έμπορο μεταχειρισμένων στη μισή τιμή απ' αυτήν που θα έπιανε στην Ελλάδα και πήγα στο αεροδρόμιο. Δεν ήθελα να οδηγήσω στην επιστροφή. Ο Θανάσης με χαρά θα δεχόταν την Τορίνο για την Ξαντιά κι εγώ πάλι κουπί για να πάρω άλλο αυτοκίνητο. Δεν χρειάζεται αυτοκίνητο στο Νησί ειδικά κάποιος με την δική μου ζωή. Αν είναι να έχεις ένα, καλύτερα να είναι πολύ σπέσιαλ, σαν την Τορίνο ας πούμε και κατά τα φαινόμενα, θα μου έπαιρνε καιρό να την αντικαταστήσω. Πουτάνα φτώχεια. Η ευτυχία είναι απόλυτα συνδεδεμένη με τις επιθυμίες σου. Πρέπει να υπάρχει μια αρμονία όμως για τις επιθυμίες σου. Δεν μπορεί λόγου χάριν ένας άστεγος ζητιάνος στο Παρίσι να επιθυμεί μια Λαμποργκίνι. Δεν θα την έχει ποτέ και θα είναι μόνιμα δυστυχισμένος. Αν όμως επιθυμεί μια ζεστή σούπα ή ένα πακέτο τσιγάρα μπορεί να τα βρει και τότε θα είναι ευτυχισμένος.

Πο-Παρίσι, Παρίσι- Αθήνα και δεν πρόλαβα να πάρω το αεροπλάνο για το Νησί. Με περίμεναν στη σκάλα του αεροπλάνου. Έξι ντουλαπάτοι κι ένα μεγάλο SUV με φυμέ τζάμια. Σηκωτό με βάλανε μέσα και αμέσως αρχίσανε να με κοπανάνε στα πλευρά αμίλητοι. Όταν είδαν πως δεν αντιστεκόμουνα μου έβαλαν μια κουκούλα στο κεφάλι. Κανείς δεν είπε μια κουβέντα σε όλο τον δρόμο.

Η διαδρομή κράτησε πολύ. Θα είχαμε βγει έξω απ' την Αθήνα αλλά δεν είχα ιδέα προς τα που.

Εκεί που φτάσαμε μύρισα θαλασσινό αέρα αλλά δεν έφτανε για να ξέρω. Με κατέβασαν σέρνοντας και με κλωτσιές σ' ένα υπόγειο, μ' έγδυσαν εντελώς και μ' έδεσαν καθιστό σε μια

καρέκλα που μου φάνηκε πως ήταν με βιδωμένα πόδια στο πάτωμα. Αμερικάνικα κόλπα, σκέφτηκα. Με τον ένα Γαληνό στο χώμα και τον άλλο στην πόρτα της φυλακής, δεν χρειαζόταν να είσαι Αϊνστάιν για να το καταλάβεις. Όταν μου έβγαλαν την κουκούλα δεν υπήρχε προβολέας να με τυφλώνει και ούτε ο γελαδάρης προσπάθησε να κρυφτεί. Ήταν ακριβώς όπως τον είχα φανταστεί. Σαν Αμερικάνος γελαδάρης απ' το Τέξας. Λάσο και δερμάτινο παντελόνι δεν φορούσε αλλά φορούσε καπέλο Στέτσον. Η ίδια χωριάτικη προφορά του Νότου

-Στο Παρίσι είναι; Που ακριβώς;

-Γιατί πράγμα μιλάς ρε πουτσοκέφαλε;

-Νομίζω πως χάνουμε την ώρα μας μ' αυτόν τον εξυπνάκια.

Γύρισε κι είπε στους μάγκες γύρω μας. Και μετά σε μένα.

-Θα τα ξαναπούμε αύριο. Διασκέδασε με την φιλοξενία μας απόψε.

Είπε κι έφυγε. Μόνον αυτός όμως. Οι άλλοι πέντε άρχισαν να βαράνε. Χωρίς διακρίσεις. Παντού. Με χέρια, σιδερογροθιές και γκλομπ. Η μούρη μου η όμορφη πρέπει να ήταν όλη μια πληγή και όταν έχασα τις αισθήσεις μου τις ξανά έβρισκα στιγμιαία όταν τινάζομουν επειδή δεν σταμάτησαν καθόλου να βαράνε. Πέντε ήτανε και κάποτε κουράστηκαν αλλά δεν ήμουν εκεί.

Είχα χάσει τις αισθήσεις μου πολύ πριν σταματήσουν. Μου έριξαν κρύο νερό στα μούτρα, άνοιξα λίγο το ένα μάτι, το άλλο δεν άνοιγε, με πλάκωσαν με τα γκλομπ φροντίζοντας να μην μου σπάσουν κόκαλα στα πόδια, γιατί αλλού πρέπει να μου είχαν ήδη σπάσει καναδυό πλευρά και δάχτυλα. Μου έριξαν κουβάδες κρύο νερό πριν κλείσουν τα φώτα και φύγουν χωρίς να κλειδώσουν την πόρτα. Έτσι την έβγαλα όλη νύχτα. Γυμνός, δαρμένος και καταματωμένος, με αφόρητους πόνους δεμένος σε μια καρέκλα. Πέρασαν κάμποσες ώρες, δεν ξέρω πόσες επειδή έχανα τις αισθήσεις μου και μετά τις ξανάβρισκα χωρίς να ξέρω για πόση ώρα τις είχα χάσει. Το σκοτάδι ήταν πιο μαύρο κι απ' της νύχτας χωρίς φεγγάρι. Κάποτε, άνοιξε η πόρτα και άναψε ένα φως. Ο γελαδάρης με το καπέλο του και οι μπράβοι του.

-Ξέρεις ποιοι ήμαστε; Δεν απάντησα

-Τους έχουμε βρει όλους. Δεν μας ξέφυγε κανένας. Το πρακτορείο μας έχει 100% επιτυχίες. Γι' αυτό μάλλον μας προτιμούν όλοι οι μεγάλοι.

Και να 'θελα ν' απαντήσω δεν μπορούσα. Ήμουν πρησμένος

-Καταλαβαίνω πως δεν μπορείς να μιλήσεις γι' αυτό κάνε μου νεύμα αν θα μιλήσεις να φωνάξω τον γιατρό. Θα μου πεις που κρύβεται;

-Άντε γαμίσου μωρή σκατόφατσα.

Η φωνή μου βγήκε σαν επιθανάτιος ρόγχος αλλά τα αγγλικά μου ήταν άψογα. Κούνησε απογοητευμένος το κεφάλι κι έφυγε. Μόνος του πάλι. Οι μπράβοι έμειναν και συνέχισαν το ίδιο βιολί. Αυτή το φορά, έπεσα αναίσθητος πολύ γρήγορα. Και έμεινα έτσι.

Καμία ιδέα δεν είχα εάν ήταν μέρα ή νύχτα έξω ούτε για πόσες ώρες ήμουν αναίσθητος. Ή μήπως κοιμόμουν τελικά με το κεφάλι πεσμένο μπροστά. Θαμπές εικόνες με την πόρτα ν' ανοίγει και το φως ν' ανάβει μόνο. Κάποια στιγμή, κι εγώ δεν ξέρω μετά από πόσες μέρες αφαγίας αυπνίας και ξυλοφορτώματος, μετά από μερικούς κουβάδες νερό. Σαν να συνήλθα λιγάκι. Αλλά εκτός απ' την ανάσα μου δεν ένιωθα τίποτα άλλον να λειτουργεί στο σώμα μου. Είδα την γνώριμη φάτσα του γελαδάρη με το ηλίθιο καπέλο μπροστά μου.

-Δεν κουράζομαι, Βάρδα και περιμένω. Θ' αργήσεις να πεθάνεις από πείνα και δίψα και όταν αυτό συμβεί δεν ξέρω σε τι κατάσταση θα βρίσκεται το κορμί σου. Τα παιδιά είναι έτοιμα να ξαναπιάσουν δουλειά. Μήπως έχεις κάτι να μου πεις;

Άξιζε να πεθάνω για την Χλόη; Δεν ήμουν και τόσο σίγουρος. Για εκείνο για το οποίο ήμουν απολύτως σίγουρος ήταν ότι δεν άξιζε μα πεθάνω για μερικά, κάμποσα, εκατομμύρια λεφτά που δεν ήταν και δικά μου σε τελική ανάλυση. Ο γελαδάρης απ' το Τέξας δεν έδειχνε να συγκινείται διόλου με το άθλιο της κατάστασής μου. Του έδωσα το μείλ και του είπα για το τηλέφωνο. Βγήκανε όλοι έξω, άκουσα μερικά τρεχαλητά και μετά ησυχία. Μετά από λίγο όταν άνοιξε η πόρτα, μπήκαν όλοι μέσα σέρνοντας ένα τραπεζάκι με ρόδες που επάνω του ήταν ένα τηλέφωνο. Ο γελαδάρης μου έλυσε την απορία.

-Θέλει ανοιχτή συνομιλία κι εσένα παρόντα ν' ακούς.

Πάτησε μερικά κουμπιά για το νούμερο και ακούμπησε το ακουστικό στο τραπέζι. Η Χλόη ακούστηκε πεντακάθαρα στο δωμάτιο.

-Είναι κει; Μας ακούει; Σε τι κατάσταση είναι;

-Εδώ είναι κι ακούει μαντάμ. Η κατάστασή του δεν είναι και η καλύτερη αλλά αυτό διορθώνεται.

-Τι ζητάτε;

-Τα 100 της ασφάλειας που έχουν γίνει 130 με τους τόκους συν 20 επιπλέον που είναι η αμοιβή του πρακτορείου μας.

-Παπαριές. Η αμοιβή είναι όλη για τον Βάρδα και είναι 15μιλ. Αυτός με βρήκε. Εσείς παίζατε το πουλί σας. Μόνο να βαράτε ξέρετε.

-Και θα συνεχίσουμε σας διαβεβαιώ αν δεν ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις μας.

-Οι απαιτήσεις που μου αναφέρατε είναι γελοίες. Φέρε μου τ' αφεντικό σου, τον αρχιτσάτσο της Λότους να κάνω συμφωνία. Δεν μιλάω με μισθοφόρους.

-Να συνεχίσουμε να τον βαράμε δηλαδή.

-Καρφί δεν μου καίγεται και να τον σκοτώσεις. Μ' εσένα δεν ξαναμιλάω. Μόνον με τον μπιγκ μπος. Μήν αργήσεις γιατί έχω δουλειές.

-Εδώ είμαι κα. Γαληνού, είπε ο μίστερ Γκριν μπαίνοντας στο σκοτεινό δωμάτιο.

-Εσύ είσαι που ήθελες να προσλάβεις τον Βάρδα για να με βρει;

-Ο ίδιος αυτοπροσώπως.

-Με βρήκε. Δεν νομίζεις πως πρέπει να πληρωθεί;

-Δεν την δέχτηκε την δουλειά και την δώσαμε αλλού.

-Δεν απάντησες στην ερώτησή μου, μαλάκα. Αξίζει ή δεν αξίζει να πληρωθεί ο Βάρδας που με ανακάλυψε;

-Εεεε ... αξίζει.

-Να πληρωθεί λοιπόν και τα υπόλοιπα θα τα βρούμε.

-Πόσα;

-Αυτά που συμφωνήσατε, 15μιλ.

-Και το πρακτορείο Νταρκ Ροκ ;

-Αυτά τα βλαχαδερά μισθοφόροι εντελώς άχρηστοι να τους πληρώσεις απ' την τσέπη σου. Εγώ στην θέση σου θα τους διαολόστελνα αμέσως.

-Τι προτείνεις κα. Γαληνού;

-Θα σου εμβάσω αμέσως σε λογαριασμό που θα μου δώσεις 130μιλ. Αλλά θα είναι σ' εκκρεμότητα για μισή ώρα. Σ' αυτό το διάστημα θα μεταφέρεις 15 στον λογαριασμό που θα σου δώσει ο Βάρδας και θα ξεμπλοκάρω το έμβασμα. Θέλω επίσης να τον ακούσω να μου μιλάει. Είσαι καλά, Βάρδα;

-Θα ζήσω, ευχαριστώ.

-Εντάξει. Το βάζω μπροστά.

Τους έδωσα το νούμερο του λογαριασμού μου για έμβασμα παροχής υπηρεσιών, η γαμημένη εφορία θα μου πάρει τα μισά, και τους είδα να παρακολουθούν οθόνες λάπτοπ. Όταν τελείωσαν όλες οι μεταφορές χρημάτων, η Χλόη πριν κλείσει είπε.

-Πηγαίνετε τον άνθρωπο σ' ένα νοσοκομείο. ΑΜΕΣΩΣ, αλλιώς δεν στέλνω τίποτα!
Καθάρματα.

Βιάστηκαν να με πάρουν σηκωτό προς την έξοδο, 115μιλ ήτανε αυτά ένα κλικ μακριά.
Το πάτησε το κλικ η Χλόη κι εγώ βρέθηκα πολύ τσαλακωμένος στο πίσω μέρος ενός μεγάλου
SUV με φυμέ τζάμια. Τσαλακωμένος αλλά μύρισα πάλι θάλασσα. Κατόπιν έσβησα.

17. It's a heartache

Είχα διαλείψει. Έφταιγε μάλλον το χοροπηδητό στον χωματόδρομο. Μόλις πιάσαμε ασφαλτο, στην πρώτη στροφή σταματήσαμε. Μας την είχαν πέσει τρία σεντάν μαύρα που από μέσα βγήκαν κάτι λεβέντες οπλισμένοι με αυτόματα Ούζι. Σαν να πήρε το μάτι μου και την Σιμόν μέσα σ' όλους αυτούς. Εμφανίστηκαν τρέχοντας μ' ένα φορείο δυο νοσοκόμοι κι ένας γιατρός, με τοποθέτησαν απαλά επάνω και μ' έβαλαν σ' ένα ασθενοφόρο που περίμενε στο χωράφι δίπλα. Είδα την θάλασσα. Κάπου στην παραλιακή του Σουνίου ήμασταν. Ο γιατρός μπήκε μέσα μαζί μου και πριν κλείσουν οι πόρτες του ασθενοφόρου, σαν ν' άκουσα την Σιμόν να λέει

-ΑΥΤΟΣ δεν θα πεθάνει, γιατρέ. Τον θέλω πίσω καινούργιο.

Ένωσα ένα τσίμπημα στο χέρι και αμέσως κοιμήθηκα.

Δεν ξέρω ακριβώς για πόσα μερόνυχτα ήμουν κοιμισμένος ή μάλλον ναρκωμένος. Το πρώτο πράγμα που είδα μόλις άνοιξα το ένα μάτι γιατί το άλλο ήταν ακόμα με επίδεσμο, ήταν η μούρη της Σιμόν κολλημένη στη μάπα μου.

-Τους πιάσαμε όλους, Βάρδα. Και τους Αμερικάνους και τον Γαληνό. Σε μερικές μέρες μου λένε θα είσαι περδίκι. Εγώ όμως πρέπει να φύγω αμέσως. Στην κατάστασή μου...

Κι εξαφανίστηκε. Είδα κάτι πανέμορφες νοσοκόμες, δυο γιατρούς πάνω απ' το κρεβάτι μου κι ένα χώρο που δεν έμοιαζε καθόλου με δημόσιο νοσοκομείο.

-Πως αισθάνεστε κ. Βάρδα;

-Πέντε φορές χειρότερα απ' αυτό που φαίνεται. Που βρίσκομαι και τι έχω;

-Σε μια ιδιωτική κλινική στο Μαρούσι.

-Κάποιος άλλος πληρώνει φαντάζομαι γιατί αν περιμένετε από μένα...

-Μην ανησυχείτε για τίποτα. Είναι όλα καλυμμένα. Εσείς μόνο να βγείτε γερός. Τι θέλετε να σας προσφέρω;

-Ένα διπλό εσπρέσο με πίεση κι ένα τσιγάρο.

-Θ' αστειεύεστε προφανώς.

-Σου φαίνομαι ν' αστειεύομαι ντόκτορ; Θα μου τα φέρεις η να σηκωθώ να πάω να τα βρω μόνος μου;

Σαν να τον τρώμαξα τον άνθρωπο. Κάτι ψιθύρισε σε μια νοσοκόμα.

-Και που 'σαι, αδελφή. Μια και θα το κάνεις το ψυχικό, φέρε δυο καφέδες κι ένα πακέτο Λάκυ με σπίρτα μαζί.

-Κύριε Βάρδα !!!!!!!!!

-Βάρδα σκέτο. Κι αφήστε ανοιχτά όλα τα παράθυρα να φεύγει η τσιγαρίλα. Έχω παντού επιδέσμους, νιώθω σαν μούμια. Τι έχω ρε Ντόκτορ;

-Τίποτα το σοβαρό. Δυο σπασμένα πλευρά που θα συγκολληθούν από μόνα τους μετά από καιρό και θα σας κάνουν να πονάτε για μερικές μέρες. ένα σπασμένο μικρό δάχτυλο στο αριστερό χέρι που δεν το βάλαμε σε γύψο για ν' αφήσουμε ελεύθερο το υπόλοιπο χέρι. Αυτό θα πονάει λογίότερο απ' τα πλευρά αλλά να προσέχετε τις κινήσεις του χεριού σας. Σας αφαιρέσαμε τον σπλήνα, ήταν σπασμένος. Στην ηλικία που βρίσκεστε η απώλεια του σπλήνα είναι άνευ ουσιαστικής σημασίας. Θα ζήσετε υπέροχα και χωρίς αυτόν. Χάσατε δυο δόντια και σας εμφυτεύσαμε καινούργια που ούτε ο ίδιος δεν θα καταλάβετε την διαφορά. Άλλο σοβαρό δεν υπάρχει.

-Τι έχει το πρόγραμμα, γιατρέ;

-Καλό φαγητό και ξεκούραση. Θα κοιμάστε στην αρχή με ανασηκωμένη την πλάτη για να μην σας πονάνε τα πλευρά και από θεραπεία καμία, μόνον αναλγητικά. Με κωδεΐνη για μερικές μέρες ακόμα και κατόπιν σκέτη παρακεταμόλη. Οι εξωτερικές πληγές επουλώνουν θαυμάσια, την σπασμένη μύτη την φέραμε στο ίσιο της, μόνον μια μικρή ουλή στο φρύδι που θα σας δώσει πρόσθετη γοητεία. Η Χαρά και η Ευτυχία, καταπληκτικά ονόματα για νοσοκόμες, δεν νομίζετε; Θα βρίσκονται στο πλευρό σας σε 24ωρη βάση κι εγώ θα περνάω να τα λέμε πρωί κι απόγευμα.

Η κλινική ήταν πολύ λουξ, το φαγητό το ίδιο και οι νοσοκόμες κούκλες. Αν βιάστηκα ν' ανοίξω το δεύτερο μου μάτι ήταν για να θαυμάζω καλύτερα τις γραμμές τους. Καλύτερενα και

το ένιωθα. Στην αρχή περπάτησα με το Πι, μετά με πατερίτσα και τελικά μόνος μου. Ο πόνος στο στήθος απ' τα σπασμένα πλευρά με κράτησε ξύπνιο στην αρχή κι ύστερα ηρέμησε. Γυμναστική και βαριές δουλειές απαγορευμένες για το επόμενο εξάμηνο. Η Χαρά και η Ευγενία μ' έκαναν μπάνιο τις πρώτες μέρες αλλά πονούσα τόσο πολύ που δεν το φχαριστήθηκα. Όταν άρχισα να πονάω λιγότερο τους το ζήτησα και μου το αρνήθηκαν οι καριολίτσες. Δυο βδομάδες κράτησε η κούρα με καλό φαγητό, σάουνα και μασάζ και ξάπλα. Με τα φάρμακα απαγορευόταν το Τζακ και το σεβάστηκα αλλά το καφέ-τσιγάρο πήγε σύννεφο. Η προσπάθειες να κρεβατώσω την Χαρά ή την Ευγενία ή και τις δυο μαζί επέβησαν άκαρπες. Σκατά γοητεία έξτρα η ουλή στο φρύδι.

-Μας έχουν προειδοποιήσει για το ποιος είστε κ. Βάρδα και γι' αυτό... δεν θα πάρουμε.

Η φήμη μου είχε εξαπλωθεί. Καιρός να του δίνω. Άρχισα να έχω Γατοέλλειψη. Είχα να φροντίσω και το τι θα κάνω με τον Θανάση και τ' αυτοκίνητα. Εκείνο που μου είχε κάνει όμως εντύπωση όλες αυτές τις μέρες της ανάρρωσης ήταν ότι δεν είχα μια κουβέντα από κανέναν! Απ' τις εφημερίδες είχα μάθει για τον Γαληνό και ένα διεθνές πρακτορείο- σπείρα για την προστασία υψηλών προσώπων και αναζητήσεων με παράνομες δραστηριότητες αλλά πέραν αυτού, μηδέν. Η Χλόη κι η Σιμόν σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ.

Είχε κανονισθεί να φύγω την επομένη, οι νοσοκόμες μου τα έβαψαν μαύρα που δεν θα είχαν κάποιον να τις κάνει να γελάνε και αφού απ' την διεύθυνση με διαβεβαίωσαν πως δεν χρωστούσα τίποτα, ζήτησα να μου καλέσουν ένα ταξί.

-Δεν χρειάζεται κ. Βάρδα. Σας περιμένει ένα αυτοκίνητο έξω.

-Δεν καταλαβαίνω.

-Κάποιος... φίλος σας τα έχει κανονίσει όλα. Λυπάμαι αλλά δεν μου επιτρέπεται να πω περισσότερα.

Ένα μαύρο σεντάν ήταν με οδηγό φρεσκοξυρισμένο κι ατσαλάκωτο που μου χαμογελούσε κρατώντας ανοιχτή την πίσω πόρτα. Είχα ακόμα το σακβουαγιάζ μου και την κρεμαστή τσάντα με τα συμπράγκαλα. Βολεύτηκα κι όταν ξεκίνησε, ρώτησα.

-Πού πάμε, φίλε μου;

-Μαζί μέχρι το αεροδρόμιο. Εκεί σας περιμένει ιδιωτικό αεροσκάφος με προορισμό το Παρίσι.

-Της Γαλλίας ή του Τέξας;

-Της Γαλλίας φυσικά. Γιατί, έχει και στο Τέξας;

-Αστο, θα σε κουράσω. Ξέρεις ποιος είναι ο οικοδεσπότης; Ή η οικοδέσποινα αν έχει σημασία.

-Ιδέαν δεν έχω, κύριε. Μόνον οδηγίες εκτελώ.

Έχουν χυθεί τόνοι μελάνι γι' αυτήν την χονδροειδή μαλακία «εγώ διαταγές εκτελούσα» και δεν θα το κουράσω. Αφέθηκα στη σχεδόν αθόρυβη οδήγηση. Η Χλόη είχε εμφανιστεί ξανά. Εμμέσως πλην σαφώς. Χωρίς ταρατατζούμ, μένοντας στη σκιά και στην ανωνυμία. Βίτσια πλουσίων.

18. Leaving on a jet-plane

Tο Gulfstream δεν ξέρω αν ήταν ιδιόκτητο ή νοικιασμένο αλλά ο Βάρδας απ' την Καισαριανή σε Learjet δεν χώραγε ούτε σε παραμύθι. Η κοπέλα στην καμπίνα και την υποδοχή ήταν όπως το περίμενα βγαλμένη από περιοδικό παπιέγκλασέ μόδας με επιπλέον υπέροχο χαμόγελο.

-Έχουμε φροντίσει για το ποτό και τα τσιγάρα, κ. Βάρδα. Για οτιδήποτε άλλο μην διστάσετε να το ζητήσετε.

Στα Γαλλικά μου μίλησε κι όταν είπε αυτό το τελευταίο δεν μου έκλεισε πονηρά το μάτι, επαγγελματικό ήτανε. Δοκίμασα το Τζακ, δεν ήταν το απλό και φτηνιάρικο, το Single barrel Jack ήτανε. Καναπεδάκια με χαβιάρι και καπνιστό σολομό δίπλα κι ένα πακέτο Λάκυσ με τα σπέρτα του. Τα τίμησα όλα δεόντως. Αφού τ' αφεντικό δεν έκανε τσιγγουνιές εγώ γιατί να πω όχι. Το τρίωρο πέρασε γρήγορα με ποτό, μεζέ και τσιγαράκια σε μουσική υπόκριση Dolly Parton. έτσι για να επιβεβαιώσει τις υποψίες μου για το που πηγαίναμε και ποιόν θα συναντούσαμε. Προσγειωθήκαμε στο Le Bourget, το μη εμπορικό αεροδρόμιο του Παρισιού όπου μας περίμενε άλλο μαύρο σεντάν. Δεν έκανα ερωτήσεις ούτε προέβαλα δυσκολίες.

Θα το έπαιζα το παιχνίδι μέχρι τέλους. Κάποτε βγήκαμε από τους αυτοκινητόδρομους και πήραμε έναν επαρχιακό στη καταπράσινη Γαλλική καμπάνια, περιπλάνηση με κάμποσες διασταυρώσεις και άφιξη σ' ένα μικρό πέτρινο πύργο απομεινάρι της Γαλλικής αριστοκρατίας που ήταν φωταγωγημένος.

Ο καράφλας επί της υποδοχής είχε εντολή -κι αυτός- να με οδηγήσει στο διαμέρισμά μου ν' αλλάξω και με πληροφόρησε πως το δείπνο θα σερβιριζόταν στις 8. Είχε κάτι από Jimmy

Bond η όλη φάση, δεν μπορώ να πω. Ρεμπας και δεν ήταν η Χλόη από πίσω και θα ερχόμουν να μούρη με μούρη με τον Δόκτωρ Νο;

Το διαμέρισμά μου είχε ένα χολ, ένα μεγάλο μπάνιο με ολοκαίνουργιες πετσέτες και μια κρεβατοκάμαρα με θεόρατο κρεβάτι όπου πάνω του ήταν ξαπλωμένα μερικά ρούχα μέσα στα κουτιά τους. Το δείπνο είχε και ενδυματολογικό κώδικα. Ας είναι, εδώ που φτάσαμε στα ρούχα θα κολλήσουμε; Η επιλογή, οφείλω να ομολογήσω, εκτός από το ότι ήταν πανάκριβη ήταν πολύ καλόγουστη. Έκανα ένα καλό μπάνιο, κόντρα ζύρισμα και Bucheron after shave με πικρό άρωμα που έτσουξε πολύ.

Με την σειρά τώρα. Μποξεράκι Κάλβιν Κλάιν μαύρο, παντελόνι κοτλέ χοντρή ρίγα σκούρο λαδί μ' ετικέτα Πιέρ Καρντέν, πουκάμισο Oxford blue βαμβάκι-βισκόζα, γιλέκο κασμίρι πιο ανοιχτόχρωμο απ' το παντελόνι με μπλε ρίγες καρό πάνω στο λαδί, κάλτσες ροζ(!!!) και μποτίνια Clark's suede, κι ένα Harris tweed σακάκι απροσδιορίστου χρώματος, κάτι σαν γκρι μπλε και πράσινο ανακατεμένο με μπεζ, τουϊντ ήταν, που ταίριαζε άψογα με τα υπόλοιπα. Όταν με κοίταξα στον καθρέφτη, μ' ερωτεύθηκα. Για το Παρίσι, σκέφτηκα, όχι για το Νησί. Όσο ήμουν στο μπάνιο κάποιος είχε μπει μέσα κι είχε αφήσει ένα κουβά με παγάκια, ένα Τζακ Σινγκλ Μπάρελ κι ένα χοντρό ποτήρι. Ε, για να τα έβαλαν εκεί, κάτι θα ήξεραν. Με σέρβιρα ένα, άναψα τσιγάρο αδιαφορώντας αν επιτρεπόταν ή όχι και βγήκα βόλτα στους διαδρόμους με ποτό και τσιγάρο στο χέρι.

Κατέληξα σ' ένα σαλόνι σαν γήπεδο τένις κι εκεί μέσα βρήκα την Χλόη και την Σιμόν μ' ένα ποτήρι σαμπάνια στο χέρι. Έλαμπαν και οι δυο μες τις τουαλέτες τους και το χαμόγελό τους έφτανε μέχρι τ' αυτιά.

-Μουνάτε γελάκια; Με τις μαλακίες σας κόντεψα να σκοτωθώ.

-Σε κάνανε καλύτερο από πριν στην κλινική, Σουλπίκιε.

-Τα ρούχα σας ξεγελάνε. Και κομμένα τα Σουλπίκιε κι οι μαλακίες. Μαζί το είχατε στήσει το κόλπο απ' την αρχή και βρήκατε τον μαλάκα πάλι να το φέρει σε πέρας.

-Δεν σου βάλαμε και το μαχαίρι στο λαιμό όπως παλιά η Μαφία, ομορφόπαιδο, η Σιμόν πήρε το ψυχρό επαγγελματικό της ξαφνικά. Τέλος πάντων, εγώ πρέπει να πηγαίνω, με περιμένουν. Μια καλησπέρα μόνο πέρασα να πω και με βρίζουν. Εσείς τα πιτσουνάκια έχετε διάφορα να πείτε.

Φιλήθηκε με την Χλόη, ήρθε προς το μέρος μου και όταν κατάλαβε πως αν έκανε να με φιλήσει μπορεί και ν' απασφάλιζα, μου ψιθύρισε ένα «κωλόπαιδο» κι έφυγε.

-Αν ηρεμήσεις και φερθείς πολιτισμένα, να σου κάνω το τραπέζι που έχω προγραμματίσει, Βάρδα. Αν είναι να συνεχίσεις στο ίδιο μοτίβο, το ίδιο αυτοκίνητο θα σε γυρίσει πίσω.

-Θα ηρεμήσω. Σιχαίνομαι να ταξιδεύω νηστικός.

Χαμογέλασε με τ' αστείο. Το κακομαθημένο πλουσιόπαιδο.

Να μην πούμε τίποτα για το φαγητό, θα μας τρέχουν τα σάλια. Το κρασί ήταν Chateau Petrus, μόνο αυτό.

-Γιατί μπήκες σε τόσα έξοδα να με φέρεις ως εδώ, Χλόη;

-Για να σε πάρω μαζί μου και να φύγουμε.

-Ειλικρινά τώρα, σου φαίνομαι για τύπος που χρειάζεται δεύτερη ευκαιρία;

-Είχα ελπίδα.

-Με χρησιμοποίησες μωρό μου. Με την ευγενική συμπαράσταση της φιληνάδας σου που μαζί στήσατε αυτό το μακιαβελικό σχέδιο. Εσύ τα κονόμησες χοντρά και λευτερώθηκες απ' τον Γαληνό κι η άλλη έγραψε μια τεράστια επαγγελματική επιτυχία στο βιογραφικό της.

-Δεν έχεις άδικο επί της ουσίας. Έγινε και κάτι ακόμα όμως που αποφεύγεις να το αναφέρεις.

-Μπα; Τί δηλαδή; Μ' ερωτεύθηκες.

-Ναι βρε ανόητε, αυτό.

-Στο τηλέφωνο σ' άκουσα να λες σκοτώστε τον, δεκάρα δεν δίνω. Αυτό σαν ένσταση επειδή επί της ουσίας, όπως είπες, ο έρωτας έτσι όπως τον εννοεί η μεγάλη πλειοψηφία για μένα είναι άγνωστη λέξη. Και κατά συνέπεια, αυτό το σκοτώστε τον δεκάρα δεν δίνω το βρήκα εντελώς φυσιολογικό, νορμάλ που λένε.

-Εμπορικό τρुक για να πετύχω την συμφωνία ήταν.

-Και την πέτυχες την γαμημένη την συμφωνία σου κι εγώ έφαγα το ξύλο της αρκούδας με αποζημίωση 15 εκατομμύρια, έτσι; Αν το ήξεραν πως θα με πλήρωναν τόσα μπορεί και να μου έβγαζαν όλα τα δόντια, όχι μόνον δύο.

-Βάρδα, δεν θέλω να μαλώσουμε, θέλω ν' αγαπηθούμε. Μπορεί να συζητάμε για ότι έχει γίνει μέχρι το πρωί αλλά αυτό δεν θ' αλλάξει σε τίποτα αυτό που έχει γίνει. Έγινε και τελείωσε. Το ξεχνάμε και πάμε απ' την αρχή;

-Δεν έχει αλλάξει τίποτα απ' την τελευταία φορά που σου είπα όχι, Χλόη. Κι αν κάτι άλλαξε είναι προς το χειρότερο. Δεν μπορώ να ξεχάσω την Ιστορία. Και μαζί μ' αυτήν δεν μπορώ να ξεχάσω τι τράβηξα για ένα γαμημένο μασάζ.

-Ούτε με 15μιλ στην τράπεζα;

-Είσαι ένα κακομαθημένο πλουσιοκόριτσο Χλόη. Είναι στα γονίδια σου. Τα μετράς όλα με τα λεφτά, με το πόσο κάνει. Κι εκεί πάνω είναι η άρνησή μου. Δεν θ' αλλάξεις ποτέ. Και γιατί ν' αλλάξεις; Μια χαρά είσαι έτσι. Εγώ όμως δεν είμαι. Και θα πρέπει ν' αλλάξω για να γίνω. Δεν βλέπω τον λόγο γιατί. Δεν βρίσκομαι ούτε μέσα για ν' αποδράσω μα ούτε κι απέξω για να θέλω να μπω μέσα. Αιωρούμαι και το απολαμβάνω. Το Παλάτσο, ο Γάτος κι η Βέσπα με καλύπτουν προς το παρόν.

-Μέχρι πότε, Βάρδα;

-Μέχρι αύριο. Αύριο θα σου πω για μεθαύριο.

-Κι όταν γεράσεις;

-Τίποτα δεν με σιγουρεύει ότι θα γεράσω. Εσύ είσαι σίγουρη πως θα είσαι ζωντανή αύριο; Όλοι μας μια μέρα θα πεθάνουμε. Είναι το μοναδικό για το οποίο είμαστε σίγουροι άλλωστε απ' την στιγμή που θα γεννηθούμε. Μόνον το πότε δεν ξέρουμε. Αν θα 'ναι σε βαθιά γεράματα ή σε αυτοκινητικό δυστύχημα... ποιος ξέρει; Άκου κι όταν γεράσω! Μπορώ να κάνω ένα υπερατλαντικό τηλεφώνημα πριν φύγω;

-Ναι, φυσικά.

Με πήγε σ' ένα γραφείο και βγήκε κλείνοντας την πόρτα. Τηλεφώνησα στην Νορβηγία. Ναι, υπέροχα. Θα με περίμεναν με χαρά. Ζήτησα απ' τον οδηγό να με πάει στο διεθνές αεροδρόμιο.

19. In the mood

Τον πρώτο καιρό που λειτουργούσε το Φαγκότο ερχόντουσαν διάφοροι περαστικοί και ζητούσαν να παίξουν είτε σε μια κιθάρα που κουβαλούσαν είτε στο γέρικο πιάνο που αυθάδικα στεκόταν αγέρωχο κάτω από ένα τεράστιο επικλινή καθρέφτη. Μετά από κάμποσους άσχετους που τους το επέτρεψα και μας πόνεσαν τ' αυτιά μέχρι να ξεκουμπιστούνε, άρχισα να κάνω τον δύσκολο και συχνά έλεγα όχι εκτός κι αν το γνώριζα το άτομο. Είχα δυο ζευγάρια Νορβηγούς πελάτες που είχαν έρθει καναδυό φορές κι ένα βράδυ ο ένας μου είπε πως παίζει κλαρινέτο και δεν ταξιδεύει ποτέ χωρίς αυτό και ο φίλος του παίζει τρομπέτα κι έχει το ίδιο βίτσιο και αν ήθελα θα τα έφερναν μαζί τους την επόμενη μέρα να παίξουν. Έκανα τον δύσκολο, δεν τους ήξερα και δεν είχα διάθεση να βάλω τ' αυτιά των υπολοίπων πελατών σε δοκιμασία αν ήταν άσχετοι. Δεν ήθελα να τους χάσω κι από πελάτες όμως κι έτσι είπα ΟΚ. Το επόμενο βράδυ κατέφθασαν κρατώντας από ένα βαλιτσάκι ο καθένας και όταν άρχισαν να παίζουν μας έπεσαν τα σαγόνια το πάτωμα, κι εμένα και όλων των άλλων πελατών.

-Ρε σεις, γιατί δεν μου είπατε πως είστε τόσο καλοί;

-Έλα μωρέ, 5-6 δίσκους μόνο έχουμε κάνει, δεν ήμαστε και διάσημοι! Νορβηγικό χιούμορ.

Ο Γιεנס και ο Ομπεν με τις συζύγους τους το κουαρτέτο. Παιδικοί φίλοι που μεγάλωσαν μαζί από παιδιά στο ίδιο μικρό ψαροχώρι μέσα σ' ένα Νορβηγικό φιόρδ με τον Γενς να καταλήγει επαγγελματίας μουσικός και ο Ομπεν εργολάβος για κατασκευές σπιτιών, εκείνα τα απίθανα ξύλινα της Νορβηγίας. Κάθε καλοκαίρι είχαμε τον ίδιο χαβαλέ με τα live όταν ήταν στο Νησί για διακοπές και κάθε καλοκαίρι την ίδια πρόσκληση να περάσω μερικές βδομάδες μαζί

τους στην Νορβηγία. Ευγενική πρόσκληση, σαν και του άλλου αγκρίκολα στην ΝΔ Γαλλία στο Μαρσιάκ αλλά τι να πάω να κάνω στην Νορβηγία στο καταχείμωνο με δυο μέτρα χιόνι; Ν' απομονωθείς απ' τον πολύ κόσμο και να μάθεις να παίζεις σαξόφωνο ρε ηλίθιε, μου είπε το διαολάκι στ' αυτί στο σαλόνι του πύργου της Χλόης εκείνο το βράδυ. Γι' αυτό και το τηλεφώνημα.

Ο Jens Arne, όπως είναι τ' όνομά του επισήμως, είναι γνωστότατος μουσικός ΚΑΙ δάσκαλος στην πατρίδα του Νορβηγία αλλά τώρα είναι παγκοσμίως γνωστός λόγω του γιού του του Niels Peter που έμαθε να παίζει τρομπέτα με δάσκαλο τον πατέρα του σ' εκείνο το μικρό ψαροχώρι μες στο φιόρντ και κατάφερε να γίνει παγκόσμια φήμα της μοντέρνας Τζαζ.

Ένα αεροπλάνο Παρίσι – Όσλο κι ένα άλλο Όσλο- Όλσουντ που γράφεται με Α και στρογγυλό καπέλο και προφέρεται Ο. ο Γενς με περίμενε στο αεροδρόμιο και στο δρόμο μου εξήγησε το πόσο τυχερός ήμουν που είχε δοθεί πρόσφατα στην κυκλοφορία η υποθαλάσσια σήραγγα και δεν θα χρειαζότανε να πάμε γύρω-γύρω το φιόρντ μιάμιση ώρα και σε 20 λεπτά θα ήμασταν σπίτι, στη ζέστη και την ψαρόσουπα της Μάριτ να περιμένει.

Το σπίτι ήταν δίπλα στην θάλασσα απ' ότι κατάλαβα. Κι αυτό επειδή αν και ήταν 4 το απόγευμα ήταν πίσσα σκοτάδι! Σ' ένα χάρτη είδα πως ο Βόρειος πόλος βρισκόταν 500χιλιόμετρα πιο βόρεια. Το χιόνι στο δρόμο, στο πλάι του δρόμου, ο δρόμος θερμαινόταν με σωλήνα κάτω απ' την άσφαλτο που έβγαζε ζεστό αέρα, ήταν ψηλό σχεδόν δυο μέτρα και σου έκοβε την θέα και η θερμοκρασία έξω ήταν -20. Γκαράζ για τ' αυτοκίνητο στην πυλωτή, αδύνατον να τ' αφήσεις έξω και μέσα μια υπέροχη ζέστη που έβγαине απ' το πάτωμα και όλοι κυκλοφορούσαν με Τ σερτ και κάλτσες. Όλα τα σπίτια στην Νορβηγία έχουν ένα πολύ ευρύχωρο χολ με πολλές ντουλάπες στην είσοδο εκεί που όλοι γδύνονται για να μείνουν με τις κάλτσες κι ένα μπλουζάκι. Καλωσορίσματα, αστειάκια, ψαρόσουπα με φρέσκα ψάρια του φίλου γείτονα ψαρά και τ' αλκοόλια που τους είχα για δώρο και τα κρατούσαν σαν νεογέννητα στην αγκαλιά τους. Το αλκοόλ ήταν μονοπωλιακό είδος περιουσία του κράτους που το περιέβαλαν αυστηρότατοι κανόνες και πανάκριβο αλλά αυτό δεν εμπόδιζε τους Νορβηγούς απ' το να μεθοκοπάνε κάθε Σαββατοκύριακο. Δεν τους είπα λέξη για τις περιπέτειές μου μόνο κάτι άρες μάρες κουκουνάρες για ερωτική απογοήτευση και μαλακίες και μου χρειαζόταν απομόνωση. Κανένα πρόβλημα. Νύχτα ήταν όταν έφευγαν το πρωί για δουλειά και νύχτα ήταν όταν γύριζαν τ' απόγευμα. Κι εγώ όλη μέρα να φυσάω ένα σαξόφωνο που ακουγόταν σαν άρρωστη αγελάδα

μέχρι να ματώσουν τα χείλια μου. Όταν γύριζαν απ' την δουλειά, ο Γενς έβλεπε την πρόοδό μου, μετά τρώγαμε και όλο το βράδυ το μάθημα και η άσκηση για την επόμενη μέρα.

Ο Γενς ήταν τέρας. Τα ήξερε όλα. Δεν υπήρξε ποτέ ερώτηση που ν' αφορούσε μουσική και να μην είχε απάντηση! Κινούμενη Wikipedia της μουσικής. Κι αν αυτό από μόνο του δεν έφτανε, ότι γαμημένο τραγούδι του ζήτησα μου το έγραψε σε πεντάγραμμο. Του σφύριξα ένα βράδυ την «Συννεφούλα» κι απ' το σφύριγμα την έγραψε σε νότες. Τις χειροποίητες παρτιτούρες του τις κράτησα για πάντα κι όταν αργότερα βρήκα σε βιβλία «γνήσιες» και τις έβαλα δίπλα απ' αυτές που μου είχε γράψει στο χέρι... ήταν καθρέφτης! Δεν έλειπε ούτε μισή παύση. Τέρας, με μια μόνο λέξη. Πρέπει να είναι και κάτι ακόμα εκτός από 40 χρόνια πείρα με την μουσική. Κάτι που εγώ σίγουρα δεν είχα. Ούτε 40 χρόνια πείρα είχα εδώ που τα λέμε.

Κι από κοντά κι η Μάριτ, που δεν ήταν μουσικός αλλά τον είχε παντρευτεί όταν ήταν 19 χρονών! Και μαζί του τα έμαθε κι αυτή. Η Μάριτ ήταν ο κριτής μου!

-Παίξε κάτι κι αν καταλάβει η Μάριτ ποιο είναι σημαίνει ότι πας καλά.

Η Μάριτ πάντα εύρισκε αυτό που έπαιζα εγώ όμως καλά δεν πήγα. Βιαστικός και απείθαρχος, σήμα κατατεθέν. Νόμιζα πως θα γίνω μουσικάρα μετά από ένα μήνα εξάσκηση. Οι άλλοι που μελετάνε 8 ώρες την ημέρα για 10 χρόνια μέχρι να φτάσουν σε κάποιο ικανοποιητικό επίπεδο είναι μαλάκες δηλαδή. Ο Γενς κάποια στιγμή κουράστηκε να μου μάθει πειθαρχία, ειδικά για το μέτρο και τον ρυθμό αλλά εγώ έκανα ότι μου κατέβαινε. Είδε κι αποείδε ο καημένος με την απειθαρχία μου κι αντί να με στείλει στον διάολο

-Έχεις κάτι που δεν έχει κανένας αρχάριος. Ακουστική πείρα και γνώση. Τις ξέρεις τις μελωδίες, δεν χρειάζεται να μετράς. Το έχεις το μέτρο στην καρδιά σου.

Κολοκύθια με την ρίγανη. Όταν παίζω μόνος μου μπορεί να ακούγομαι υποφερτά αλλά αν παίζω με άλλους είμαι πάντα ή μπρος ή πίσω απ' την μελωδία. Θέλει μαύρη επιδερμίδα και Μπλουζ για να παίζεις μόνον με καρδιά και χωρίς νότες και πειθαρχία. Σε μεγάλη ηλικία το ξεκίνησα, δεν είχα καιρό για καριέρα. Διότι, τηρουμένων των αναλογιών, *mutatis mutantis* που λένε και οι μορφωμένοι, και ο Νιλς Πέτερ τον Γενς είχε δάσκαλο ακριβώς όπως εγώ. Εκείνος όμως το ξεκίνησε όταν ήταν 3 χρονών κι εγώ στα 32. Δεν είναι το ίδιο.

Πέρασε ένας μήνας, πέντε βδομάδες για την ακρίβεια. Τους είπα πως για την αναχώρηση θα έκανα ένα πάρτι για όλους τους φίλους που κατά διαβολική σύμπτωση ήταν όλοι επαγγελματίες ή έμπειροι ερασιτέχνες μουσικοί Τζαζ. Το δέχτηκαν με μεγάλη χαρά επειδή ήταν

τσάμπα. Να το εξηγήσω. Στην Νορβηγία οι οικογενειακές συναθροίσεις-πάρτι είναι συνηθισμένο φαινόμενο κάθε Σαββατοκύριακο για τον λόγο του ότι δεν έχει πλάκα να μεθοκοπάς μόνος σου. Και ως αναμενόμενο, δεν γίνονται όλα στο ίδιο σπίτι. Ο οικοδέσποινος όμως προσφέρει όλα τα υπόλοιπα εκτός αλκοόλ! Ο κάθε καλεσμένος έχει το μπουκαλάκι του στην τσέπη άμα τη αφίξη και ούτε το αποχωρίζεται ούτε το μοιράζεται κι ας είναι και με την ίδια του την γυναίκα. Του Νορβηγού μπορείς άνετα να του γαμίσεις την γυναίκα αλλά άμα βάλεις χέρι στο ουίσκι του, σε σκότωσε. Πάρτι με τσάμπα αλκοόλ που πληρώνει ο Έλληνας και δεν έχει φτηνιάρικο γούστο. Το μονοπώλιο ήταν 80χιλ μακριά αλλά ο Γενς

Πρόθυμα τα οδήγησε. Με το χιόνι δυο μέτρα στην άκρη πάντα. Κι αυτό επειδή το φιόρδ είχε παγώσει και δεν υπήρχε το φέρυ για το Όλσουντ απέναντι. Υπήρχαν όμως τα γεροντάκια που άνοιγαν μια τρύπα στον πάγο στο παγωμένο φιόρδ κι έριχναν πετονιά για ψάρεμα σε βαθιά νερά. Όλα τα καρτ-ποστάλ με τις ομορφιές της φύσης στην Νορβηγία είναι αληθινά. Δυο κούτες με ξύδια στ' αυτοκίνητο, με τα ίδια λεφτά μπορεί ν' αγόραζα μια μοτοσυκλέτα στην Ελλάδα, και πάλι πίσω. Κάπως έπρεπε να πληρώσω για την φιλοξενία όμως.

Σάββατο βράδυ, όλη η Νορβηγία μπεκροπίνει, το ίδιο και στο σπίτι του Γενς. Ο μπάρμαν είχε ετοιμάσει διάφορα κοκτέιλ- στούκας που με δυο λιποθυμάς αλλά αυτοί τα έπιναν σαν νερό. Οι κοπέλες ήρθαν με τους δίσκους τους με τα φαγώσιμα και τ' αγόρια ήρθαν κρατώντας ένα βαλιτσάκι, άλλος μικρό κι άλλος μεγαλύτερο (ένας γαμπρός του Όμπεν με το κοντραμπάσσο ή ο Σταν-Ερικ με την τούμπα). Όλα τα σπίτια εκεί έχουν ένα πιάνο μέσα και το σπίτι του Γενς ήταν σαν όλα τ' άλλα. Ο Χαιλάντερ, που τον έλεγαν έτσι επειδή το σπίτι του ήταν μια φάρμα πάνω στο λόφο, είχε έρθει νωρίτερα και είχε στήσει τα ντραμς του. Και μετά από καναδυό ποτά, να το και το πρώτο μου LIVE σαν σαξοφωνίστας, χεσμένος απ' την ντροπή μου για τα λάθη μου και για τους φοβερούς μουσικούς που είχα από πίσω μου. Από πίσω μου, έτσι επειδή το σαξ είναι σόλο όργανο και πάντα θα παίρνει την πιο όμορφη γκόμενα απ' το ακροατήριο. Όσο και να χτυπιέται ο ντράμερ από πίσω και οι άλλοι, θα είναι όργανα συνοδείας και θα παίρνουν τις γκόμενες β' διαλογής. Η πρώτη κουβέντα του Γενς όταν μου έδωσε για πρώτη φορά σαξόφωνο στα χέρια.

-ΑΥΤΟ είναι το πιο δυνατό αφροδισιακό που υπάρχει στον κόσμο. Χρησιμοποίησέ το με σύνεση.

Το χρησιμοποιώ σπανίως ως τέτοιο, δεν έχει γούστο. Τα κάνει όλα πολύ εύκολα, δεν χρειάζεται πια να προσπαθήσεις καθόλου. Με την δεύτερη νότα που θα παίξεις αρχίζουν να

δημιουργούνται υγρασίες. Εμένα μ' αρέσει να τīs κερδίζω τις γυναίκες, να τις πολεμάω και να τις κατακτώ. Ο χρόνος που περνάμε στο φλερτ, στην γοητεία και την αποπλάνηση είναι μερικές φορές καλύτερος από την τελική μάχη. Διότι περί βίαιης μάχης πρόκειται όπως έχουμε ήδη πει.

Μόλις επέστρεψα έβαλα χέρι στα λεφτά και πήρα ένα Selmer MARK VI τενόρο που όταν το είδε το επόμενο καλοκαίρι ο Γενς χάζεψε και άφησε το κλαρινέτο στην άκρη για να το παίξει και κανόνισα τα περί αυτοκινήτου. Ο Θανάσης δεν δέχτηκε την Τορίνο και δέχτηκε τα λεφτά που πήρα απ' την Ξαντιά με μια μικρή προσαύξηση και φόρτωσα την Τορίνο με όλα τα καινούργια μου και μπήκα στο φέρυ. Ο χειμώνας αργοπέθαινε, σε τρεις βδομάδες άρχιζε η καινούργια σεζόν.

20. The best is yet to come

Ούτε Χλόη, εξαφανισμένη, ούτε Σιμόν, μαμά νεογέννητου ή σχεδόν, ούτε Γαληνοί, στην φυλακή ή στο χώμα, ούτε Αμερικάνοι, φαλιμέντο και Yankees go home. Σαξόφωνο μόνο για ν' ακούει η λίμνη. Ο Γάτος εξαφανίζεται όταν παίζω. Σημάδι ότι παίζω χάλια διότι ως γνωστόν η μουσική εξημερώνει και τα πιο άγρια ζώα της ζούγκλας, εκτός απ' το κουφό λιοντάρι που έκανε μια χαψιά τον βιολιστή στο ξέφωτο. Τα εξημερώνει αν δεν είναι κουφά, μόνον όταν παίζεις καλά! Σε αντίθετη κατάσταση, εξαφανίζονται. Σκέφτηκα να τον εκδικηθώ τον βρωμόγατο και να τον αφήσω νηστικό αλλά δεν μπορούσα να πάω και κόντρα στη φύση. Μαζί με όλα αυτά έβγαλα και κόκκινη κάρτα εφ' όρου ζωής στην Ντόλι Πάρτον. Και όπως λέει και το παλιό αυτό τραγούδι, τα καλύτερα έπονται. «Ες αύριον τα σπουδαία» που έλεγαν οι δικοί μας.

*Ο τίτλος μπορεί και να υπονοεί πως θ' ακολουθήσει κι άλλο. Δεν χωράνε όλα τα Φαγκοτοχρόνια σ' ένα βιβλίο

ΤΕΛΟΣ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΓΛΟΥ

Η ΛΑΙΔΗ ΤΟΥ ΦΙΡΚΑ

Αυτοβιογραφικό Μυθιστόρημα Νουάρ

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

Σε όλα τα πρόσωπα που αναφέρονται εδώ με σεβασμό και νοσταλγία. Ειδικά σ' αυτούς που έχουν φύγει.

Και στα δίδυμα ως συνήθως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

- 1 I've got you under my skin
- 2 Satin doll
- 3 Better than anything
- 4 My baby just cares for me
- 5 Careless Love
- 6 Compared to what
- 7 Gee baby, ain't I good to you
- 8 The Mooch
- 9 Wave
- 10 Anything goes
- 11 Frim-Fram sauce
- 12 Scotch 'n soda
- 13 Love for Sale
- 14 How deep is the ocean
- 15 Alone together

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όταν ξεκίνησα, κανείς δεν μου έδινε πάνω από έξι μήνες ζωής. Και πολλούς λέω. Ξενάκι και στο Κολόμπο με Τζαζ και κλασσική ! Είναι θεότρελοι αυτοί οι «ξένοι», κουζουλοί που λέμε στα μέρη μας. 40 χρόνια μετά, ακόμα εκεί είναι, σαν σήμα κατατεθέν όπως ο Φάρος. Όχι μόνον δεν έκλεισε αλλά μου άλλαξε και τ' όνομα. Έγινα Ο Φαγκότος κι ανάθεμά με αν όλοι αυτοί ήξεραν το πραγματικό μου, σημειολογία στον ντετέκτιβ ήρωα του βιβλίου. Και εντάξει, στην περιοχή τα παρατσούκλια πήγαιναν σύννεφο αλλά όλοι ξέρανε πως ο Γιαχάρας ήταν ο Κώστας ή η Μπελλού ο Λευτέρης αλλά ο Φαγκότος; Ποιος διάολο ήτανε; 20 χρόνια έμεινα στο Νησί, τα 4-5 στο Φαγκότο- με διάλειμμα- , έκανα διάφορα και μέχρι την τελευταία μέρα με φώναζαν « γειά σου Φαγκότο, ίντα κάνεις;». Υπερφίαλες μαλακίες; Έστω, ψέμα όμως ΔΕΝ είναι. Η σημερινή του φήμη δεν είναι ουρανοκατέβατη. Εάν στο μεταξύ- πάνε και 40 χρόνια από τότε- φωνάζουν και κάποιον άλλον Φαγκότο στην πιάτσα... με γειά του και χαρά του που θα 'λεγε κι ο Γιαχάρας και μπράβο του.

Το Κολόμπο στις μέρες μου ήταν ναρκοθετημένη περιοχή για τους εκτός των τειχών, τους «σκατούληδες» όπως τους έλεγαν. Τοπανάς κι Οβραϊκή, περιθωριακοί, χασικλήδες και κωλόμπαρα. Τι σκατά κλασσική μουσική και Τζαζ μας τσαμπουνάει ετούτος ο μαλάκας; Μόνον οι Αμερικάνοι απ' την Βάση θα πηγαίνουν και άμα δεν βάλει κι αυτός γυναίκες όπως οι άλλοι, έκλεισε. Κι έτσι τα γνώρισα τ' Αμερικανάκια της Βάσης που δεν ξαναήρθαν επειδή δεν υπήρχαν γυναίκες χύμα πλην της Μαριάννας πίσω απ' το μπαρ αλλά έμαθα πως fagot στην αργκό είναι ο πούστης και πολλοί νόμιζαν πως το Φαγκότο ήταν gay-bar! Πέρασε καιρός να το καταλάβουν και να δώσουν σύρμα στους υπόλοιπους, ούτε γυναίκες και ούτε αδελφές κι αλάργα, μόνο

καναδυό Τζαζολάτρες που μου έφερναν και δίσκους. Ακόμα έχω ένα βινύλιο με τον Willie Nelson να τραγουδάει Jazz standards, κάτι που θεωρούσα- κι ακόμα θεωρώ- μουσική για τουαλέτες αεροδρομίων ή ασανσέρ πολυκαταστημάτων και ουδέποτε τον έπαιξα στο Φαγκότο. Δεν ξέρω αν κυκλοφορεί και δεύτερο αντίτυπο αυτού του δίσκου στην Ελλάδα αλλά είμαι σίγουρος ότι αυτό που έχω ήταν το πρώτο διότι το παρέλαβα την ίδια βδομάδα που κυκλοφόρησε στην Αμερική απ' το PX της Βάσης. Και το Φαγκότο δεν έκλεισε.

Άντεξε με τους τουρίστες κι έμεινε. Εμάς όμως, τους καθωσπρέπει, μας σνόμπαρα και τους χειμώνες έκλεινε και περιπλανιόταν στην Ευρώπη. Αυτό το «καθωσπρέπει» μεταφραζόταν σαν σταθερή σχέση και δουλειά, οικογένεια με μερικά κουτσούβελα, τις ελιές και τα πορτοκάλια να μαζέψουμε το χειμώνα μπορεί κι στην εκκλησία κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα. Τι να κάτσει να κάνει εκεί σε 4 άδειους τοίχους το χειμώνα; Πέρασαν από περιέργεια και δυστρόπησαν με τους κανόνες. Άσε που αυτός δεν ήταν «καθωσπρέπει» . Μόνον τουρίστριες ξέρει να κυνηγάει. Τι κι αν δεν ήμουν ο μόνος και όλοι όσοι κατεβαίνανε στην Παλιά πόλη για να βγάλουνε καμιά τουρίστρια το κάνανε. Ήτανε κι η «γαζόζα» στην διατίμηση ακόμα 24 δραχμές και πρώτο τραπέζι πίστα με μια γαζόζα μπας και χτυπήσουμε καμιά ξέμπαρκε. Κι αυτό επειδή οι σερβιτόροι, οι ξενοδόχοι και οι μπάρμεν είχανε τον πρώτο ρόλο, για τους «γαζοζάκηδες» οι ξέμπαρκες. Κανέναν δεν ενόχλησα και σε κανέναν δεν έκανα κακό - κακομεταχειρίστηκα μερικά ντόπια κορίτσια αλλά αυτό συμβαίνει παντού. Ο τρόπος που ζούσα χωρίς να έχω κανέναν ανάγκη παρά μόνον τους τουρίστες που δεν τους ξανάβλεπες, τα λεφτά που ξόδευα αλλά δεν ήταν κλεμμένα και τα τραβολογήματα με τις τουρίστριες ήταν που ενοχλούσαν. Και τίμια δηλώνω πως αν έβγαινα για «καμάκι» ελευθέρως βοσκής γαζόζα στυλ όπως οι άλλοι θα καταντούσα καληνυχτάκας επειδή ήμουν ντροπαλός. (Να εξηγήσω το καληνυχτάκας: είναι το «καμάκι» που παραμυθιάζει επί ώρες δύσκολη τουρίστρια και τελικά την πάει στο ξενοδοχείο της και στην πόρτα της λέει «καληνύχτα»). Αλλά δεν χρειαζόταν διότι ερχόντουσαν μόνες τους και εκεί ήμουν σε θέση ισχύος και καλυμμένος πίσω απ' την μπάρα. Ποτέ δεν το είδα σαν επιχείρηση και ποτέ δεν φρόντισα να κοιμήσω, άλλη μεγάλη αμαρτία αυτή! Την δεκαετία του 80 με το Πανελλήνιο ΣΟΚ έβρεχε ο ουρανός χιλιάρικά κι εγώ κρατούσα ομπρέλα. Το πως τελείωσα το αποδεικνύει. Έκανα ότι μου κατέβαινε στην γκλάβα και δεν έδινα σημασία σε κανέναν και για κανέναν. Δυο τρεις που προσεκτικά τους διάλεξα με θυμώνται ακόμα. Να μην σας κάνει εντύπωση λοιπόν που μόνο για γκόμενες μιλάω στο βιβλίο(α). Δεν λέω ψέματα κι έτσι ήτανε. Το Φαγκότο μου έδωσε πλούσια κι ανέμελη ζωή χωρίς σκοτούρες και δυο-τρεις

τουρίστριες την βδομάδα που δεν ήταν όλες μανεκέν. Γι' αυτά που έζησα στο Φαγκότο μιλάω, ο Βάρδας είναι το παραμύθι, μπορεί και η δικαιολογία για να τα πω, τελικά. Γιατί να τα πω μετά από 40 χρόνια ;; Γιατί έτσι γουστάρω, δεν έχω ούτε χρειάζεται να έχω κάποιο λόγο. Δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση έχω μόνον και σ' όποιον αρέσει. Δεν ζητάω σε κανέναν να συμφωνήσει μ' αυτά αλλά ας βρεθεί κάποιος να πει πως λέω ψέματα. «όλο για γκόμενες μιλάει» ! ε και τί να κάνουμε ρε παιδιά, έτσι ήτανε. Σήμερα προφανώς δεν είναι αλλά ποιος ασχολείται με το τι έκανε ο Πολάνσκι ή ο Γούντι Άλλεν πριν 50 χρόνια ; άλλες εποχές, άλλα ήθη. Σας τα θυμίζω για να μαθαίνουν οι νεότεροι πως μεγαλώσαμε και τι γίναμε, ο καθένας για τον εαυτό του βέβαια. Κι έτσι συνέχισε η βιόλα.

Αυτός ο ξιπασμένος με αριστερό παρελθόν είχε βάλει κανόνες, σαν γνήσιος αριστερός και βλαξ -ακόμα δεν ξέρω ποιο πάει πρώτο και ποιο δεύτερο – κι εμείς, γεννημένοι αυτόνομοι, όπου αφήνουμε τα λεφτά μας γαμούμε και δέρνουμε. Όχι στο Φαγκότο, σύντεκνοι. Εκεί τρώτε σουτ κι έξω. Την κέρδισα την απομόνωση, δεν έφταιγαν οι μουσικές, αυτές μόνο για καλό είναι κι ας μην μας αρέσουν, ο Φαγκότος κι η ξιπασιά του έφταιγαν. Δεν πείραξε και κανέναν, δεν έκανε κάτι κακό. Μόνο που έκανε ότι γούσταρε κι ότι του κατέβαζε η γκλάβα του αδιαφορώντας για τους γύρω ή τα σχόλια τους. Ίσως αυτό και να 'τανε τελικά. Δεν είχε ανάγκη από μας, του έφταναν οι τουρίστες. Ξένος ήτανε άλλωστε, με ξένους έκανε παρέα. Αλλά με τις τουριστικές πιέννες τα λεφτά και τις γκόμενες, τ' αγνόησα τα «κοινωνικά». Το αντικοινωνικός σοσιοπαθής το δέχομαι αδιαμαρτύρητα, άλλα που μου κόλλησαν, όχι. Την ξιπασιά και τον κυνικό σαρकासμό τα θεωρώ προτερήματα. Θέμα χαρακτήρα παιδιόθεν μέχρι τα γεράματα σήμερα, όχι μόνο τα 4-5 Φαγκοτινά χρόνια.

Μερικοί «ανοιχτόμυαλοι», πως αλλιώς μπορείς να τους πεις;- έμειναν και μου είναι αξέχαστοι γι' αυτό και τους αναφέρω με σεβασμό και απέραντη συμπάθεια. Παραλίγο να βάλω τα κλάματα όταν διάβασα στις εφημερίδες εδώ στα ξένα πως «έφυγε» ο Μπαλωμένος, νεότατος ρε γαμώ το, Only the good die young που λέει κι ο Billy Joel, από τους πρώτους πιστούς Φαγκοτολάγνους, νέοι επιστήμονες στην πλειοψηφία τους που τα ονόματά τους μου διαφεύγουν όχι λόγω ηλικίας αλλά επειδή δεν είχανε κάποιο πιασιάρικο παρατσούκλι. Ο Αντώννακας πρότεινε να κάνουμε και σύλλογο με 22 υπογραφές «Οι φίλοι της καλής Μουσικής» για ν' απελευθερώσω τις τιμές που ήτανε αγορανομικά σε διατίμηση και δεν προχώρησε αν και είχαμε εξασφαλισμένη δωρεάν νομική κάλυψη. Μ' έβγαλε και δυο φορές απ' το Αυτόφωρο και ούτε ν'

ακούσει γι' αμοιβή! Κι αν έλεγα να τον κεράσω αφήνε τα λεφτά κάτω απ' το ποτήρι του φεύγοντας. Να μας περιμένεις εκεί Μπαλωμένε, αργά η γρήγορα θα ξανασμίξουμε.

Την εποχή του Φαγκότο ήμουν ακόμα φρέσκος και δογματικός, το κουβάλαγα απ' τα φοιτητικά-συνδικαλιστικά και πέρασα από δίπλα και δεν ακούμπησα από πολλά και διάφορα. Τα Κανάλι ας πούμε, τον άλλο μουσικό ναό της περιοχής, τον είχα στο πυρ το εξώτερο την πρώτη τριετία. Τζαζ και ξερό ψωμί κι όλα τ' άλλα ανάξια λόγου. Δεν ήμουν μαλάκας, δογματικός ήμουν. Και αν ο μαλάκας, μαλάκας θα πεθάνει ο δογματικός αν δεν είναι ηλίθιος και φανατικός μια μέρα θα τα δει όλα και θα βάλει Χι. Φανατικός ή/και ηλίθιος δεν μπορεί κανείς να μου το προσάψει. Τρέχοντας πίσω από αυτόχθονα γκόμενα -σπάνια περίπτωση- πρωτομπήκα στο Κανάλι κι ανακάλυψα την μυσταγωγία του. Και μετά έπεσα με τα μούτρα να προφτάσω αυτά που είχα χάσει όλα αυτά τα χρόνια με τα Χατζηδάκιαμ, Θοδωράκιαμ με ολίγην Σαββόπουλο. Ανακάλυψα μουσικάρες που αγνοούσα την ύπαρξή τους λόγω του άλλου ηλιθίου δόγματος περί ποιοτικής Ελληνικής μουσικής. Εδώ λέμε, ευχαριστώ Κανάλι που μου έμαθες τον Μπρους Σπρίνγκστιν και πολλούς άλλους. Η μουσική παιδεία δεν έρχεται ουρανοκατέβατη. Ερέθισμα θέλει, περιέργεια και ψάξιμο. Κι άμα ψάχνεις, βρίσκεις. Κάπως έτσι γεννήθηκε ο Βάρδας. Νουάρ και αναμνήσεις. Κι όπως έλεγε κι ο Όσκαρ – μην ρωτάτε ρε σεις ποιος Όσκαρ, ένας μεγάλος ήτανε –

« Ο παράδεισος δεν ξέρω αν υπάρχει και αν υπάρχει έχει σίγουρα κατακτηθεί και λεηλατηθεί. Και όλους εμάς τους υπόλοιπους, οι αναμνήσεις είναι ο δικός μας παράδεισος»

Oscar Fingal O' Flahertie Wills Wilde

I've got you under my skin

Η χλεύη και το δούλεμα πήγαν σύννεφο. Πριν καμμιά δεκαριά μέρες είχα επιστρέψει απ' την Βιέννη και τα κωλόπαιδα δεν έλεγαν να σταματήσουν.

-Στην Βιέννη σε στείλαμε, ρε νούμερο κι εσύ κοίταζες συνεχώς το ταβάνι σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου

-Τόση φασαρία κι έξοδα για να γαμίσεις; Με λιγότερα λεφτά έπαιρνες ένα τοπ-μόντελ για ένα Σαββατοκύριακο.

-Σιγά την γκόμενα μωρέ !

Το τελευταίο ήταν κακία. Μπορεί και ζήλεια. Η Ρενάτε ήταν θεά. Μια αγνή κι αθώα ομορφιά με πολύ καλυμμένη την σέξι όψη. Εμφάνιση μοντέλο υψηλής μόδας όπως και να την έβλεπες. Μπήκε στο Φαγκότο μαζί με τον «αρραβωνιαστικό» της, φιανσέ συστηθήκανε, νεαρό ζευγάρι απ' την Αυστρία, το Σάλτσμπουργκ, γενέτειρα του Μότσαρτ. Λάτρεις της κλασσικής μουσικής και μοναδικοί πελάτες εκείνο το διάστημα 7-9 πριν την Τζαζ. Μεταξύ τους όπως φαινότανε δεν είχαν να πούνε και πολλά, ίσως να τα είχανε πει ήδη όλα, και αναπόφευκτα κουβέντιαζαν με τ' αφεντικό και μπάρμαν που δεν έπαψε στιγμή να πουλάει μούρη πάνω στην μουσική όταν είδε πως η Ρενάτε κρεμόταν απ' τα χείλια του. Αλλά όπως έχουμε ήδη πει, δεν φλερτάρουμε ποτέ γυναίκα που συνοδεύεται. Εκτός και εάν.

Ο φιανσέ το έκανε το λάθος. Σαν να μην ήταν αρκετός ο παντογνώστης υπερφίαλος μπάρμαν, ζήτησε να παίξουμε μια παρτίδα σκάκι. Ναι, κι απ' αυτό παίζω. Όχι σε επίπεδο Κουβάτσου αλλά παίζω. Και μιας και το 'φερε η κουβέντα... τέσσερις οδοντογιατρούς άλλαξα , Καρναβά, την κυρία Αδριανού που ξεχνώ τ' όνομά της, Κουβάτσο και Ναζάκη για να βρω έναν να μου παίρνει λεφτά στα 20 χρόνια που έμεινα! Κανείς !!! όλοι δωρεάν. Το μπριτζ το έχω

μελετήσει, το σκάκι όχι. Κι αυτοί που παίζουν μπριτζ, από δίπλα παίζουν συνήθως γκολφ ή τένις, όχι σκάκι. Εγώ γκολφ και τένις δεν παίζω, παίζω απ' την εφηβεία μου λίγο σκάκι. Ο φιανσέ πίστευε πως ήταν τσάμπιον στο σκάκι αλλά έχασε. Ένας θεός ξέρει με τι άσχετους θα έπαιξε στο Σάλτσμπουργκ και του μπήκε η ιδέα πως είναι καλός αλλά έχασε απ' τον άπειρο Έλληνα μέσα σ' ένα μπαρ για τουρίστες το κατακαλόκαιρο. Οι ματιές της Ρενάτε έλιωναν μέταλλα. Μόνο να δαγκωθώ μπορούσα και να πουλάω μούρη, τίποτα άλλο. Το πρώτο το εγκατέλειψα γρήγορα, πόναγε. Στο δεύτερο ήμουν άρχοντας. Κάποια στιγμή έφυγαν να πάνε για φαγητό λέγοντας πως θα επιστρέψουν. Το είχαμε ξανακούσει αυτό.

Γύρω στις 10 και με το Φαγκότο μισογεμάτο, όρμησε τρέχοντας μέσα η Ρενάτε.

-Τον έχω αφήσει μόνο του στο ρεστοράν και δεν έχω χρόνο. Θα περάσω μόνη μου αύριο στις 11 το πρωί να τα πούμε, αν μπορείς.

Και μπορώ και θέλω! Το ξενοδοχείο του ζεύγους ήταν στα 8 χιλιόμετρα στην δυτική ακτή της πολιτείας. Όλη νύχτα την ονειρευόμουν την Ρενάτε εκείνο το βράδυ. Μπορεί και να ξέχασα να ταΐσω τον Γάτο αλλά μου φαίνεται απίθανο. Θα μου το θύμιζε με τον τρόπο του. Ανεξάρτητες μεν οι γάτες αλλά με τον τρόπο τους.

Με το ζυπητήρι σηκώθηκα, τα πρωϊνά με Μπαχ κι ελέφαντες να το σκάνε απ' το παράθυρο του μπάνιου τα ακύρωσα, έκανα ένα βιαστικό ντους κι ένα κόντρα ξύρισμα γιατί ποτέ δεν ξέρεις και 11 παρά πέντε άνοιξα την πόρτα μόνο στο Φαγκότο κι έβαλα καφέ. Η Ρενάτε ήρθε στις 11.10'. κατέβηκε με το λεωφορείο στην πολιτεία να ψωνίσει σουβενίρ. Εμένα ψώνισε σαν σουβενίρ. Σε λιγότερο από μισή ώρα είχαμε ανέβει επάνω. Αυτόν τον χώρο πάνω απ' το Φαγκότο που έμενα με την Μαριάννα δεν τον ξενοίκιασα ποτέ και ποτέ δεν μου τον ζήτησε ο Καντάρας. Ο Καντάρας ποτέ δεν ζήταγε τίποτα. Η κα. Καντάρα Δέσποινα αραιά και που μπορεί να ζήταγε καμιά μικρή κι ανώδυνη αύξηση στο ενοίκιο, ο Καντάρας ποτέ. Βολικό μου έπεφτε ένα μεγάλο κρεβάτι και μπάνιο σε απόσταση βολής και καναδυό αλλαξιές ρούχα γι' ανάγκη. Και το κλειδί πάντα στο γείσο της δεξιάς κολώνας της πόρτας.

Η Ρενάτε έφυγε κοντά στις 4 μετά από απερίγραπτες σκηνές Ινδουικού Καμασούτρα με την υπόσχεση να επιστρέψει την επομένη αλλά αυτή τη φορά νωρίς το απόγευμα, στις 3. Το ζεύγος ξαναεμφανίστηκε το ίδιο βράδι την ώρα της Τζαζ διαλέγοντας να κάτσει σε τραπέζι αυτή την φορά και όχι στο μπαρ. Μετά τις πρώτες χαιρετούρες και τα χαμόγελα δεν αντάλλαξαν κουβέντα, ούτε μ' εμένα ούτε και μεταξύ τους. Συνέλαβα όμως την Ρενάτε να ρίχνει κλεφτές ματιές στο μπαρ. Ο φιανσέ ήρθε και πλήρωσε στο μπαρ μόνος του και αμίλητοι έφυγαν. Με

τέτοια κρύα αντιμετώπιση πολύ αμφέβαλα αν η Ρενάτε θα ερχόταν την επομένη στις 3. Έκανα λάθος. Στις τρεις ακριβώς και ξαναμμένη μέχρι τα μπούνια. Και άντε πάλι μια απ' τα ίδια με περισσότερες λεπτομέρειες και διαλεύκανση πεδίων που είχαν μείνει θολά την προηγούμενη.

-Δεν ξέρει.

-Τι δεν ξέρει, μωρό μου;

-Να γαμάει. Μερικές φορές όταν το κάνει νομίζω πως διαβάζει ένα βιβλίο.

-Πες του το! Εξήγησέ του το. Ζήτα του διάφορα που φαντάζεσαι ή έχεις ανάγκη.

Αγόρασέ του άλλα βιβλία.

-Δεν μπορώ. Ντρέπομαι.

Δεν ξέρω πως είναι σήμερα αλλά εκείνο τον καιρό οι γυναίκες ζούσαν την σεξουαλική τους απελευθέρωση στα μουλωχτά. Ποτέ δεν μιλούσαν. Την είχαν δει σαν αλλάζω συνέχεια γκόμενο και δεν προσπαθώ να βελτιώσω μια κατάσταση που δεν πάει. Σκατά ντρεπόταν. Δεν ντρεπόταν που τον ξενόπαιρνε αλλά ντρεπόταν να του πει να βάλει το κεφάλι του ανάμεσα στα μπούτια της. Ας μην το κουράσω, αφηγηματικό μυθιστόρημα είναι όχι φιλοσοφική πραγματεία, φεμινιστικά, επαναστάσεις και τέτοια. Ο φιανσέ κάτι είχε καταλάβει όταν επέστρεψε χωρίς σουβενίρ την προηγούμενη κι επέμενε να πάνε να πιούν ένα ποτό με τζαζ μετά το φαγητό αλλά δεν μ' ένοιαζε. Έφευγαν το ίδιο βράδυ αργά την νύχτα. Η Ρενάτε κινδύνευε να ζησει μια βαρετή ζωή με τον φιανσέ αλλά δεν το 'χα και πρόβλημα!

Με πήρε τηλέφωνο στο μπαρ σε ώρα δουλειάς μετά από μερικές μέρες. Κλάματα, μου λείπεις, σε σκέφτομαι συνεχώς, είμαι δυστυχισμένη και τέτοια ωραία που εμείς οι άντρες καταπίνουμε αμάσητα. Περίμενέ με κι έρχομαι μωρό μου. Ιούλης κατακαλόκαιρο και η σεζόν στο φόρτε κι ο μαλάκας «περίμενέ με κι έρχομαι»!

Έγιναν τ' απαραίτητα, ο ναύτης του Μουσείου κι ο Κοκκινάκης στο μπαρ, συνάλλαγμα δεν είχα δικαίωμα το είχα εξαντλήσει, ο Γάλλος απ' το Μαρσιάκ δεν είχε έρθει ακόμα κι ο λογαριασμός μου στην Γαλλία ήταν στεγνός, το γατόνι ο Παπαδούλης, μανούλα σ' αυτά, μου άλλαξε 500 δολάρια που θα τα έκρυβα απ' το τελωνείο. Το πρώτο πρωϊνό για την Αθήνα, αμέσως μετά για Βιέννη και... μ' αρπάξανε στο τελωνείο με τ' αδήλωτα 500! Πάντα πέρναγα λαθραία λεφτά όταν έβγαينا, τι σκατά τους έπιασε αυτή την φορά; Ο τελώνης με πήρε στο ιδιαίτερο κι άρχισα την κλαούρα. Καψούρης είμαι, η γκόμενα με περιμένει, για πέντε μερούλες μόνο είναι, σε παρακαλώ κυρ-αστυφύλαξ λυπήσου με. Συναισθηματικός ήτανε, αλληλέγγυος

γαμίκουλας ήτανε θα σας γελάσω αλλά γλύτωσα το αυτόφωρο και την έβγαλα μόνο με κατάσχεση του ποσού και 20δολάρια χαρτζιλίκι για το ταξίδι.

-20 δολάρια για 5 μέρες στην Βιέννη, όργανο; Πλάκα μου κάνεις ή τον κόλο μου πιάνεις;

-Αυτά είναι ή αυτόφωρο σηκωτός. Διάλεξε, ομορφόπαιδο.

Να σου με στην Βιέννη το κατακαλόκαιρο με 20 δολάρια στο πορτοφόλι. Η Ρενάτε θα ερχόταν απ' το Σάλτσμπουργκ με τραίνο και το ραντεβού μας ήταν στις 4 το απόγευμα στο καφέ-Μότσαρτ απέναντι απ' την Όπερα. 11 που βγήκα Βιέννη μέχρι τις 4 μπορεί και να έφταναν τα 20 δολάρια με σύνεση. Μετά θα το βλέπαμε μαζί πως θα γίνει. Με το που βγήκα στην Βιέννη κάτι μου έπεσε στραβά. Όλοι φοράγανε παλτά! Μόλις βγήκα έξω κατάλαβα γιατί. Ιούλιο μήνα στην Βιέννη έκανε ψοφόκρυο! Μείον 2.

Ο εραστής ήταν με Λακόστ και ξεκάλτσωτος με καινούργια ολοκαίνουργια αφόρετα δερμάτινα που σαν να με χτύπαγαν λιγάκι. Με το λεωφορείο και μείον 5 δολάρια βρέθηκα στο κέντρο και το δάγκωσα, ξέρετε ποιο. Στο μικρό σακβουαγιάζ που κρατούσα είχε μόνο μπλουζάκια και σλιπ. Κι ένα πουκάμισο που αμέσως φόρεσα πάνω απ' το Λακόστ και δεν έκανε τίποτα βεβαίως με τον ψόφο που έκανε. Γι' αγορά ρούχων δεν το συζητούσα, βρήκα στο ποδαράτο το κτίριο της Όπερας και το καφέ-Μότσαρτ απέναντι. Ώρα 11.30'. νωρίς ήτανε, δεν μπορούσα να μπω στα ζεστά μ' έναν καφέ για 4 ώρες. Το δε χειρότερο ήτανε ότι στην περιπλάνησή μου να βρω την Όπερα και το καφέ επιβεβαίωσα οδυνηρά πως τα καινούργια δερμάτινα με χτύπαγαν στον κάλο και πονούσα πολύ. Αρχισα τα πήγαιν-έλα απ' το Μότσαρτ στον Καθεδρικό του Αγ. Στεφάνου και κόντευα να βάλω τα κλάματα απ' τους πόνους στον κάλο. Την άραξα σε κάποιο δημόσιο παγκάκι να ξαποστάσω και δάγκωνα το δαυλί μου απ' το κρύο. Κάπως έτσι πήγε 3 η ώρα κι είπα να μπω στο Μότσαρτ για καφέ και να περιμένω. Ηρέμησα, ζεστάθηκα και διακριτικά έβγαλα τα παπούτσια μου αν κι αυτό εκεί που ήμουν – αν δεν το έχετε δει αυτό το πιο φημισμένο καφέ της Βιέννης, δεν μπορώ να το περιγράψω – ισοδυναμούσε με βλασφήμια και σουτ στην εξώπορτα. 4.30' και τίποτα. Αρχισαν να με ζώνουν τα φίδια. Στήσιμο κι αδιαφορία; Να κόψω τις φλέβες μου. Κάπου εκεί εμφανίστηκε εκείνος ο νεαρός με το αστείο καπέλο μ' ένα κουδουνάκι στο χέρι και με τ' όνομά μου γραμμένο με κιμωλία πάνω σ' ένα μικρό μαυροπίνακα στο άλλο. Το είχα δει στο σινεμά, με ζητούσαν στο τηλέφωνο. Ακολούθησα τον νεαρό και πράγματι ήταν η Ρενάτε. Κλαίγοντας και με το «σόρι» σε κάθε πρόταση.

Ο φιανσέ τα έμαθε, χοντρός καυγάς κι ανακατωσούρα, έχασε το τραίνο και θα ερχόταν με το επόμενο. Νέο ραντεβού στο ίδιο σημείο στις 8.

-Ρενάτε μωρό μου... ξέρεις... τελωνείο... άφραγκος... ψοφόκρυο... κ.τ.λ.

-Κάνε υπομονή μέχρι τις 8, μάι ντάρλινγκ, κι όλα θα διορθωθούν. Λεφτά υπάρχουν, μην ανησυχείς.

Καλά, δεν ανησυχώ αλλά με το κρύο και τον γαμημένο τον κάλο πως θα το παλέψω; Το πάλεψα. Στις 8 ήμουνα πάλι εκεί ξεπαγιασμένος, πονεμένος και με 7 δολάρια στο παντελόνι γιατί στο δρόμο είχα φάει ένα σάντουιτς. Αυτή την φορά δεν ήταν ο ίδιος νεαρός αλλά η στολή, το καπέλο, η κουδούνα κι ο μαυροπίνακας είχαν το ίδιο όνομα γραμμένο! Χέσε μας Ρενάτε. Άντε πάλι κλάματα και ιστορίες γι' αγρίους, νύχτωσε Ρενάτε και μου έχουν μείνει δυο δολάρια για την νύχτα. Με τέτοιο κρύο θα με βρουν πεθαμένο στο παγκάκι.

-Σου στέλνω λεφτά εξπρές αμέσως να τα παραλάβεις απ' το κεντρικό Ταχυδρομείο. Θα σε δω το πρωί.

Με δυο δολάρια στο παντελόνι και το Ταχυδρομείο στου διαόλου τη μάνα απ' την Όπερα και το Μότσαρτ και κάτω απ' τις γνωστές συνθήκες το ξεκίνησα ποδαράτο μες την νύχτα. Έφτασα και τα λεφτά δεν είχαν έρθει.

Εξήγησα την κατάσταση στον εξυπηρετικό ταχυδρομικό υπάλληλο που με διαβεβαίωσε ότι το κεντρικό Ταχυδρομείο δεν κλείνει ποτέ και μου είπε να κάτσω σε μια καρέκλα να με βλέπει στην αίθουσα αναμονής και μόλις φθάσει το έμβασμα θα με φωνάξει.

Στις 12.30' με φώναξε. 3000 σελίνια, όχι μαλακίες και τσιγκουνιές η Ρενάτε. Στην κατάσταση που ήμουνα και μετά απ' αυτά που είχα περάσει όλη μέρα, στο πρώτο HOTEL που είδα βγαίνοντας απ' το Ταχυδρομείο με τα λεφτά στην τσέπη, μπήκα και ξεράθηκα στον ύπνο. Ξύπνησα σαν όνειρο σεξουαλικό αλλά δεν ήτανε. Ένα γυμνό γυναικείο κορμί τριβότανε πάνω στο δικό μου.

-Ρενάτε !!!! τι στο διάολο;

-Πήρα τελικά το νυχτερινό τραίνο που δεν πάει γρήγορα και φτάνει στις 6 το πρωί και δεν ήταν δύσκολο να βρω που είσαι. Μου άνοιξε ο ρεσεψιονίστ όταν του είπα την περιπέτεια. Είσαι κουρασμένος;

Το πιάσατε το υπονοούμενο φαντάζομαι. Το ίδιο κι εγώ. Στις 9 μετά απ' το ντους κατεβήκαμε για πρωινό. Η Ρενάτε έλαμπε μες το χαμόγελό της. Είχε ετοιμάσει το πρόγραμμά της, τα είχε κανονίσει όλα. Πλήρωσε και μόλις βγήκαμε έξω μπήκαμε σ' ένα ταξί και μας πήγε

στα περίχωρα της Βιέννης μέσα σ' ένα δάσος που βρισκότανε μια auberge, πανδοχείο είναι η λέξη αλλά δεν το περιγράφει καλά. Πρωτόγνωρα πράγματα για το Καισαριανιοτάκι. Τα έζησα και τα θυμάμαι κι ας μην είδα τίποτα απ' την Βιέννη και τον πολιτισμό της παρά μόνον το ταβάνι του δωματίου στο πανδοχείο και στιγμές στο εστιατόριο.

Είχα βέβαια και τις ιδεολογικές μου αντιρρήσεις σχετικά με την Βιέννη και τον Χίτλερ αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν είδα τίποτα απ' αυτήν την πόλη, ούτε την πασίγνωστη ρόδα- πανόραμα που υπάρχει σ' όλα τα καρτ-ποστάλ. Η αχόρταγη Ρενάτε ήτανε. Τώρα, γιατί μόλις επέστρεψα με ξέχασε και την ξέχασα... αυτό είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο.

Satin doll

Από τις πρώτες μέρες που εγκατασταθήκαμε κι ο Τάσος κόλλαγε πλακάκια αμιάντου στο τσιμεντένιο πάτωμα, μάθαμε για το Ταμάμ. Ένα «κουλτουριάρικο» καφενείο στον παράλληλο της παραλίας που μαζευόντουσαν οι «ανήσυχοι». Η λέξη τότε θεωρείτο βρισιά και περιφρόνηση. Κουλτουριάρης, καλλιεργημένος στην κυριολεξία του όρου. Η εμφάνιση μάλλον ενοχλούσε κι όχι οι ιδέες που ανάθεμά με κι αν ήξερα πως υπήρχαν. Μερικά απομεινάρια της εποχής των χίπις που στην Ελλάδα δεν υπήρξε ποτέ. Στο σινεμά και την τηλεόραση βλέπαμε τι γινότανε στην Αμερική. Στον νησί κατασκηνώνανε στον νότιο μέρος σε κάτι σπηλιές στα Μάταλα και τους λέγανε τρωγλοδύτες, άλλη παρεξήγηση. Τα γηγενή άτομα με μουσικές ανησυχίες ανακάλυψαν κάποτε το Φαγκότο και κινούνται ανάμεσα. Ταμάμ ή Φαγκότο, όπου είχε πιο πολλούς. Τους άρεσε βλέπεις να παίζουν τα δικά τους σε κόσμο. Περιπλανώμενοι ανάμεσα σε Ισπανία, Βερολίνο ή Ιρλανδία μερικοί κατάφεραν να επιβιώσουν και να διακριθούν αλλά ούτε τα παραδοσιακά ούτε τα Ιρλανδικά – ειδικά αυτά – δεν ήταν του γούστου μου. Ενδιαφέροντα μουσικά ακούσματα, σπάνια στο είδος τους – και η Τζαζ σπάνια ήταν – έβρισκαν φιλόξενο περιβάλλον στο Φαγκότο για να εκφραστούν. Τον περιπλανώμενο Ιρλανδό δε όλοι τον άκουγαν μ' ανοιχτό το στόμα. Όχι όλοι τελικά. Εγώ χασμουριόμουν. Και δεν ήταν μόνον επειδή με τα παραδοσιακά τ' αυτί μου άρχιζε να διαμαρτύρεται αλλά κι ο μακρυμάλλης μου ήταν φανερά αντιπαθής. Αμοιβαίο ήταν, είμαι σίγουρος. Δεν κώλωνα τότε, όποιον δεν τον γούσταρα αν δε το καταλάβαινε, του το 'λεγα. Οφείλω σε κάποιους απ' αυτούς την γνωριμία μου με το Φλαμένκο και τον Πάκο ντε Λουτσία(Λουθία). Στον Ιρλανδό μουσικά δεν οφείλω πράμα –λέξεις της τοπικής διαλέκτου που σημαίνει «τίποτα»- και εσαεί αχώνευτος παραμένει και δεν φταίει ο λατρεμένος μου Κάσσης ούτε η Ιοκάστη γι' αυτό, πολύ λιγότερο η Ιρλανδία. Κι αν δεν τον είχα κρατήσει τον Λεωνίδα ένα βράδυ που τα είχε πάρει σφόδρα στο κρανίο ίσως να μηνμίλαγε ποτέ

κανένας για τον Ιρλανδό αλλά θα χάναμε και τον Λεωνίδα μαζί. Πιο γρήγορα απ' ότι τον χάσαμε.

Μετά την Βιέννη και την Ρενάτε μπήκε ο Αύγουστος και πλάκωσαν τα στίφη. Ήταν μια κακή μέρα. Ο ναύτης του Μουσείου ήτανε με άδεια στην Αθήνα, ο Κοκκινάκης δεν είχε έξοδο απ' τον Ναύσταθμο και το μαγαζί ήταν τίγκα! Το μαγαζί, γιατί στο μπαρ ήταν μόνον τρεις ... περίεργες. Οι δυο ήταν τόσο άσκημες που και με μαξιλαροθήκη στο κεφάλι και κάμποσα Τζακ δύσκολο φάνταζε. Η τρίτη ήταν χαρωπή, γελαστή και χαρτωμένη με το γλυκύτατο γατο-προσωπάκι της. Ιταλίδες με γρυ αγγλικά. Και δεν ήταν το μόνο! Κάτι μου έδειχνε πως τα κορίτσια ήτανε απ' την Μυτιλήνη. Η ομορφούλα ήταν η μοναδική που μίλαγε. Μια περίεργη γλώσσα, αγγλικά, γαλλικά κι ιταλικά ανακατεμένα με τα ιταλικά που δεν μίλαγα αλλά σαν ρίζα αγγλογαλλικών καταλάβαινα που ήταν παιχνιδιάρικα και πολύ χαριτωμένα σαν κοινή γλώσσα. Το φλέρτ είχε προχωρήσει παρά τα δολοφονικά βλέμματα της μιας απ' τις δυο άσκημες. Έλα μου όμως που ήμουν μόνος και το μαγαζί τίγκα! Deus ex-machina, πολλά χρωστάει η ανθρωπότητα στην αρχαία τραγωδία, ο δικός μου από μηχανής θεός λεγότανε Τσακνής που πέρασε να πει ένα γειά.

-Έλα ρε μέσα που σε χρειάζομαι.

-Τι έγινε πάλι;

-Θέλω να πάω μια κοντινή με την ομορφούλα και δεν έχω κάποιον ν' αφήσω στο πόδι μου.

-Τρελός είσαι; Δεν έχω ιδέα εγώ από κοκτέιλ και τέτοια. Μόνο μπύρες θα πουλάω.

-Έχει τις συνταγές στον κατάλογο κάτω απ' τ' όνομα και όλα τα μπουκάλια έχουνε ετικέτες. Δεν χρειάζεται να 'σαι Αϊνστάιν.

Άφησα τον Τσακνή στο μπαρ κι έβαλα την Κάτια, έτσι την έλεγαν, στη Βέσπα για νυχτερινή βόλτα-παγίδα που δεν ξεφεύγει καμιά. Προφήτης Ηλίας στους Τάφους. Απόλυτο σκοτάδι κι ερημιά τότε, μετά βάλανε φώτα. Με την θέα την νύχτα στο πεζούλι, αν ήσουν ζευγαράκι το πρώτο πράγμα που ήθελες να κάνεις εκεί ήταν να φιληθείς! Η Κάτια απλώς το επιβεβαίωσε. Και όχι μόνο αυτό! Ήταν Σαπφωλάτρης και ζευγάρι με την άσκημη με το δολοφονικό βλέμμα! Ήταν ήδη μπουκωμένη όταν μου τα έλεγε αυτά προς τέρψιν των απαραίτητων μπανιστριτζήδων σε τέτοια μέρη αλλά και τί μ' ένοιαζε. Ιταλικές πίπες την νύχτα στο πεζούλι των Τάφων. Αν κι ακούγεται βέβηλο εσείς ξέρετε πολλούς να έχουνε ζήσει κάτι τέτοιο;

Είχα και το μαγαζί να σκεφτώ. Η Κάτια δήλωσε πως δεν θα υπήρχε συνέχεια λόγω της άλλης και βιάστηκα να γυρίσουμε. Στο μπαρ γινότανε το έλα να δεις. Η μουσική πρώτα. Έπαιζε Jethro Tull και Locomotive breath! Ο Τσακνής ήταν παντελώς άσχετος με την Τζαζ και σαν τέτοιος δεν του άρεσε κιόλας. Για τότε λέω, σήμερα δεν γνωρίζω και διόλου δεν μ' ενδιαφέρει. Τότε, εντελώς δογματικά, αυτούς που δεν γούσταραν Τζαζ, τους διέγραφα. Τούτος δω ήταν σύντροφος όμως. Κουσούρια είναι αυτά, όλοι έχουν ένα.

-Ότι ήξερα απ' την δισκοθήκη έβαλα ρε μαλάκα. Τα άλλα δεν τα ήξερα. Εεε... και πού 'σαι, δικέ μου, έκανα και κοκτέιλ αλλά δεν ξέρω γιατί μου βγήκανε όλα μπλε! Ξετρελάθηκαν οι τουρίστες. Κοίτα το ταμείο να δεις.

-Σε όλα έβαλες μπλε Κουρακάο ρε μάπα;

-Ξετρελάθηκαν σου λέω κι εγώ την καταβρήκα.

Είχε κοπανήσει μερικά τσάμπα, χαλάλι του. Το άλλο ήταν πως μόλις μπήκαμε ξαναμμένοι μέσα, το άσκημο πιπεροτριβείο άρπαξε την Κάτια απ' το χέρι, είπε ένα «πουτάνα» με άπογη Ιταλική προφορά κι εξαφανίστηκαν. Η τρίτη που έμεινε να πληρώσει μου εξήγησε αυτά που ήδη ήξερα.

Και μετά πλάκωσε το ηθοποιαράτο – κλίνεται όπως το προλεταριάτο, φοιτηταριάτο, σεκρεταριάτο κ.τ.λ. -, η παράσταση είχε τελειώσει. Η ιστορία με τους ηθοποιούς το καλοκαίρι κρατάει απ' την πρώτη χρονιά με την Μαριάννα. Κάποιο κρατικό θέατρο, συνήθως το ΚΘΒΕ, περιοδεύει στο νησί τα καλοκαίρια με κάτι κλασσικό.

Εκτός απ' αυτό, το θέατρο γενικά ήταν άγνωστη λέξη όπως η Τζαζ. Εκείνο το πρώτο καλοκαίρι που ήμουνα ακόμα φρέσκος με τις πρωτευουσιάνικες πολιτιστικές δραστηριότητες, το ΚΘΒΕ ανέβαζε τον «Κύκλο με την κιμωλία» του Μπρεχτ στο ανοιχτό στον Φιρκά σε σκηνοθεσία Κώστα Μπάκα.

Δεν θα πω τίποτα για τον Μπάκα, υπήρξε μαθητής του Κουν και τεραστιοπελώρια φυσιογνωμία του Ελληνικού θεάτρου εφάμιλλη του δασκάλου του. Το Φαγκότο έκανε ρεπό εκείνη την ημέρα κι έβαλε ταμπέλα στην πόρτα «Κλειστόν. Είμαστε στο θέατρο εδώ δίπλα. Ελάτε κι εσείς» σε δυο γλώσσες, αγγλικά κι Ελληνικά. Εάν υπήρχε Φεισμπούκ και τουίτερ τότε θα γινότανε βάϊραλ. Τέτοια δεν υπήρχαν αλλά μερικοί απ' τους ηθοποιούς που μένανε σε ξενοδοχείο στην Θεοτοκοπούλου, κατέβαιναν τον δρόμο του Φαγκότο για να πάνε στον Φιρκά και είδαν την ταμπέλα! Το θέμα δεν είναι ότι έγιναν πελάτες αργότερα. Το θέμα είναι πως το σφύριξαν στον Μπάκα και όχι μόνον ήρθε μαζί τους να το επιβεβαιώσει αλλά από τότε το έκανε

βούκινο σε όλον το θεατρόκοσμο της Ελλάδας για εκείνον τον μανιακό που έκλεισε το μαγαζί του για να πάει στην παράσταση! Κι μέσω [Μπάκα](#) – αν δεν τον ξέρετε φροντίστε να τον μάθετε – όλα τα θέατρα που κατέβηκαν στο νησί περνάγανε απ’ το Φαγκότο μετά την παράσταση. Χωρίς Μπάκα, μια φορά πέρασε αυτός μόνο αλλά όλοι οι επόμενοι ήταν ενημερωμένοι και το δήλωναν. Κι αν αυτό συνεχίζεται ακόμα... ο Μπάκας φταίει που το έκανε βούκινο τότε. Ο νεαρός θεατρόφιλος μόνον μια ταμπέλα έβαλε και το ‘κλεισε ένα βράδυ κι αυτό μόνο τον πρώτο χρόνο, όχι τους επόμενους. Κι αν ο Μπάκας είναι υπεύθυνος για όλους τους μετέπειτα ηθοποιούς, ο Παγιαυλάς είναι υπεύθυνος για τον Πάγκαλο, τον γνωστό «μαζί τα φάγαμε», που τον έτρωγα στην μάπα όποτε κατέβαινε στο Νησί λόγω γνωριμίας και ΠΑΚ απ’ την Ελβετία που είχε ο Θοδωρής με όλους αυτούς τους πειναλέους ασέξουαλ κι αγάμητους. Εκτός απ’ αυτό, παιδί μάλαμα που κι αυτός ερωτεύτηκε/παντρεύτηκε λάθος γυναίκα. Τελικά, δεν είμαι σίγουρος ακόμα τι είναι καλύτερο. Να παντρευτείς και να κάνεις παιδιά με την λάθος γυναίκα ή να πεθάνεις μόνος και μαγκούφης. Οι πονηροί θ’ απαντήσουνε να παντρευτείς την σωστή γυναίκα αλλά αυτοί είναι οι ... πονηροί.

Ήρθαν λοιπόν οι ηθοποιοί για καναδυό ποτά πριν το κλείσιμο και την θεσμική πλέον συνέχεια. Μετά το κλείσιμο, χαζοξενύχτι και ιστορίες στην ταρατσα έξω απ’ το θεοσκότεινο Μελτέμι με θεατρικά και άλλα κουτσομπολιά κι ανέκδοτα να πέφτεις κάτω απ’ τα γέλια. Την γνωστή ιστορία με τον γρύλο με το φινάλε «γαμώ κι εσένα και τον γρύλο σου» ευτύχησα να την ακούσω για πρώτη φορά απ’ τον Άρη Ρέτσο, φέρελπι ζεν πρεμιέ του Ελληνικού θεάτρου τότε, που την τράβηξε μισή ώρα έχοντας κοινό που τον παρακολουθούσε αποσβολωμένο για ένα μισάωρο και τον φασκέλωνε γι’ ακόμα ένα μετά το τέλος. Κανείς μας δεν έπρεπε να σηκωθεί νωρίς το πρωί να χτυπήσει κάρτα και πολλές φορές χαρήκαμε εκείνο το πορτοκαλί που βάφει το λιμάνι με την ανατολή. Και πρωινό με αυγά και καφέδες στη πλατεία διότι το Μελτέμι άνοιγε αργά.

• • •

Εκείνο το καλοκαίρι την έλεγαν Ελένη, αγνώστων λοιπών στοιχείων. Σχεδόν κάθε καλοκαίρι έβγαζα γκόμενα απ’ τις περαστικές ηθοποιούς. Φέτος, αυτή η Ελένη ήταν με τις μέρες της, μυστήριο φρούτο. Ο Γάτος δεν ήταν ποτέ σίγουρος πως θα είχε παρέα. Ένα βράδυ ήταν στη Βέσπα και 2, 3, 4 δεν ήτανε. Και πάντα ήθελε να πληρώσει το ποτό της. Δεν έκανα

ουδεμία προσπάθεια να καταλάβω. Οι υπόλοιποι συνάδελφοί της μου κούναγαν το κεφάλι με συμπονετική κατανόηση. Γνώριζαν μάλλον πράγματα που εγώ αγνοούσα.

Η παράσταση ήταν «Μάκβεθ» (Μακμπέθ ;) κι η Ελένη έπαιζε την Λαίδη Μάκβεθ. Εάν δεν φορούσαν πολιτικά ρούχα το Φαγκότο θα έμοιαζε με το κάστρο του Μάκβεθ! Ο Κώστας ο Μακντάφ, η Άννα η Λαίδη Μακντάφ, ο Σπύρος ο Μάκβεθ και οι υπόλοιποι Ντανκαν, Μάλκομ, Μπάνκο και Σια που είχα ξεχάσει τα ονόματά τους και τους φώναζα με τα Σαιξπηρικά.

Αυτοί την είχαν ξεκινήσει τούτη την βιόλα και την ακολούθησα επειδή μ' άρεσε. Ο Μάκβεθ ήταν πάντα ο αγαπημένος μου Σαίξπηρ και ειλικρινά... εκείνο το καλοκαίρι όσο κράτησε η περιοδεία του ΚΘΒΕ, στο Φαγκότο αργά την νύχτα ένοιωθα σαν να ήμουν στο κάστρο του Ίνβερνες. Η Ελένη εκείνο το βράδυ έδειχνε ... απών. Χαμένη κι αμίλητη στον κόσμο της η ιδέα για λίμνη, Παλάτσο και Γάτος δεν ήταν απλώς χλωμή, δεν υπήρχε καν. Πολύ μου έπεφτε και Κάτια και Ελένη σ' ένα βράδυ τελικά.

Όταν τελικά πήγα για ύπνο ήμουν με την ιδέα ότι θα ονειρευτώ την Κάτια στους Τάφους. Ξύπνησα κάποια στιγμή τρομαγμένος όταν ονειρεύτηκα τρεις μάγισσες-ξωτικά που έλεγαν εν χορώ «δίκαιο το άδικο και άδικο το δίκαιο» ίσως κι ανάποδα, δεν θυμάμαι, όνειρο ήτανε.

3. Better than anything

Η σκηνή «γυναίκα μόνη της σε μπαρ ψάχνει» είναι κλασσική. Τούτη δω όμως δεν το χρειαζότανε! Ήταν κανόνι. Μάλλον ψηλή αλλά όχι του μπάσκετ, αθλητική, μπορεί και του μπάσκετ, καρέ κοντό μαλλί μέχρι τους ώμους στο χρώμα του σταριού, ναι, υπάρχει τέτοιο που δεν είναι ξανθό, γνήσιο ή βαμμένο άγνωστο προς το παρόν, στενό τζιν με όλες τις λεπτομέρειες, δερμάτινο πουφάν με άσπρο πουκάμισο, και δυο τεράστια μάτια σαν να ήταν από μάνγκα του Ματσουμότο. Η μυτερή μυτούλα της έλειπε μόνο. Η δική της ήταν αυθάδικη και όχι μικρή. Ομολογώ πως ένοιωσα μεγάλη έκπληξη όταν έκατσε φάτσα στο μπαρ.

-Πως κι απ' τα μέρη μας;

-Νεοφερμένη είμαι στην πόλη και ανακαλύπτω τα όμορφα στέκια. Το δικό σου εγκρίνεται.

-Κι από που μας έρχεσαι;

-Απ' την πρωτεύουσα αλλά μην το κάνεις βούκινο. Εσύ είσαι ο Βάρδας;

-Όπα! Που το έμαθες;

-Έχω τα μέσα. Το χαμόγελό της το ονόμασα Λάζαρο. Και νεκρούς ανασταίνει.

-Και του λόγου σου;

-Αντωνία

-Και σε φωνάζουν Τόνια.

-Δίκιο είχαν για σένα. Τα πιάνεις αμέσως.

-Ποιος καλός άνεμος σ' έφερε στο Νησί;

-Μετάθεση.

-Καθηγήτρια είσαι;

-Όχι.

-Με το τσιγκέλι στα βγάζω. Ποιος ξέρει τι σου έχουνε πει για μένα. Με τι ασχολείσαι αν επιτρέπεται, Αντωνία;

-Αυτό που είμαι δεν έχει καμία απολύτως σχέση με αυτό που ασχολούμαι.

-Το αυτό και για μένα. Για λέγε τα δικά σου διότι τα δικά μου μάλλον στα έχουνε πει. Σωστά ή λάθος θα το βρεις στην πορεία.

-Πτυχιούχος με δυο πτυχία είμαι. Νομικής και Ιατρικής αλλά η δουλειά μου με μια λέξη περιγράφεται σαν «Μπάτσος»

-Είμαι αθώος! Δεν το 'κανα εγώ.

-Αστείακια;

-Καθόλου. Δυσχερής είμαι μόνο.

-Μια δουλειά είναι.

-Με τις όμορφες ή τις πολύ όμορφες κοπέλες δεν έχω κανένα πρόβλημα αλλά... μπάτσος; Με χάλασες

-Άμα σου πω Ιατροδικαστής θ' αλλάξει κάτι;

-Τώρα μ' έκανες να νοιώσω πολύ μαλάκας. Έπρεπε να το έχω ψυλλιαστεί. Δυο πτυχία και μπάτσος... κόλλησα στη λέξη. Θέλω λεπτομέρειες.

-Ο ντέτεκτιβ τις θέλει ή ο μπάρμαν;

-Εντάξει. Ποιος στα είπε;

-Ο αστυνόμος Παπαδάκης.

-Η ντροπή του μπριτζ; Πες τα μου όλα ρε συ. Με το τσιγκέλι στα βγάζω.(δισ)

-Μου την έπεςαν μόλις τελείωσα την Νομική μετά την Ιατρική κι έκανα ειδίκευση στην Παθολογία. Καλός μισθός, ολιγοήμερη εκπαίδευση, υπαστυνόμος με την μία, ούτε όπλο ούτε στολή, ελεύθερο ωράριο, μεγάλες διακοπές, μόνο για σοβαρές επιστημονικές έρευνες. Μόλις έβγαινα από συναισθηματική απογοήτευση που με είχε κάνει κουρέλι κι είπα εντάξει. Δεν το μετάνιωσα, βασιλικά και καλοπληρωμένα περνάω. Αλλά μου την έπεσε ο γ. Γ του Υπουργείου εσωτερικών και τον έστειλα στο νοσοκομείο με σπασμένο το όσχεο. Απαίτησε να με διώξουν, φοβήθηκαν το σκάνδαλο και μ' έστειλαν στον Παπαδάκη που... μ' αγάπησε και με φροντίζει σαν πατέρα. Δεν κάνω σχεδόν τίποτα και πληρώνομαι πλουσιοπάροχα. Εσύ τι θα έκανες;

-Νον λο σό. Θ' άνοιγα ιδιωτικό ιατροδικαστήριο, ξέρω γω;

-Δεν σου είπα το καλύτερο. Ξέρεις γιατί μ' έστειλε να σε δω ο Παπαδάκης;

-Για να δω τι χρώμα κιλοτάκι φοράς.

-Και αυτό αλλά όχι αμέσως. Είσαι λέει ο μοναδικός άντρας στη πολιτεία με τον οποίο θα μπορούσα να κάνω σχέση! Το μέλλον μου σχεδιάζει ο θεός. Το πιστεύεις;

-Τίποτα δεν πιστεύω μέχρι να βεβαιωθώ, αγαπητή.

-Όταν του είπα πως θα περάσω απόψε μου έδωσε μήνυμα.

-Τι μήνυμα;

-Αύριο στις 2 το μεσημέρι σε περιμένει για μπριτζ. Πιστεύει πως με τέτοιοι αγγελιοφόροι δεν θα κάνεις τον δύσκολο.

-Θα τον δω στο μπριτζ αύριο και θα του τα ψάλλω ένα χεράκι, τον τσούγκρο. (τοπική διάλεκτος). Γι' αυτό ήρθες απόψε, Τόνια; Να με τσεκάρεις;

-Αν σου πω ότι μ' αρέσει η Τζαζ θα με πιστέψεις;

-Το πεδίο είναι τεράστιο και είσαι εκτός έδρας. Άστο, θα χάσεις.

-Και τι μπορεί να κερδίσω;

-Η απάντηση επιπίπτει στο νόμο περί ασέμνων και μπορεί να με συλλάβεις. Χώρια που δεν φοράω άσπρο πουκάμισο και δεν έχω τιμολόγιο για τον Ελληνικό καφέ. Λες και τον ζητάει κάποιος.

Το τί είχα τραβήξει με τους αγορανομικούς ελέγχους και τις ηλίθιες διατάξεις τους δεν περιγράφεται. Πέρασα μια νύχτα στο κρατητήριο με αυτόφωρο επειδή δεν φόραγα άσπρο πουκάμισο στο μπαρ! Ο Μπαλωμένος που μ' έβγαλε το πρωί είχε φριξεί. Καραμαν-Αλής κι Ευρωπαϊκή ένωση σκατά στα μούτρα μας. Αργότερα, με το ΠΑνελλήνιο ΣΟΚ χάσαμε τ' αυγά και τα πασχάλια. Και περί πολιτικού σοκ πρόκειται. Ποτέ και πουθενά στην πολιτική Ιστορία της ανθρωπότητας δεν εμφανίστηκε κόμμα που διπλασιάζει τις ψήφους του στην επόμενη εκλογική αναμέτρηση. 8% το 74, 20% το 78, 42% και κυβέρνηση τ' 82. Στην Ιστορία γράφτηκε με μικρά γράμματα το «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» και το «έξω οι βάσεις του θανάτου». Ταχυδακτυλουργό και παπατζί τον είπανε. Η μεγαλύτερη ευτυχία ήταν πως τα είχα παρατήσει νωρίς. Τα έβλεπα και χλεύαζα. Καθόλου δεν μετάνιωσα.

-Και τώρα που με γνώρισες τί γνώμη έχεις;

-Βιαστικός δεν είσαι λιγάκι, Βάρδα; Ούτε τ' όνομά σου δεν ξέρω.

-Όταν φτάσει η στιγμή που θα στο πω κούκλα, τα πράγματα θα έχουν γίνει πολύ σοβαρά.
Εσύ βιάζεσαι τώρα.

-Αν κοιμηθώ απόψε μαζί σου το πρωί θα με πεις καριόλα;

-Φυσικά και όχι!

-Λάθος απάντηση, Βάρδα. Λες ψέματα. Θα το σκεφτώ όταν διαπιστώσω ότι λες αλήθεια.

-Την πρώτη φορά που με γνωρίζει κάποιος, η πρώτη εντύπωση που προσλαμβάνει είναι ότι είμαι ένας ξιπασμένος φαφλατάς αλαζόνας, κυνικός και είρωνας.

-Κι όταν σε γνωρίζει καλύτερα;

-Επιβεβαιώνει την πρώτη του εντύπωση.

-Εγώ πάλι, αυτά που ανέφερες πριν τα θεωρώ ποιοτικά προτερήματα και δείγμα ευφυΐας.

Με τους μαλάκες αγανακτώ. Μην ξεχάσεις τον Παπαδάκη και το μπριτζ αύριο. Τα ξαναλέμε.
Καληνύχτα.

Πίκρα πάλι απόψε. Το γυναίκα μόνη σε μπαρ ψάχνει καταρρίφθηκε σαν κλισέ. Ο τέμπορα ο μόρες. Είχανε αρχίσει να μιλάνε και για ένα καινούργιο φρούτο που το έλεγαν AIDS. Το μέλλον ερχόταν καλπάζοντας. Προσαρμογή ή επανάσταση; Προσαρμογή μωρέ, που να τρέχουμε πάλι. Την επανάσταση την τελείωσα μόλις παραιτήθηκα απ' την Citibank- shittybank και κατέβηκα στο Νησί. Μετά την πρώτη φορά, μαθαίνεις. Περπατάς πλέον χαλαρός ξεβράκωτος στ' αγγούρια.

My baby just cares for me

Ο Αστυνόμος Α' Παπαδάκης, απλή συνωνυμία με την γνωστή πλούσια δυναστεία-σόι εμπόρων της πολιτείας, δεν ήταν εκεί στις 2. Λογικά σε τέτοιες περιπτώσεις κωλύματος προηγείται τηλεφώνημα να την δηλώσει έτσι ώστε ο συμπαίκτης του να βρει άλλον αλλά απ' ότι μου είπαν, κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί. Βρέθηκε κάποιος άλλος ξέμπαρκος που δεν τον ήξερα καθόλου και συμφωνήσαμε να παίζουμε μαζί να μην πάει χαμένο το απόγευμα και κατάφερε απ' την πρώτη κιόλας στιγμή να μου γίνει αντιπαθής μιλώντας για συστήματα και ασύμβατες αγορές και περιπτώσεις που συναντιόνται μία στο εκατομμύριο στο μπριτζ, καθαρό δείγμα άσχετου ξερόλα δήθεν και τάχα μου εξπέρ. Αργότερα στο τραπέζι, η αντιπάθεια έγινε θυμός!

-Έλεος ρε ξάδερφε! Πράμα δεν έχεις!

Είχε αγοράσει ένα συμβόλαιο 4 καρά κόντρα στα 4 σπαθιά των αντιπάλων ολομόναχος. Αυτό το είπε μετά την αντάμ που κατέβασα τα φύλλα μου ως μορ κι εκεί στα 13 φύλλα υπήρχε μόνον ένας βαλές χαμένος σ' έρημο από εξάρια, εφτάρια και διπλά. Του έδειξα τα τρία πράσινα καρτελάκια μπροστά μου που έγραφαν PASS.

-3 φορές αγόρασες και τρεις φορές πήγα πάσο, ... ξάδερφε. Τι περίμενες να βρεις στο χέρι μου; Άσσους και ρηγάδες; Μόνος σου ήθελες να παίζεις 4 καρά απ' το χέρι σου. Ε! παίζτα.

Σύμφωνα με παμπάλαιο κανόνα-κώδικα στο μπριτζ, δεν φταις ποτέ εσύ, πάντα ο συμπαίκτης σου. Ο καουμπόης ήθελε να παίζει 10 μπάζες για 130 πόντους, α! ναι, ξέχασα, για «πόντους»- βαθμολογία παίζουμε μπριτζ, όχι για κάνα οικόπεδο ή περιουσία, και τελικά του έφταιγα εγώ που δεν είχα καλό φύλλο! Νευρίασα κι έκανα υπομονή μέχρι το τέλος καπνίζοντας και πίνοντας αμέτρητους καφέδες στις αλλαγές τραπεζιών κι έφυγα τρέχοντας. Το απόγευμα αυτό το έβαλα στα χρέη του Παπαδάκη.

Όταν τελικά πάρκαρα την Βέσπα έξω απ' το Φαγκότο η ώρα ήταν 6 κι είχα ακόμα μια ώρα πριν το άνοιγμα να ηρεμήσω μ' ένα καφεδάκι αγναντεύοντας τον Φάρο απ' το Μελτέμι.

Αλλά σ' αυτό ακριβώς το σημείο, γινότανε της πουτάνας από κόσμο! Όχι πελάτες, πλήθος και πολλοί μπάτσοι! Πλησίασα περίεργος και διέκρινα και τον Παπαδάκη και την Τόνια. Με διέκριναν κι αυτοί και πλησίασαν.

-Βάρδα πρέπει να μιλήσουμε.

-Αν είναι για το στήσιμο στο μπριτζ, αρχηγέ, σ' έχω χρεώσει.

-Μα που ζεις; Δεν έμαθες τίποτα;

-Τι τρέχει ρε παιδιά; Θα μου πείτε κι εμένα τι γυρεύει όλος αυτός ο κόσμος στην είσοδο του Φιρκά;

-Η Ελένη Βούρου βρέθηκε κρεμασμένη στα τείχη του κάστρου εξωτερικά φάτσα στο Φάρο. Αυτή η φωτογραφία θα είναι στα μανταλάκια αύριο σ' όλη την Ελλάδα. Κι εσύ δεν ξέρεις τίποτα;

-Πως να το ξέρω δηλαδή; Άφησα το ηθοποιαριάτο γύρω στις 2, πήγα για ύπνο και μετά που ξύπνησα σε περίμενα στο μπριτζ. Από κει έρχομαι τώρα. Που ήθελες να το ξέρω;

-Μόνος σου κοιμήθηκες;

-Όχι με τον Γάτο. Θα τον ανακρίνεις να το επιβεβαιώσει; Ρε πλάκα μου κάνετε; Μπας και νομίζετε πως εγώ την σκότωσα;

-Ηρέμησε, αυτοκτονία φωνάζει από μακριά. Η Τόνια θα κάνει την νεκροψία και θα μάθουμε περισσότερα. Θα σε κρατήσει ενήμερο αν θες. Συγγνώμη για το στήσιμο, λόγοι ανωτέρας βίας όπως διαπίστωσες.

Σαν να μου έσκασε χαμόγελο κλείνοντας το μάτι η προξενήτρα.

Ήταν ώρα για έναρξη και άνοιξα το μαγαζί. Μου έκανα μια φραπεδιά ονειρεμένη, έβαλα το 2ο του Ραχμάνινοφ ναι παίζει κι απόλαυσα ένα Λάκυ.

Τι ήξερα τελικά για την Ελένη; Τίποτα. Ότι ήξερα και για την σωσία της, την Λιντα Φιορεντίνο που της έμοιαζε πολύ. Εκτός απ' τα βυζιά της. Την ανυπαρξία των βυζιών της για να 'μαι ειλικρινής. Ότι της έλειπε σε βυζί το είχε στις θηλές. Ήταν πελώριες σαν δυο τεράστια μπιμπίκια πάνω σε λευκή επιδερμίδα. Το σουτιέν της πριν κάμποσα χρόνια είχε αυτοκτονήσει. Ζούσε μια ζωή χωρίς περιεχόμενο. Εκτός απ' αυτό δεν ήξερα τίποτα για τη Ελένη, ούτε το πατρικό της όνομα! Κι ούτε είχα μπει στον κόπο να το ψάξω, τι σημασία είχε;

Μόνος μου την πέρασα με κλασσική, κατόπιν άρχισαν να έρχονται τουρίστες κι ήρθαν και μερικοί ηθοποιοί νωρίς, η παράσταση είχε αναβληθεί γι' απόψε τουλάχιστον και ήταν σε συζητήσεις αν θ' ακυρωθεί όλη η περιοδεία ή θα βρουν σύντομα αντικαταστάτη. Έτσι επειδή

στις μέρες μας βρίσκει Λαίδη Μάκβεθ με την ντουζίνα στην αγορά! Δεν ήρθαν στο μπαρ, κάθισαν κάτω σε τραπέζι και δεν έδειχνα πρόθυμοι να το συζητήσουν. Τους σέρβιρα και το σεβάστηκα. Όλη νύχτα στο ρόλο μου με τρεχάλες παντού και στα πικάπ, πέρασε η ώρα και εκεί κοντά στις 1:30' μπήκε ξαναμμένη μέσα η Τόνια. Εκείνη την ώρα μόνο το τραπέζι με τους τέσσερις ηθοποιούς ήταν.

-Συγνώμη αλλά πρέπει να κλείσεις. Πρέπει να μιλήσουμε.

-Ακούσατε κύριοι; Με διαταγή της αστυνομίας, παρακαλώ. Αύριο πάλι.

Ξαφνιάστηκαν λιγάκι αλλά πλήρωσαν κι αποχώρησαν.

-Κλείσε φώτα, πόρτες, παράθυρα, βάλε κάτι να πιούμε και παλουκώσου.

-Έτσι άκομψα χάνεις πάντα το κιλοτάκι σου, μπέμπα;

-Εσύ τον χαβά σου, ανόητε. Σκάσε κι άκου.

-Αλλού αυτές οι μαγκιές, αδερφούλα, σ' εμένα δεν περνάνε οι αυταρχικές. Ούτε οι αυταρχικοί αν έχει κάποια σημασία. Και ειδικά οι μπάτσοι.

-Εντάξει, παραφέρθηκα. Δεν πρέπει διότι είμαστε μαζί σ' αυτό.

-Σε ποιο δηλαδή; Δεν καταλαβαίνω.

-Δεν ήταν αυτοκτονία, Βάρδα. Για φόνος μοιάζει κι ο Παπαδάκης μ' έβαλε επικεφαλής της έρευνας κι εσένα βοηθό μου ή το ανάποδο, δεν είμαι σίγουρη. Ας δούμε πως μπορούμε να συνεργαστούμε και ξεκόλλα απ' το κιλοτάκι μου. Αν και πότε είναι θα το καταλάβεις.

-Σε ακούω.

-Την έκοψα και την έραψα. Πέθανε γύρω στις 5 το πρωί, ένας ψαράς που έβγαινε απ' το λιμάνι την είδε κρεμασμένη στα τείχη και γύρισε πίσω. Την κατέβασαν κι εγώ την είδα κοντά στις 9 όταν με ξύπνησαν. Αιτία θανάτου στραγγαλισμός αλλά στο αίμα της αλκοόλ και βαρβιτουρικά. Ξέρεις ποια ήτανε;

-Η Λαίδη Μάκβεθ.

-Όχι ρε, το πραγματικό.

-Ελένη.

-Ελένη Βούρου.

-Κάποια σχέση με τον φαρμακοβιομήχανο;

-Κόρη του.

-Έλα ρε !! σε περιοδεύοντα θίασο;

-Πρώτος της μεγάλος ρόλος. Για το χειμώνα λέγεται πως ετοιμαζόταν για Έντα Γκάμπλερ. Έχω κι άλλα.

-Για λέγε. Αρχίσα να γαργαλιέμαι.

-Αφήνει μια κόρη τεσσάρων χρονών ορφανή και μια προσωπική περιουσία κοντά στα 50 εκατομμύρια. Πατέρας της μικρής και πρώην εραστής της μαμάς ο Σταύρος Κουρμουλής ο σκηνοθέτης του "Μάκβεθ" και ύποπτος με κίνητρο ως κηδεμόνας της μικρής που θα κληρονομήσει την μαμά. Αρχίζει να σ' αρέσει;

-Ζουμερό είναι. Έχει κι άλλα;

-Πολλά για τον λίγο χρόνο που ασχολήθηκα. Το επόμενο σε αφορά. Την πλήρωσες για να την πηδήξεις;

-ΠΩΣ ;;;;;;;; Ρε τι μου τσαμπουνάς;

-«Η Ωραία της Ημέρας», Λουΐς Μπουνιουέλ τι σου λέει;

-Άσε τις εξυπνάδες. Όταν εγώ έβλεπα Μπουνιουέλ εσύ φορούσες ακόμα πάνες. Εμμέσως πλην σαφώς θες να πεις πως η Ελένη έκανε βίζιτες;

-Σπίρτο είσαι Βάρδα. Άκου τώρα και τα τελευταία. Ο Σπύρος Κατσαρός- Μάκβεθ είναι ζευγάρι με την Άννα Μεταξά- Λαΐδη Μακντάφ που με την σειρά της ζηλεύει αφόρητα την Ελένη για τον μεγάλο ρόλο και πιθανόν την επερχόμενη Έντα Γκάμπλερ. Ο δε πρώην κ. Κουρμουλής, ο σκηνοθέτης, απ' την μια την παράτησε όταν έμαθε τι έκανε πίσω απ' την πλάτη του κι απ' την άλλη πρώτον της δίνει πρώτους ρόλους και δεύτερον και σημαντικότερο της βρίσκει πελάτες μέσω του ατζέντη της.

-Σόδομα και Γόμορρα δηλαδή.

-Μπα, Βερολίνο το 30-40 μου πάει καλύτερα. Δεν είμαι της θρησκείας.

-Κέρδισες πόντους μ' αυτό, μπέμπα. Άμα προσθέσω και τον Μπουνιουέλ... βάζεις σοβαρή υποψηφιότητα να μάθεις τ' όνομά μου.

-Έλα, πες το.

-Άμα δεν φαγωθούμε λάγνα και αχόρταγα πρώτα... ξέχασέ το.

-Θα δούμε. Λοιπόν, πως προτείνεις να βαδίσουμε;

-Με το ηθοποιαράτο προφανώς. Κατά μόνας ή κατά ζεύγη θα το δούμε στην πορεία. Θα έρχεσαι στο Φαγκότο νωρίς κάθε βράδυ και θα στους κανονίσω εγώ. Ποιόν θέλεις πρώτο;

-Την πρώην και πατέρα σκηνοθέτη και το ζεύγος Μάκβεθ-Λαΐδη Μακντάφ, δεν νομίζεις;

-Εντάξει. Δεν θα μείνω αδρανής κατά την διάρκεια της ημέρας όπως κι εσύ υποθέτω γι' αυτό προτείνω να τρώμε μαζί κάθε μεσημέρι στις 3.

-Κανένα καλό μαγαζί;

Με απλούς φίλους πάω στις Κιοκιώς συνήθως επειδή βάζει μοσχοκάρυδο στη μπεσαμέλ του μουσακά κι επειδή η αχινোসαλάτα είναι Παπαδούλης κι όχι Κωστήα. Για φλερτ πάω για ψαράκι στο Κολυμπάρι. Τι προτιμάς ;

-Μακριά το Κολυμπάρι. Κιοκιώ. Τα λέμε εκεί αύριο

Καληνύχτισε κι έφυγε αλλά εγώ έχασα τον ύπνο μου. Στο Παλάτσο τάισα τον Γάτο που μου έβγαλε τα νύχια του επειδή είχα αργήσει, έβαλα ένα Τζακ και μ' ένα τσιγάρο στο χέρι βγήκα στη βεράντα. Φεγγαράδα και γυάλιζε η λίμνη. Δεν θα πέρναγε κακά η χαζό-Τόνια αν μου έκανε παρέα. Αν' αυτού ήρθε ο Γάτος να κουρνιαξει στα γόνατά μου, χορτάτος.

5 Careless love

Το δίλημμα ήταν: πρωινό χουζούρι με τα συνηθισμένα ή κάθοδος στην πόλη να κάνω τον ντετέκτιβ; Αποφάσισα χουζούρι επειδή εάν υπήρχε κάτι επείγον θα μου τηλεφωνούσαν. Μπαρόκ και καφέδες με γατοκουβέντα περιμένοντας τον ελέφαντα και ήταν μετά το μεσημέρι όταν έσκασα μύτη στο Μελτέμι. Στην ταρατάσα διάβαζε εφημερίδα ο Νίκος ο Μπάνκο. Παλιοσειρά στο σανίδι αλλά πάντα δευτέρους ρόλους. Μάλλον δεν ήλπιζε πια, ένσημα για την σύνταξη κόλλαγε. Αλλά απ' ότι κατάλαβα η Τηλεόραση μπορούσε ξαφνικά να σ' εκτοξεύσει σε ότι ηλικία κι αν ήσουνα στο επάγγελμα και δεν ήμουν βέβαιος πως συμφωνούσε. Ο Μπάνκο όμως με την εμπειρία του ίσως έδινε τίποτα για την Ελένη.

-Τι λένε οι φυλλάδες για το περιστατικό, ρε Μπάνκο;

-Ασάφειες. Γι' αυτοκτονία μιλάνε και ταραχώδη ζωή.

-Εσύ που είσαι χρόνια στο κουρμπέτι θα ξέρεις ίσως περισσότερα.

-Μαλακίες. Κλειστός χαρακτήρας ήτανε, δεν ξανοιγόταν εύκολα.

-Το ξέρω από πρώτο χέρι αυτό, ρε συ και μην κάνεις τον ανήξερο. Εμένα προσωπικά με χάλασε, δεν έδειχνε και τόσο απελπισμένη για ν' αυτοκτονήσει! Πες τίποτα, ρε συ, από προσωπικό ενδιαφέρον ρωτάω.

-Ρε Βάρδα, με δουλεύεις; Αφού όλοι ξέρουν τι κάνεις.

-Μπάρμαν είμαι τα καλοκαίρια. Τι κάνω; Κοκτέιλ

-Κι επειδή είσαι περίεργος χώνεις τη μύτη σου σαν Σέρλοκ Χόλμς. Τα έχουμε μάθει.

-Εντάξει, πάσο που λέμε στο μπριτζ. Θα μου πεις για την Ελένη;

-Τι να σου πω; Εσύ θα μου πεις γιατί δεν σου πήρε λεφτά;

-Μ' αγάπησε παράφορα αλλά εγκεφαλικά ρε Μπάνκο. Εσύ την πλήρωσες;

-Εγώ δεν την είχα πάρει! Δεν τον έπαιρνε ποτέ από άτομα του συναφιού.

-Παιδί και γάμο με τον Κουρμουλή όμως έκανε.

-Νεανικές μαλακίες όταν δεν την ήξερε κανείς. Αλλά αν θες την γνώμη μου, στον πατέρα της πήγαινε κόντρα. Και μάλλον ότι έκανε το έκανε για να πάει κόντρα σ' αυτόν. Δεν είχε ανάγκη τα λεφτά απ' τις βίζιτες όπως σίγουρα έχεις καταλάβει. Υπάρχει και μια βρώμα για ένα βίντεο με προσωπικές στιγμές αλλά περί αυτού... μόνον η ίδια κι ο παρτενέρ της ξέρουν.

-Μ' εσάς τους υπόλοιπους πως ήταν;

-Φιλική και συνεργάσιμη αλλά δεν γέλαγε πολύ. Εκεί μάλλον την κέρδισες τσάμπα μου φαίνεται, Βάρδα. Της έλεγες ανέκδοτα;

-Κολλημένος είσαι επειδή δεν την έχεις πάρει. Τί έγινε; Της την έπεσες και δεν σου 'κατσε;

-Ναι, ακριβώς ρε Σέρλοκ. Βουλωμένο γράμμα διαβάζεις.

-Τι παίζει ανάμεσα στην Ελένη και την λαίδη Μακντάφ ;

-Ζήλια κι εμπάθεια, τι άλλο. Τα γνωστά με τις γκόμενες του σκηνοθέτη.

-Μα η κα. Μακντάφ τάχει με τον Μάκβεθ!

-Αναρωτήθηκες ποτέ γιατί;

-Δίκιο έχεις. Αταίριαστοι φαίνονται. Γιατί λοιπόν;

-Η Άννα η Μακντάφ ήθελε τον Κουρμουλή περισσότερο για να την σπρώξει σε ρόλους και λιγότερο να τον πηδάει. Όταν ατύχησε, πήγε με τον Σπύρο για να του την σπάσει.

-Αυτά συμβαίνουν στο θέατρο αλλά εσείς τα έχετε βάλει στην ζωή σας.

-Εάν άλλαζες κι εσύ προσωπικότητα κάθε βράδυ, θα καταλάβαινες.

-Πρέπει να σ' αφήσω τώρα, έχω ραντεβού.

-Με κανέναν μουστακαλή Νησιώτη ντελικανή;

-Τίποτα δεν πέτυχες. Δεν κάνεις για το Σλουθ. Αν και μετά από Χορν – Αλεξανδράκη κανείς δεν κάνει για το Σλουθ.

Είχα δει την Τόνια που κατέβαινε την κατηφόρα απ' το Φαγκότο. Χαιρετηθήκαμε και πήγαμε παραλία.

-Αυτός ο βλάκας χάζευε τον κόλο μου.

-Νορμάλ είναι, κούκλα. Τι ήθελες να χαζεύει; Αγοράκι είναι.

-Και τ' αγοράκια κοιτάζουν εκεί;

-Ρητορική ερώτηση ή να την πάρω στα σοβαρά; Υπάρχει τεράστιο φιλοσοφικό ενδιαφέρον για το θέμα.

-Τι θα φάμε;

-Ότι μας προτείνουν. Φίλοι ήμαστε όχι τουρίστες.

Ο Παπαδούλης ήταν σερβιτόρος. Το Μελέμι το είχε ακόμα εκείνος ο Ζακυνθινός που κατόπιν το πούλησε στον Γιάνναρο. Άξιο κοπέλι και δουλευταράς.

-Αχινούς έχει;

-Το πρωί βούτηξα Φαγκότε και τους καθάρισα με τα χεράκια μου.

-Δυο σε παρακαλώ επειδή δεν γουστάρω κανέναν να τσαλαβουτάει στους δικούς μου.

Καλτσουνάκια για την κυρία για να τηρήσουμε τις παραδόσεις (στο Νησί τους Αθηναίους τους λένε περιπαικτικά «καλτσουνάδες») και ... τί λέει ο μουσακάς;

-Χθесινός είναι.

-Καλά τότε, θα τον φάω αύριο γιατί μ' αρέσει προχθесινός. Φέρε κάτι ρε ξαδερφάκι να κάνουμε εντύπωση στην κυρία, ότι νομίζεις.

-Έχεις φάει ποτέ αχινούς;

-Δεν καταλαβαίνω πως θα μπορούσα. Πως τους τρώτε εδώ τους αχινούς;

-Περίμενε και θα δεις.

Όταν δοκίμασε και γούρλωσε το μάτι της της είπα να μην το παρακάνει πρώτον επειδή είναι ακριβοί και δεύτερον επειδή έχουν παρενέργειες. Το ακριβοί δεν το κατάλαβε – μα αφού είναι τσάμπα στα βράχια! Άντε να τους βγάλεις τότε και να τους καθαρίσεις εσύ – και κόλλησε στις παρενέργειες που τις απέφυγα για να μην με πάρει για πεινασμένο... σεξουαλικά. Η Κιοκιώ είχε φτιάξει κατσικάκι αυγολέμονο για να βουτάς το ψωμί σου και η Τόνια ενθουσιάστηκε.

-Τέρμα, από σήμερα εδώ θα τρώω όταν δεν μαγειρεύω.

-Μαγειρεύεις κυρ-Ιατροδικαστή ;

-Δεν ξέρεις τίποτα ακόμα, Βάρδα κι είναι καλύτερα έτσι, πίστεψέ με.

-Ε, αφού το λέει η αστυνομία, έτσι θα είναι. Τι νέα απ' την υπόθεση;

-Το απόγευμα έρχονται οι γονείς της απ' την Αθήνα να παραλάβουν την σωρό. Δεν θα 'θελες να τους μιλήσουμε;

-Και βέβαια θα 'θελα αλλά τι θα τους πούμε; Φόνος ή αυτοκτονία;

-Κοίτα, ειλικρινά δεν είμαι σίγουρη. Τα βαρβιτουρικά και το αλκοόλ στο αίμα μπορεί να τα πήρε και μόνη της και μετά να φούνταρε. Η μύτη μου υποψιάζεται φόνο. Το μόνο που έχω είναι ότι δεν υπάρχει αποχαιρετιστήριο σημείωμα, το 95% των αυτοκτονιών έχουν και τίποτα στον χαρακτήρα της δεν έδειχνε να έχει τάσεις. Εσένα σου φάνηκε καταθλιπτική;

-Ορίζοντίως, μωρό μου, κανείς δεν έχει κατάθλιψη.

-Καλά, δεν κουβεντιάσατε καθόλου;;; !!!!

-Αμέ! Πως! Αλλά δεν είμαι καλός στην ψυχανάλυση. Προτιμώ τις χαλαρές και καλλιτεχνικές συζητήσεις. Τις δικές μου ιδέες, εάν έχω, τις κρατάω για μένα.

-Χέστης είσαι, Βάρδα. Φοβιτσιάρης. Προτιμάς να κάνεις τον κυνικό και τον αδιάφορο όχι από στυλ αλλά από φόβο μην σου πιάσουνε τον κώλο. Έχεις υποφέρει πριν στη ζωή σου και φυλάγεσαι;

-Ουδέν σχόλιον. Δεν χρειάζομαι ψυχανάλυση. Άσε με να σε βλέπω σαν μπάτσο και όχι σαν θεογκόμενα.

-Πιστεύεις στ' αλήθεια πως είμαι θεογκόμενα; Το είπε και βλεφάρισε επανειλημμένα και ναζιάρικά.

-Λιγάκι, όσο πατάει η γάτα. Αυτόν που κοιτάζε τον κώλο σου στο Μελτέμι τον ξέρεις;

-Όχι, θα 'πρεπε;

-Και ναι και όχι. Είναι συνάδελφος της Βούρου στο θέατρο και στο έργο παίζει τον Μπάνκο.

-Ωραία. Και;;;

-Μου είπε μερικά ενδιαφέροντα πριν έρθεις και θέλω να σε ρωτήσω πως θα μιλήσουμε στον πατέρα Βούρο. Επειδή έμαθα πως με την κόρη του δεν τα πηγαίνανε και τόσο καλά.

-Ευγενικά, πολιτισμένα κι ήρεμα. Ο άνθρωπος είναι σε πένθος.

-Να, αυτά είναι που δεν μπορώ. Διότι εάν ο τύπος είναι καθίκι περνάω στην επίθεση κι αυτά τα ευγενικά και τα πολιτισμένα τα γράφω.

-Να τον συναντήσεις μόνος σου, τότε.

-Με ποια ιδιότητα. Του τελευταίου εραστή που κι αυτό δεν ξέρω αν είναι αλήθεια;

-Το άλλο με τον καλό μπάτσο και τον κακό μπάτσο το ξέρεις;

-Μάνα είναι μόνο μια, πορτοκαλάδα στο ψυγείο.

-Αυτό ακριβώς. Όταν ήμαστε μαζί θα είσαι δίπλα και θ' ακούς. Άμα θες αγριάδες θα πας αργότερα μόνος σου.

-Κατάλαβα. Ο καλός ο μπάτσος το πρώτο πράγμα που προστατεύει είναι ο κώλος του.

-Βλέπεις άμα θέλεις; Στον αέρα τα πιάνεις. Κερνάω καφέ αλλά όχι εδώ και στις 6 πάμε στο Νεκροτομείο να δούμε το ζεύγος Βούρου.

-Θα σου πρότεινα την λίμνη αλλά δεν προλαβαίνουμε. Μελτέμι ή Φαγκότο;

-Θέα και αγνάντεμα ή μουσική δηλαδή. Δύσκολα μου βάζεις. Συμφωνική μουσική έχεις στο Φαγκότο;

- Απ' όλα έχει στο Φαγκότο. Και Μάλερ και Μπρούκνερ.

- Για Βάγκνερ έλεγα.

- Βάγκνερ δεν έχει. Την πρώτη φορά που τον άκουσα ήθελα αμέσως να εισβάλω στην Πολωνία και δεν τον ξανάκουσα. Άστο, αγνάντεμα καλύτερα. Το Φαγκότο μου προκαλεί αρσενικές παρορμήσεις με άτομα σαν κι εσένα.

6 Compared to what

Το ζεύγος Βούρου ήτανε ... αταίριαστο! Αυτός κορδωτός με το σινιέ κουστούμι του και ύφος σουλτάνος του Μπρουνέι στυλ έχουμε λεφτά και τα δείχνουμε και δίπλα του μια γυναικούλα που αν είχε σχιστά μάτια θα την έπαιρνες για την δούλα την Φιλιππινέζα. Τον είχα αντιπαθήσει πριν ακόμα του σφίξω το χέρι.

Η Τόνια άρχισε να ρωτάει για τα παιδικά της χρόνια, τις σχέσεις της και το θέατρο, φίλους ή εχθρούς, κάτι σημαντικό που θα μπορούσε να την οδηγήσει ν' αυτοκτονήσει και τέτοια διάφορα που ξόφαιλτα ρωτάνε οι μπάτσοι επειδή τα έχουνε μάθει από κάποιο βιβλίο. Μονάχα ο αφέντης μίλαγε. Μίλαγε... έβαζε λέξεις την μια πίσω απ' την άλλη που όλες μαζί ή δεν έλεγαν τίποτα ή έλεγαν ψευτιές και μαλακίες. Δεν είχε χάσει καθόλου την φανφαρόνικη πόζα του, μόνο το μονάκριβο παιδί του είχε χάσει. Η μαντάμ ήταν φανερά ανήσυχη και μερικές φορές έκπληκτη από μερικές απαντήσεις του αφέντη και κύρη της και βεβαίως δεν τόλμησε ποτέ να επέμβει. Ήτανε φανερά θλιμμένη και με πρησμένα και κόκκινα μάτια και μάλλον περίμενε πως και πως να την πάρουν και να φύγουν. Πήρα το πιο γλυκό μου και της είπα ψιθυριστά να πάμε δίπλα να την κεράσω ένα καφέ και να κάτσει σε μια καρέκλα. Ήταν σαν να της πρότεινα ασφαλή απόδραση απ' το Νταχάου. Έκατσε, φύσηξε την μύτη της, πήρε τον καφέ που της πρόσφερα κι είπε ένα σιγανό ευχαριστώ.

- Δεν μου φαίνεται πως μας τα λέει όλα ο μεσιέ εκεί μέσα νομίζω. Κάνω λάθος ;
- Δεν λέει και ψέματα όμως.
- Όλα αυτά που λέει δεν έχουν απολύτως καμία αξία. Αυτά που δεν λέει είναι το ζουμί.
- Δεν μου λες; Πόσο χρονών με κάνεις;
- Α! δεν είμαι καλός μ' αυτά, μαντάμ.
- Πες το, δεν με νοιάζει.

-Μεταξύ 50 κι 60, της είπα για να φανώ ευγενής. Γριά ήτανε

-Είμαι 43, είπε αδύναμα κι έχω καθρέφτη σπίτι μου.

-Είμαι περίεργος. Θα μου πεις ή να ρωτάω;

-Τι να ρωτάς, αγόρι μου. 15 χρόνια έχω να φάω και να κοιμηθώ σαν άνθρωπος. Ούτε που ξέρω πόσα χάπια παίρνω κάθε μέρα. Όμορφη και νέα ήμουνα και όμορφη κόρη έκανα αλλά την έχασα στα 14.

-Λυπάμαι κυρία που θα σας ζητήσω να μου βγάλετε τα εσώψυχά σας αλλά εμπιστευτικά σας λέω και να μην το κυκλοφορήσετε πως έχουμε μια ιδέα ότι δολοφονήθηκε και δεν αυτοκτόνησε. Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, οποιαδήποτε πληροφορία έχουμε μπορεί ν' αποβεί πολύτιμη.

-Ντρέπομαι αφάνταστα κι είναι σαν να σπιλώνω την μνήμη της αλλά... ήταν δυστυχισμένη και πολύ θυμωμένη αν και η ρετσινιά έμεινε πάντα κρυφή.

-Ρετσινιά ;

-Στα 14 της, κύριε, την βίασε ο πατέρας της και μετά της έκλεισε το στόμα με τα εκατομμύριά του. Κι ευτυχώς που είχε κι αυτά και δεν κατέληξε τζάνκι στο δρόμο. Και το θέατρο και τις βίζιτες τις έκανε για να εκδικηθεί τον πατέρα της. Εμένα πρώτα με σκότωσε αυτός και μετά αυτή. Δεν την δικαιολόγησα ποτέ και πίνω μόνη μου το φαρμάκι μου. Σε κανένα γονιό δεν αρέσει όταν χάνει το παιδί του αλλά νομίζω πως για τον πατέρα της ήταν ανακούφιση. Δεν έχω να πω τίποτα άλλο. Κι αν τελικά ήταν φόνος, σίγουρα δεν τον έκανε αυτός από τόσο μακριά. Αυτός την είχε ήδη σκοτώσει στα 14. Ευχαριστώ για τον καφέ. Πρέπει να πηγαίνουμε τώρα. Έχω ένα παιδί να θάψω.

Τι να πεις σε μια τέτοια περίπτωση; Δεν υπάρχουν λόγια. Την κράτησα μαλακά απ' το χέρι και πήγαμε να βρούμε τους άλλους. Η Τόνια είχε τελειώσει την «ανάκριση» και το ζεύγος ετοιμάστηκε ν' αναχωρήσει με το φέρετρο.

Είχα και μαγαζί να φροντίσω, την επιχείρηση, και αυτό έκανα. Η Τόνια θα πέρναγε αργότερα. Εγώ πήγα να βρω τον Βίκτωρα.

Ο Βίκτωρ, με Ρώσικο και όχι Σοβιετικό αίμα, ήταν φρέσκος ναύτης στον Ναύσταθμο που τον είχε βρει ο Μένιος τον προηγούμενο χειμώνα να τον βοηθάει στο μπαρ κι εγώ το συνέχισα. Ψηλός κι ομορφόπαιδο αλλά αν δεν ήταν το Φαγκότο ίσως να ήταν ακόμα παρθένος. Κοκκινάκης και Τσακνής είχαν απολυθεί, ο Κοκκινάκης έκανε κάπου τον φωτογράφο μετά από μια μανία που του κόλλησα κάνοντάς του δώρο μια Μαμίγια 6X6 που την είχα σε αχρηστία σαν

δώρο όταν απολύθηκε κι Τσακνής είχε γυρίσει στα πάτρια εδάφη Καρδίττιτςσσσσσςα κι είχε κάνει ένα μπαρ που το έλεγε 4/4 τέσσερα τέταρτα με Τζαζ και κλασσική Φαγκότο λάικ αλλά η Καρδίτσα δεν έχει τουρίστες και το Μπαρ του Τσακνή έκλεισε στο 6μηνο. Τζαζ και κλασσική στην Καρδίτσα το 80! Ένας αρχιτέκτονας Μαϊκίδης είχε μείνει να βοηθάει λίγο αλλά κι αυτός κοντά ν' απολυθεί ήτανε και ο φρέσκος Βίκτωρας μου ήρθε γάντι. Δύο πράγματα έκανε πολύ καλά ο Βίκτωρας απ' αυτά που ήξερα. Έσπαγε τα μισά ποτήρια απ' αυτά που έπλενε και με αντέγραφε παντού. Φόραγε τα ίδια ρούχα, έλεγε τα ίδια αστεία και αγόρασε την ίδια μοτοσυκλέτα. Αγόρασε κι ένα σαξόφωνο και ήθελε να του μάθω να παίζει. Ποιος, εγώ που δεν ήξερα την τύφλα μου από μουσική. Χαριτωμένα μου φαίνονταν όλα αυτά και δεν έδινα σημασία αλλά τα ποτήρια... να τα πετάς μετά τη χρήση δεν ήταν και τόσο κακή ιδέα εάν διπλασιάζαμε τις τιμές των ποτών όμως προσπαθούσαμε να τα πλύνουμε, όσα τελικά άντεχαν μετά την Βικτωριανή επέμβαση. Πήγα σπίτι του και τον ξεσήκωσα λέγοντάς του πως μπορεί και να μην ήμουν πάντα διαθέσιμος για το μαγαζί κι έπρεπε να διασφαλίσει άνοιγμα-κλείσιμο- λειτουργία σαν να μην ήμουνα εκεί για μερικές μέρες. Με μεγάλη χαρά το δέχτηκε, χαλίφης στη θέση του χαλίφη αλά Is-no-good.

Τον άφησα στο μαγαζί και ξεκίνησα να βρω κάποιον απ' την θίασο. Στην γειτονιά έμεναν όλοι. Μερικοί στο Μέλτέμι, άλλοι στου Γιαχάρα, και άλλοι στο Ξενία και στο Ελγκρέκο. Δεν βρήκα κανέναν. Ο Βαγγέλης στο Ελγκρέκο μου είπε πως είχαν πρόβα! Τι σκατά πρόβα ; θ' ανέβαζαν άλλο ; Θα έδειχνε κάποια στιγμή. Εξάλλου δεν είχα κανένα δικαίωμα να τους ψάχνω, έπρεπε να περιμένω την Τόνια.

Η νύχτα κύλησε κι από ηθοποιούς τζίφος. Η Τόνια ήρθε αργά και καθίσαμε σ' ένα τραπέζι, ο Βίκτωρας ήταν άρχοντας πίσω απ' την μπάρα. Και ηθοποιοί μπορεί να μην ήρθανε εκείνο το βράδυ, ήρθε όμως ο Θεodorogiάννης. Έτσι λέγανε τον Γιάννη Θεοδωράκη, δημοσιογράφο κι αρχισυντάκτη στον Ριζοσπάστη και αδελφό του παγκοσμίως γνωστού μουσικοσυνθέτη με καταγωγή απ' τον Γαλατά, ένα χωριό 8χιλόμετρα δυτικά της πολιτείας. Και όπως πάντα, συνοδευόταν από μια θεσπέσια ύπαρξη 20-30 χρόνια μικρότερή του. Το πως και το γιατί το αναρωτήθηκα με ζήλια την πρώτη φορά αλλά μετά το συνήθισα. Άνδρας σπάνιας ευφυΐας και χιούμορ ο Γιάννης δεν βαριόσουνε ποτέ μαζί του και μέγας πότης. Του άρεσαν οι κατά πολύ νεότερες του γυναίκες. Ε, και λοιπόν ; Η Τόνια καταγοητεύτηκε και δεν ξέρω τι θα γινότανε αν δεν είχε δίπλα του την δίμετρη θεά κι έβαλα μπροστά τα μεγάλα μέσα. Όταν είχαμε μείνει μόνον εμείς κι εμείς στο μπαρ, πήγα επάνω και κατέβασα την κιθάρα μου και θυμήθηκα

τα φοιτητικά μου. Εκεί που γίναμε μαλλιά κουβάρια όμως ήταν όταν είπα το «Χάθηκα» απ' τους «Λιποτάκτες», μια σειρά από τέσσερα ποιήματα που έκανε τραγούδια ο Μίκης σε ποίηση του αδελφού του Γιάννη. Συγκινήθηκε ο δημιουργός, ήρθε στα ίσια της κι η Τόνια, αμ πως, δεν ήμασταν και τίποτα βλαχαδερά, κι ύστερα ο ενθουσιασμός να πάμε στο πατρικό στον Γαλατά, το σπίτι του μουσικοσυνθέτη και το πρώτο του πιάνο όπως έλεγε με αυτοσαρκασμό ο Θεοωρογιάννης για τσικουδιές. Απ' τις καλές και σπάνιες, όχι του εμπορίου. Η Τόνια φυσικά πήδηξε στο ταβάνι απ' την χαρά της αλλά δεν σκέφτηκε πως θα γυρίσουμε πίσω. Εγώ καλού κακού θα πήγαινα με την Βέσπα κι όσο για την τσικουδιά... δεν την άντεχα, όχι μόνο απόψε αλλά απ' την πρώτη φορά που δοκίμασα. Κι αν έπινα καμμιά ήταν από ευγένεια ή μπορεί κι από φόβο μην με πούνε νάκα. (η λέξη νάκας δεν εξηγείται. Άμα την ξέρεις, την ξέρεις) Κι ευτυχώς που έγινε έτσι διότι στις 3 το πρωί στο Θεοδωρακείο στον Γαλατά ήμουν ο μόνος που δεν είχα πέσει στο πάτωμα. Η Τόνια αναγκάστηκε να κολλήσει τα βυζιά της στην πλάτη μου εάν ήθελε να κοιμηθεί σε κρεβάτι και στο σπίτι της αλλά την πήγα στο Παλάτσο. Την έριξα στο κρεβάτι όπου ξεράθηκε, της έβγαλα τα ρούχα εκτός απ' τα εσώρουχα και την σκέπασα. Έπεσα κι εγώ δίπλα με όλα μου τα ρούχα, δεν υπήρχε άλλο μέρος να κοιμηθώ λιγάκι και... εντάξει, δεν έγινε τίποτα άλλο. Τι να γίνει δηλαδή; Στην κατάσταση που ήτανε δεν είχε γούστο.

7 Gee baby, ain't I good to you

Κακό μεθύσι κάνει η τσικουδιά. Ειδικά στις γυναίκες τις "ξένες" που δεν την ξέρουν. Είχα κάνει καφέ όταν ξύπνησε και βγήκε με τα εσώρουχα, όχι ασορτί, στην βεράντα σαν υπνωτισμένη. Η Τόνια είχε καταπληκτικές αναλογίες για να 'μαι ειλικρινής αλλά στην κατάστασή της δεν ήταν καθόλου ελκυστική. Όταν σιγουρεύτηκε πως ήμουν τζέντλεμαν, μπήκε στο ντους για ένα παγωμένο πριν έρθει για καφέ.

- Δεν υπάρχει κάτι φαγώσιμο;
- Αμέ, πως. Αμύγδαλα και πατατάκια. Με το καφέ ή να βάλω ένα Τζακ;
- Λάθος ερώτηση, άσε. Θα με πας σπίτι μου;
- Με την Βέσπα αν θέλεις. Ο Γάτος σε εγκρίνει, αν αυτό έχει σημασία.
- Πως τον λένε;
- Γάτο, βασικά. Αλλά ακούει και στο βρωμόγατε, χαμούρη, νάκα, και διάφορα άλλα.
- Εγώ θα τον λέω Φίγκαρο.
- Τον άκουσες να τραγουδάει κι έπαθες, κατάλαβα.
- Τι είναι αυτή η υπέροχη μουσική που ακούμε;
- Jordi Savall ο βιρτουόζος Καταλανός και Marin Marais ο συνθέτης. Ένα φιλμ «Όλα τα πρωινά του κόσμου» το έχεις δει;
- Δεν νομίζω.
- Άμα το δεις το ξανασυζητάμε. Έλα να σε πάω σπίτι σου. Δεν σ' ενοχλεί που θα μάθω που μένεις;

- Κανέναν δεν φοβάμαι στο σπίτι μου, Βάρδα, είμαι καλυμμένη.
- Το σετ κιλότα-σουτιέν δώρο είναι;
- Όχι, γιατί ;
- Τίποτα, φύλα το να μην στο κλέψουνε.

Δεν τα πάω τα γυναικεία εσώρουχα που δεν είναι ασορτί, δεν τα πάω. Αμαρτία εξομολογημένη. Γενικά τις προτιμώ χωρίς εσώρουχα αλλά αν είναι να τα φανερώσουν στο φως, τα προτιμώ διαλεγμένα. Για λόγους αισθητικής και μόνον, δεν έχω φετίχ. Πως όμως να κάνεις δώρο σε μια κοπέλα που δεν την ξέρεις ακόμα... καλά ένα σετ με καλόγουστα εσώρουχα και να μην σε παρεξηγήσει; Ήπια τον καφέ στα γρήγορα, δεν κάπνιζε, έτσι για να επιβεβαιώσει το γνωστό γνωμικό που λένε στη ορεινή νότια μεριά του τόπου «γυναίκα που καπνίζει τα κάνει όλα» κι έκατσε στην Βέσπα προσεκτικά, όχι πολύ κολλητά. Στην άλλη άκρη της πόλης έμενε, έπρεπε να την διασχίσουμε αλλά η Βέσπα δεν καταλαβαίνει από κυκλοφοριακό στο κέντρο. Θα την άφηνα σε συνέλθει και να σενιαριστεί και φαγητό στις Κιοκιώς στις 3. Πήγα για κάτι λίγα ψώνια και όταν τα κατέβασα έξω απ' το μπαρ. Κατέβαιναν την κατηφόρα ο Μάκβεθ κι η Μακντάφ.

- Σας έβαλα απουσία εχθές. Άλλη μία και με τον κηδεμόνα σας.
 - Άσε Βάρδα, τρέχουμε. Όλη νύχτα πρόβες.
 - Καινούργιο έργο αμέσως ρε θηρία; Κερνάω καφέ αλλά στο Φαγκότο, όχι στο Μελτέμι.
- Μουσική διαλέγετε εσείς.

- Το Μελτέμι είναι κλειστό σήμερα ούτως ή άλλως.
- Δεν το 'ξερα. Τι έγινε ;
- Πουλήθηκε κι αλλάζει χέρια. Το πήραν κάτι ντόπιοι άκουσα.
- Κι ο Ζακυνθινός;
- Εφυγε.

Κοιτάχτηκαν, θυσίασαν τ' αγνάντεμα και μπήκαν. Δεν ρώτησα για μουσική μην φάω καμιά χλαπάτσα κι έβαλα χωρίς να ρωτήσω το κοντσέρτο της Κολωνίας του Τζάρετ. Θα έβαζαν το κεφάλι μέσα περίεργοι τουρίστες μ' αυτή την μουσική αλλά ήταν δόλωμα για πελατάκια το βράδυ.

- Λοιπόν; Τί ετοιμάζετε;

-Μάκβεθ. Η Άννα τον ήξερε τον ρόλο και τον ζήτησε κι ο Κουρμουλής το δέχτηκε για να συνεχίσουμε. Μια απ' τις τρεις μάγισσες θα παίξει την Μακντάφ αλλάζοντας ρούχα και μακιγιάζ.

-Καλά νέα μετά το δράμα της Ελένης. Η παράσταση δεν κατεβαίνει κι η Άννα σε πρώτο ρόλο. Επειδή μ' έχουνε βάλει στη μέση γιατί σας γνωρίζω σας λέω πώς αυτή που έχει αναλάβει την έρευνα θα θέλει να σας μιλήσει και για να μην σας ψάχνει στο ξενοδοχείο, μου πρότεινε να σας ζητήσω να βρεθείτε εδώ κάποια στιγμή που σας βολεύει.

-Τι έρευνα; δεν καταλαβαίνω. Δεν ήταν αυτοκτονία; Από πότε κάνουν έρευνα γι' αυτοκτονίες;

-Δεν ξέρω ρε παιδιά, μπάρμαν είμαι κι αγγελιοφόρος λόγω γνωριμίας. Θα την δω την κοπέλα στις 3, τί να της πω;

-Στις 6 έχουμε πρόβα πάλι. 5 μ' 6 είναι καλά; Εδώ ή έξω απ' το Μελτέμι;

-Εδώ καλύτερα που θα έχει πιο πολύ ησυχία.

-Εντάξει.

Το "ζεύγος" ήπια τον καφέ μονορούφι κι έφυγε. Δεν φάνηκαν και πολύ ενθουσιασμένοι με την ιδέα της ... ανάκρισης. Αεράτοι κι άνετοι ήτανε με τουριστική ενδυμασία, σανδάλια και τσεμπέρια αλλά δεν έμοιαζαν για ζευγάρι. Τουλάχιστον όχι σαν νεοσύστατο ζευγάρι. Σαν ζευγάρι μετά από 20 χρόνια γάμου και σε πλήρη βαρεμάρα κι αδιαφορία μπορεί. Δεν περίμενα να χαϊδεύονται και να σαλιαρίζουν σαν ερωτευμένα σχολιαρόπαιδα σε δημόσιο χώρο αλλά...δεν μου χτύπαγαν και στο μάτι σαν φλογεροί εραστές. Η Τόνια κατέβηκε την κατηφόρα, είδε πόρτα ανοιχτή κι έβαλε μέσα το κεφάλι της.

-Πεινάω σαν λύκος. Είσαι έτοιμος;

-Για σένα μωρό μου, πάντα.

-Κρυάδες.

Στης Κιοκιώς δεν ήταν ο Παπαδούλης όπερ μεθερμηνευόμενο δεν είχε αχινούς κι η Τόνια ανακάλυψε τις σουπιές με τα μαραθα και πράσινες ελιές. Κουβέντα δεν αλλάξαμε όσο έτρωγε, το μεθύσι της προηγούμενης ήθελε καύσιμα.

-Λοιπόν, κούκλα, να μιλήσουμε για δουλειές ή κάτι άλλο;

-Το πεδίο σου στο «κάτι άλλο» είναι πολύ περιορισμένο, Βάρδα γι' αυτό καλύτερα για δουλειές.

-Επιλεγμένα περιορισμένο εννοείς υποθέτω. Τ' άλλα μ' έχουν κουράσει. Έχεις νεότερα;

-Το σκοινί που κρεμάστηκε ήταν απ' την αποθήκη του θεάτρου στον Φιρκά. Έχω ένα ερώτημα που δεν μπορώ ν' απαντήσω και κάθε ερμηνεία ευπρόσδεκτη. Βαρβιτουρικά κι αλκοόλ στο αίμα, ναι υπήρχαν αλλά όχι σε σίγουρα θανατηφόρα ποσότητα. Στο όριο. Πράγμα που με κάνει ν' αναρωτιέμαι εάν ήταν ζωντανή ή πεθαμένη όταν κρεμάστηκε ή την κρέμασαν άλλοι νομίζοντας ότι είχε πεθάνει. Κι αν πέθανε απ' τις ουσίες θα την βρίσκαμε στο κρεβάτι της. Την μελοδραματική αυτοκτονία δύσκολα την καταπίνω. Εκτός κι αν ήθελε να πεθάνει σαν λαίδη Μάκβεθ.

-Δεν έχει και πολλές ερμηνείες η ερώτησή σου. Εάν μόνη της κρεμάστηκε μάλλον δεν θα μπορούσε με τόσα στο αίμα της. Να πάει στο φρούριο, στην αποθήκη για σκοινί, να κάνει θηλειά και να την δέσει... όλα αυτά προϋποθέτουν κάποια ενέργεια που μάλλον δεν είχε μετά την κατανάλωση ουσιών. Είναι πιθανότερο να την μετέφερε κάποιος και να την κρέμασε. Ζωντανή ή πεθαμένη; Αν είχε ήδη πεθάνει όταν την κρεμάσανε υπολογίζεται σαν φόνος;

-Έγκλημα είναι, τα υπόλοιπα για τους δικαστές. Αν αποκλείσουμε εντελώς την περίπτωση ν' αυτοκτόνησε μόνη της διότι δεν ήταν σε θέση να το κάνει στην κατάστασή της, πρέπει να βρούμε ποιος την «βοήθησε». Ποιοι μάλλον, δεν μοιάζει δουλειά για έναν.

-Και οι ύποπτοι είναι μέσα στην θεατρική ομάδα κατά τα φαινόμενα.

-Εκτός κι αν πήρε βίζιτα αργά την νύχτα.

-Έμαθα πως κάνουν πρόβες για να συνεχίσουν τις παραστάσεις με την Άννα-Μακντάφ στον ρόλο της Ελένης Βούρου. Έχεις ραντεβού μαζί της, και τον γκόμενό της Σπύρο- Μάκβεθ στις 5 στο Φαγκότο. Με θέλεις παρέα;

-Γι' αστυνομική έρευνα, ναι. Γι' άλλου είδους παρέα έχεις ακόμα χιλιόμετρα.

-Δεν νομίζω. Ξέρεις τι παίζει κι επόμενη κίνηση είναι αποκλειστικά δική σου. Η φύση της δουλειάς μου μου έχει επιβεβαιώσει το πολύ παλιό «υπάρχουν κι αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια»

-Δεν διαφωνώ αλλά... έλα που μ' αρέσει να με φλερτάρουν! Να με κατακτούν εκμηδενίζοντας την κάθε πιθανή αντίσταση.

-Χρονοβόρο. Δεν γίνεται να σε κατακτήσω... μετά;

-Δεν είμαι ξεπέτα, αλητάμπουρα. Τράβα στις τουρίστριες. Αλήθεια, πως τα έχεις καταφέρει χωρίς συναίσθημα;

-Ερωτεύομαι εύκολα αλλά δεν μου κρατάει πολύ ρε γαμώ το. Έτσι είναι και δεν το φιλοσοφώ με συναισθήματα, έρωτες, αγάπες και τέτοια. Άστο γιατί θα πάει μακριά η βαλίτσα.

-Θα μου επιτρέψεις να σε κεράσω; Είμαι υποχρεωμένη από χθες.

-Καθόλου υποχρεωμένη δεν είσαι αλλά να με κεράσεις, δεν ντρέπομαι.

Όταν ήρθε ο Βεληγκέκας με το λογαριασμό τον ρώτησα για τον Παπαδούλη και τους αχινούς και την έφαγα στη μάπα.

-Μα καλά, που ζεις ρε Φαγκότε; Ο Παπαδούλης με τον Μάμπο αγόρασαν το Μελτέμι και δεν θα τους ξαναδείς εδώ. Ούτε κι εμένα όπως βλέπω διότι ετοιμάζομαι ν' ανοίξω λουλουδάδικο στο κέντρο.

-Και ποιος θα σερβίρει στις Κιοκιώς;

-Ο πρωταθλητής μας στο σκάκι.

Από την αρχή που εγκατασταθήκαμε στην γειτονιά, στον Τοπανά του Κολόμπο που μερικοί μιλάνε Κολομπίτικα και τους λένε Κολομπίτες, το περίπτερο στην μέση του λιμανιού ήτανε το όριο, για τσιγάρα. Ο φούρνος του Λευτέρη ήταν στη Θεοτοκοπούλου κι ένα μπακαλικάκι του Γρέγου δίπλα του για τ' αναγκαία. Στην πλατεία πηγαίναμε μόνο για εφημερίδα στου Μιχαλάκη κι εγώ στο καθαριστήριο του Τάκη. Η καφετέριες της πλατείας άνοιγαν τα χαράματα κι έπαιρναν όλους που είχανε βγει απ' το πρωινό καράβι ενώ το Μελτέμι άνοιγε πολύ αργότερα. Μερικές φορές που ξενυχτούσαμε στην ταράτσα του όντας κλειστό, πηγαίναμε στην πλατεία για πρωινό. Ήταν τα μοναδικά ανοιχτά εκείνη την ώρα το χάραμα. Το Μελτέμι ήταν επιχείρηση με υπαλλήλους του Ζακυνθινού, Πέττας αν θυμάμαι καλά και δεν ήλπιζε πως θα έφταναν μέχρι εκεί οι πρωινοί караβίσιοι. Αλλά τώρα... δεν υπήρχαν πιά υπάλληλοι, δουλεύανε τ' αφεντικά, Παπαδούλης, Μάμπος και η Σπανιόλα του κι ανοίγανε πολύ πρωί ν' αρπάξουνε κανέναν νεοαφιχθέντα πρωινό και κυρίως για να γεμίσουνε τα ενοικιαζόμενα που ήταν από πάνω. Και το Μελτέμι απέκτησε προσωπικότητα, έγινε στέκι. Το είχαν ντόπιοι βλέπεις, όχι ξένος. Ο Θωδωρής με τα κεραμικά του έμεινε δίπλα κι εγώ λιγάκι πιο πάνω από «ξένους». Με το Μελτέμι στέκι και ταράτσα με θέα και το Φαγκότο πιο πάνω δεν είχε καμία τύχη ο κάπτεν-Στέλιος «Μαύρος Σεπτέμβρης» με τα κεράκια του ανάμεσα κι έκλεισε. Χάσαμε και τον Γιαχάρα από πελάτη που ερχότανε μερικές φορές να πάρει δυο τζιν με τόνικ να κεράσει την Γαλλίδα που φόραγε το ίδιο μαύρο φουστάνι κάθε μέρα αν και φαντάζομαι ότι είχε περισσότερα από ένα και ήταν όλα ίδια, επειδή η Γαλλίδα του Γιαχάρα ήταν κολλητή με την Σπανιόλα του Μάμπου κι έτσι ο Γιαχάρας τώρα πήγαινε στο Μελτέμι για τα ποτά του. Ζημιά κι

αυτή! Γαλλίδα και Σπανιόλα μια μέρα μαζί τους εγκατέλειψαν τους Κολομπίτες συζύγους τους. Με τα δυο Κολομπιτάκια στο Μελτέμι και τους Ομηρικούς ταβλοκαυγάδες στην ταρατάσα του οι επισκέψεις έγιναν συχνότερες. Κι από συναδελφικότητα οι καινούργιοι ιδιοκτήτες ερχόντουσαν στο Φαγκότο για ποτό ενώ εκείνος ο αχώνευτος Ζακυνθινός δεν είχε πατήσει το πόδι του ούτε από περιέργεια. Τα νέα της γειτονιάς εν περιλήψει. Εκείνο που δεν άλλαξε ήταν τα χαζοξενύχτια στην ταρατάσα του μετά το κλείσιμο αλλά χαμηλόφωνα, από πάνω κοιμόντουσαν πελάτες. Τα Κολομπιτάκια θα περίμεναν την επόμενη για επίσκεψη κι ευχές, σήμερα είχαμε ανάκριση ηθοποιών στο Φαγκότο.

8 The mooch

Και μέσα σ' όλα αυτά είχαμε και την ανακαίνιση του κτιρίου. Είχε προηγηθεί το στρώσιμο του δρόμου με κάτι απαίσιες σχιστολιθικές πλάκες που το μόνο τους καλό ήταν ότι είχαν κλίση στην μέση για τα νερά της βροχής – πριν απ' αυτό το Φαγκότο είχε βάλει νερά τον πρώτο χειμώνα απ' τα νερά που κατέβαζε η Αγγέλου κολλητά στα κτίρια -. Βάλανε σκαλωσιές, τις ντύσανε με τσουβάλια κι αφήσανε ανοιχτή μόνο την πόρτα της εισόδου για το Φαγκότο. Το κτίριο ήταν από τα παλαιότερα και πολύ όμορφο της παλιάς πόλης, Φρουραρχείο στα νιάτα του και όντως η πρόσοψή του σε άθλια κατάσταση. Κυρία Τούλα, αγνώστου επωνύμου, Αδριανάκης κι Αρχαιολογία κάνανε ομολογουμένως σπουδαία δουλειά – με την συμβολή του ιδιοκτήτη γερο-Χαρίδημου, παλιού μάστορα – και το κτίριο έγινε κούκλα με το Μινωικό κόκκινο σοβάντισμα και χαλάλι οι σκαλωσιές και τα τσουβάλια στην πρόσοψη του Φαγκότο. Η ταμπέλλα που φιλοτέχνησε η Μαριάννα με τα χεράκια της σε κόντρα πλακέ θαλάσσης και την κρέμασε ο Τάσος σε μια σιδεριά αιωρούμενη- στήριγμα βενετσιάνικου μπαλκονιού ανάποδα- παρέμεινε στη θέση της ως είχε επειδή θεωρήθηκε πολύ καλαίσθητη, έφη Αδριανάκης. Ακόμα εκεί την βλέπω κρεμασμένη, στην ίδια σιδεριά. Την έχει φάει λιγάκι η αλμύρα κι έχει βγάλει «λέπια» λαδομπογιάς αλλά ακόμα αιωρείται στους αέρηδες.

Μετά το φαγητό επιστρέψαμε στο Φαγκότο να περιμένουμε το ζεύγος. Εγώ μόνον θ' άκουγα, η Τόνια την μπαγκέτα. Άνοιξα και της είπα να περιμένει μέσα και σαν το σπίτι της και πήρα την ανηφόρα να βρω τον Βαγγέλη τον Ελγκρέκο να μου λύσει μια απορία. Μου την έλυσε και γύρισα να βρω την Τόνια που στωικά περίμενε χωρίς να έχει αγγίξει τίποτα. Έβαλα καφέ να στάξει και τον Julian Bream να παίζει Μεσαιωνικές μελωδίες σε λαούτο και το ζεύγος κατέφθασε στην ώρα του.

-Σταμάτα αυτή την μουσική σε παρακαλώ, είπε η Τόνια. Μου αποσπάει εντελώς την προσοχή και θα τα χάσω. Τουλάχιστον από μουσική, έχω πολλά να μάθω από σένα, Βάρδα.

-Κι από τ' άλλα μόνο που δεν το ξέρεις ακόμα.

-Είσαι δηλαδή ΤΟΣΟ καλός ; τόνος και χαμόγελο με 20κιλά σαρκασμό.

-Θα σου απαντήσω εμμέσως. Καμία δεν έχει παραπονεθεί μέχρι σήμερα αν θες να μάθεις.

-Άλλη φορά. Τώρα έχω δουλειά.

Σέρβιρα καφέ τους επισκέπτες μου κι έκατσα πίσω απ' το μπαρ στο σκαμπό μου ανάβοντας τσιγάρο. Το τρίο έκατσε στο πρώτο τραπεζάκι στην πόρτα του μπαρ, αρκετά κοντά για ν' ακούω.

-Τι είδους έρευνα είναι αυτή, μαντάμ; Δεν ήταν αυτοκτονία; Ο Μάκβεθ δυστρόπησε πρώτος.

-Τόνια παρακαλώ. Φιλική κουβέντα κάνουμε χωρίς τυπικότητες. Δεν παύω να είμαι αστυνόμος βέβαια και σας λέω πως η νεκροψία έδειξε ουσίες στο αίμα της νεκρής, κάτι που μας δημιουργεί μερικά ερωτηματικά για το πως έκανε αυτό που φαίνεται ότι έκανε στην κατάσταση που υποθέτουμε πως ήτανε. Θέλω λοιπόν να σας ρωτήσω τι κάνατε όταν φύγατε μετά που έκλεισε το Φαγκότο. Ψάχνω τον τελευταίο, τελευταίους, που την είδαν ζωντανή.

-Εμείς μένουμε στο Ξενία κι Ελένη στο Ελ Γκρέκο κι ανηφορίσαμε μαζί. Οι άλλοι πήγαν παραλία, άλλοι στο Μελτέμι για κουβεντούλα κι άλλοι για ύπνο. Οι περισσότεροι μένουν σε δωμάτια στην γειτονιά. Στην γωνία στην Θεοτοκοπούλου χωρίσαμε, αυτή πήγε αριστερά κι εμείς δεξιά. Η ώρα πρέπει να ήτανε 2-2και τέταρτο, όχι περισσότερο. Μετά δεν την ξαναείδαμε. Το πρωί μάθαμε τι είχε συμβεί.

Καιρός να επέμβω. Είχα υποψιαστεί την απάντηση κι είχα τσεκάρει πριν έρθουν με τον Βαγγέλη τον Ελγκρέκο.

-Παιδιά, δεν μπήκε ποτέ στο ξενοδοχείο. Το κρεβάτι της ήτανε απείραχτο το επόμενο πρωί που μπήκαν οι καμαριέρες. Το τσέκαρα.

Ήρθαν σε αμηχανία και κοιτάχτηκαν. Δεν ήξεραν αν έπρεπε να το σκάσουν το μυστικό, σκατά μυστικό δηλαδή, όλοι το ήξεραν εκτός από μένα.

-Είχε και άλλη απασχόληση εκτός απ' το θέατρο όπως πιστεύω ότι γνωρίζετε. Μπορεί να πήγε για κάποιον νυχτερινό... περίπατο. Είπε ντροπαλά και καλά, η νέα λαίδη Μάκβεθ. Και συνέχισε, εμείς πήγαμε αμέσως για ύπνο, μπορείτε να το ελέγξετε.

-Θα το ελέγξουμε, ευχαριστώ. Σ' αυτή την περίπτωση δεν έχω κάτι άλλο να σας ρωτήσω αλλά μπορεί να σας ξαναζητήσω να τα πούμε.

-Εδώ ήμαστε συνέχεια, Ξενία, Μελτέμι, Φιρκά, Φαγκότο. Δεν θα δυσκολευτείτε.

Το υπονοούμενο ήταν για την Ελένη προφανώς που δεν έκανε πάντα την ίδια διαδρομή. Έφυγαν να πάνε στην πρόβα τους και η Τόνια γύρισε σ' εμένα.

-Εσύ πότε την είδες για τελευταία φορά;

-Όταν έκλεισα το μαγαζί κι έφυγα.

-Οχι έτσι και μην κάνεις τον αθώο. Οριζοντίως εννοώ την τελευταία φορά.

-Τρεις μέρες πριν πεθάνει. Ρώτα και τον Γάτο τον Φίγκαρο αν δεν με πιστεύεις.

-Εξυπνάδες. Δεν ξέρεις αν έβλεπε και κάποιον άλλον στο μεσοδιάστημα;

-Ρε τί μου λες τώρα; Από σένα το έμαθα ότι έκανε βίζιτες. Το συνάφι της δεν μου είχε πει τίποτα.

-Και δεν ενδιαφέρθηκες να μάθεις τι κάνει τις νύχτες που δεν ήταν μαζί σου;

-Όχι. Θα 'πρεπε; Ρε κυρ-αστυνόμε, δεν έχεις καταλάβει τίποτα για μένα μέχρι τώρα;

-Περισσότερα απ' ότι φαντάζεσαι, Βάρδα και γι' αυτό ίσως κρατάω απόσταση. Δεν σου κρύβω ότι με δυσκολία κρατιέμαι.

-Άστο ελεύθερο, μωρό μου να βγει. Άστο.

-Έχεις χιλιόμετρα ακόμα είπαμε. Για δώσε τώρα να δω τον δίσκο με την μουσική που ακούγαμε πριν έρθει το ζεύγος. Αν δεν τον βρω θα μου τον γράψεις σε κασέτα;

-Τσάμπα;

-Να στον πληρώσω ρε αλλά μην μου πεις με το κιλοτάκι μου γιατί θα σε βαρέσω.

-Σ' αρέσουν οι αγριάδες; ... παλιοκόριτσο!

-Φεύγω, είσαι αδιόρθωτος. Ανώμαλε.

Και πάνω στο τσακ, να 'σου κι ο Βίκτωρ που ήρθε να χτυπήσει κάρτα. Απέφυγα τις συστάσεις, ήταν άλλωστε η μισή έξω απ' την πόρτα. Ο Βίκτωρας βέβαια κοίταξε τον κώλο της όταν έφυγε, που θέλατε να κοιτάξει, στους αστραγάλους;

-Γλωσσομαθής η τουρίστρια. Μιλάει Ελληνικά. Ρώσικο χιούμορ.

-Έχε το νου σου το μαγαζί, ψηλέ και να σου λείπουν οι λεπτομέρειες. Έχω κάπου να πάω.

Πέρασα πρώτα απ' το Ξενία που ήξερα τον διευθυντή. Δεν έχει νυχτοφύλακα να τους έχει δει να μπαίνουν, ούτε το Ελ Γκρέκο έχει, οι νυχτερινοί πελάτες ανοίγουν την έξω πόρτα με

κωδικό που τους δίνουν στην άφιξη, αλλά βρήκε τις καμαριέρες στο τηλέφωνο, είχαν σχολάσει εκείνη την ώρα, οι οποίες βεβαίωσαν πως το δωμάτιο του ζεύγους ήταν άνω-κάτω την επόμενη και ακατάστατο, σημάδι πως είχαν περάσει την νύχτα και το ξύπνημα εκεί. Πολλά πλαστικά ποτήρια και δυο μπουκάλια άδεια Cutty Shark στα σκουπίδια. Ζήτησα από περιέργεια και χωρίς επίσημη ιδιότητα, μόνον λόγω γνωριμίας να ρίξω μια ματιά στο δωμάτιο του ζεύγους βεβαιώνοντας τον άνθρωπο πως οι ένοικοι ήταν απασχολημένοι στην πρόβα κι αυτός, αν και στην αρχή δυστρόπησε λίγο με άφησε. Βρήκα αυτό που υποψιαζόμουν. Ένα μπουκαλάκι Seconal σχεδόν άδειο, δυο-τρία είχε μόνον μέσα. Ευχαρίστησα και πήγα πάλι στον Βαγγέλη τον Ελγκρέκο για την ίδια δουλειά με λιγότερη δυσκολία αυτή την φορά διότι ο Βαγγέλης και η μαντάμ ήταν περισσότερο φίλοι και συμπαθητικοί απ' τον Ξενία. Μ' έκπληξη βρήκα ένα μπουκαλάκι Nembutal εντελώς γεμάτο, σφραγισμένο. Πήρα τηλέφωνο την Τόνια να την ρωτήσω αν φαινόταν ποιο απ' τα δύο υπήρχε στο αίμα της Ελένης. Δεν μπορούσε να γίνει διάκριση, και τα δύο ίδια ήταν. Το γεμάτο-άδειο έπαιζε μόνον. Ύστερα απ' αυτά πήρα την κατηφόρα για τον Φιρκά και με πολλά παρακάλια με άφησαν να κάτσω αθέατος σε μια γωνία να παρακολουθήσω την πρόβα. Η Άννα λαιίδη Μάκβεθ ήταν πολύ καλή, την Ελένη δεν την είχα δει, αλλά ήθελα να δω τον Κουρμουλή, όχι την πρόβα. Σε κάποια παύση-διάλειμμα, πλησίασα και του έκανα νόημα. Δεν έδειξε έκπληξη, με ήξερε από πέρσι και δεν του έκανε εντύπωση που ήμουν στην πρόβα.

-Πως σου φάνηκε; Δεν είναι πολύ καλή;

-Πολύ καλή είναι φίλτατε Σταύρο αλλά εμένα με καίει η άλλη.

-Την ερωτεύτηκες ρε; Δεν μ' εκπλήσσεις, πολλοί το έπαθαν πριν από σένα, ακόμα κι εγώ.

-Με τα τοπικά έθιμα ήμαστε ξάδερφοι, ξέρεις. Έχουμε πάρει την ίδια γυναίκα. Γι' άλλο σε θέλω ρε ξάδερφε. Έπεσα απ' τα σύννεφα όταν έμαθα πως έπαιρνε βίζιτες και θέλω να σε ρωτήσω πάνω σ' αυτό.

-Παλιά ιστορία και ο κύριος λόγος που χωρίσαμε. Ήθελε να εκδικηθεί τον πατέρα της κατά κάποιον τρόπο όχι σαν θεατρίνα μόνο αλλά σαν πουτάνα θεατρίνα. Κρίμα κατά την γνώμη μου διότι ήταν σπουδαία θεατρίνα, Εμένα και το παιδί μας μας αγνόησε εντελώς. Όλη της την ζωή προσπαθούσε να πληγώσει τον Βούρο. Έφτασε να μου ζητάει να κάνω τον μεσάζοντα με τον ατζέντη της. Μέχρι και βιντεοκασέτα πορνό λέγεται πως κυκλοφορεί αλλά δεν το πιστεύω. Ήταν άρρωστη, Βάρδα, κατά κάποιον τρόπο λυτρώθηκε.

-Δεν θα συμφωνήσω αλλά και δεν θα το συζητήσω τώρα. Άλλο ψάχνω. Όσο καιρό είστε στο Νησί, είχε καμιά άλλη «επαφή» εκτός από μένα;

-Γιατί, ζηλεύεις; Δεν μπορώ να σου πω.

-Σταύρο, θα σε καλέσει η Αστυνομία και θα σου κάνει την ίδια ερώτηση και ίσως σε κατηγορήσουν σαν προαγωγό χωρίς να τους νοιάζουν τα ψυχολογικά-οικογενειακά από πίσω. Φιλικά σε ρωτάω για να γλυτώσεις τις παρενέργειες. Η εχεμύθειά μου είναι εγγυημένη.

-Ο Παπάρογλου την πήρε μια φορά. Αυτός ή ο γιος του δεν ξέρω αλλά αυτό δεν το έμαθες από μένα, εντάξει;

Έκανα την κίνηση φερμουάρ στο στόμα μου με χαμόγελο και τον άφησα στην δουλειά του. Παπάρογλου και Υιός, γνωστός βιομήχανος της περιοχής. Οι φήμες, εκτός απ' τα πολλά λεφτά τον ήθελαν και γνωστό πουτανιάρη με μοντέλα και τραγουδίστριες στην συλλογή του. Για τον γιό του έλεγαν πως ήταν ένα άσχετο μαλακισμένο. Ιδίαν αντίληψη δεν είχα ουδεμία. Μόνον φήμες είχα ακούσει, ούτε αυτόν ούτε τον υιό είχα ποτέ συναντήσει. Και ούτε επρόκειτο. Αυτό ήταν δουλειά αποκλειστικά για την Τόνια. Κάτι με πιάνει όταν μπλέκω με τους λεφτάδες.

9 Wave

Νωρίς ήταν ακόμη για να έχουν πλακώσει λεφούσια στο Φαγκότο και να χτυπήσει κόκκινο ο Βίκτωρας κι είπα να πάω να κάνω ένα μπάνιο και ν' αλλάξω ρούχα για την νύχτα. Συμβουλή παλιά της μάνας μου να 'χω πάντα τον κώλο και το σλιπάκι καθαρό γιατί δεν ξέρεις ποτέ τι θα σου συμβεί, ειδικά το βράδυ. Στην είσοδο ο Μπούκος ήταν έξω στο πάρκινγκ με χαμόγελο.

-Τι βλέπεις και χασκογελάς μωρή Μπουκανάρα;

-Έχεις γείτονα στο Παλάτσο και μάλλον θα σ' αρέσει.

-Καμιά ξέμπαρκε μου έβαλες δίπλα.

-Καμιά σχέση. Μουσικός είναι και παίζει κι όμορφα. Θα δεις.

Αινιγματικός ο Μπούκος στο κρεπούσκουλο αλλά όταν πλησίασα το Παλάτσο, κόλλησα. Η μουσική στον αέρα ήταν θεσπέσια αν και όχι αναγνωρίσιμη και ο παίχτης πολύ δεξιοτέχνης. Σταμάτησα και πήγα προς τα κει. Ένας πολύ αδύνατος αλλά μυώδης μουστακαλής με μακριά χίπικα μαλλιά χωρίστρα στη μέση έμοιαζε να ταξιδεύει στον κόσμο του μ' ένα ζητιανόξυλο που ακουγότανε 100 φορές καλύτερο απ' το δικό μου. Σταμάτησε μόλις με είδε και σηκώθηκε να με χαιρετήσει μ' ένα απερίγραπτα εγκάρδιο χαμόγελο.

-Εσύ πρέπει να 'σαι ο Φαγκότος που μένει δίπλα. Εμένα με λένε Αχιλλέα. Δεν πιστεύω να ενοχλώ με την κιθάρα μου.

-Βάλσαμο για πονεμένα αυτιά είναι, φίλτατε, όχι ενόχληση. Να περάσεις όποτε θέλεις απ' το μαγαζί μαζί ή χωρίς την κιθάρα σου.

Με λίγα λόγια, ο Αχιλλέας ήταν ημι-επαγγελματίας κιθαριστής που είχε κατέβει στο νησί να μελετήσει σκοπεύοντας ν' αλλάξει μουσικό προσανατολισμό και σκόπευε να μείνει και τον

χειμώνα και να δουλέψει εργάτης στο ελιομάζεμα επειδή σαν μουσικός οι δουλειές ήταν από ελάχιστες έως ανύπαρκτες.

-Έρχεται κι ένας φίλος μου βιολιστής σήμερα απ' την μεγαλούπολη που τέλειωσε κάποιο φεστιβάλ κι ίσως έρθουμε παρέα.

-Δεν φέρνετε και τα όργανα μαζί; Το περιβάλλον το σηκώνει.

Ο βιολιστής τελικά ήταν ο Μαγκλάρας που μπορεί σαν όνομα να ήταν άγνωστος αλλά σε όποιον δίσκο που κυκλοφόρησε τα τελευταία πέντε χρόνια και ακουγότανε στην ορχήστρα βιολί... ο Μαγκλάρας το έπαιζε. Ήταν η εποχή που στα οπισθόφυλλα των δίσκων άρχισαν ν' αναφέρονται τα ονόματα των μουσικών που συμμετείχαν, το μεγάλο παράπονο του Τουλιάτου που είχε απέραντο δίκιο, και να σου τους κι οι τρεις το βράδυ στο Φαγκότο. Ντραμς δεν υπήρχε βέβαια κι ο Τουλιάτος μάζεψε ταπερ, κατσαρόλες κι ότι άλλο βρήκε να παίξει κρουστά. Αχιλλέας, Μαγκλάρας, Τουλιάτος με κιθάρα, βιολί και... κρουστά, ρεσιτάλ μυσταγωγικό με τον κόσμο, τουρίστες στην πλειοψηφία τους, άφωνο. Το Φαγκότο είχε κι εξέδρα ! 1Χ1 μέτρο πέτρινη ήτανε με 3 σκαλοπάτια επειδή το τελευταίο του παράθυρο στην ανηφόρα ήταν πορτοπαράθυρο, κάτι που βόλεψε πολύ στην έκδοση της άδειας σαν έξοδος κινδύνου. Ανόητες τυπικότητες για τόσο μικρό χώρο, κανείς δεν επρόκειτο να βγει σκυφτός από κει σε ώρα ανάγκης. Ήταν όμως υπερυψωμένο γύρω στους 80 πόντους και στο μέτρο της επιφάνειάς του δεν χώραγε παρά μόνον ένας, ο Αχιλλέας κι ο Μαγκλάρας τα κατάφεραν να χωρέσουν και οι δύο κι ο Τουλιάτος αράδιασε τα δικά του στα σκαλοπάτια. Και κάνανε και το χατίρι τ' αφεντικού να παίζουν το Wave του A.C. Jobim που μόνον εγώ κι αυτοί γνώριζαν. Έπαιξαν και άλλα Τζαζ στάνταρντς, τα περισσότερα λάτιν επειδή βόλεψε το σχήμα. Υπέροχη κι αξέχαστη βραδιά, γεννημένη απ' το τίποτα.

Η Τόνια ήρθε αργά και δεν το πρόλαβε όλο αλλά απ' το λίγο που άκουσε έμεινε το ίδιο άφωνη με τους υπόλοιπους.

-Δεν ξέρω για σένα, μωρό μου, αλλά εμένα κάτι τέτοια χάπενινγκ μου δημιουργούν ένγκαβλες παρορμήσεις αρσενικού τύπου κι εσύ είσαι εντελώς ξενέρωτη αλλά είναι δυο Αγγλιδούλες ΜΙΑΦ που με χαλβαδιάζουνε όλο το βράδυ και σκέφτομαι σοβαρά να τους την πέσω.

-Πουθενά δεν έχεις να πας, Βάρδα. Έχουμε δουλειές.

-Κι αυτό δουλειά είναι αλλά ενώ οι άλλες μπορεί να περιμένουνε μέχρι αύριο αυτή δεν μπορεί να περιμένει.

-Βρε συ, αυτές οι θείες έχουν την ηλικία της μαμάς μου!

-Αυτό τώρα είναι ζήλεια ή προσπάθεια να διαφημίσεις την μάνα σου;

-Ζήλεια. Πότε θα κλείσεις;

-Αυτό συνήθως το ρωτάνε αυτές που προτίθενται να με συνοδέψουν μετά απ' το κλείσιμο.

-Απ' αυτές είμαι.

-Θα κλείσει ο Βίκτωρας. Εμείς μπορούμε να φύγουμε αμέσως.

-Και να πάμε στο τροχόσπιτο να γαμηθούμε.

-Λιγάκι ωμά το θέτεις αλλά η κεντρική ιδέα είναι αυτή, το παραδέχομαι.

-Και μετά;

-Μετά συνήθως έχει τσιγάρο και εάν η πρώτη φορά ήταν καλή μετά το τσιγάρο ακολουθεί επανάληψη.

-Και μετά;

-Ξέρεις ποιος ήταν ο sir Walter Raleigh;

-Όχι αλλά υποψιάζομαι ότι σύντομα θα το μάθω.

-Μάλλον αλλά πριν απ' αυτό, τι έκαναν οι άνθρωποι μετά το σεξ πριν ανακαλυφθεί το ταμπάκο και το κάπνισμα;

-Ότι κάνουν σήμερα αυτοί που δεν καπνίζουν.

-Το κουβεντιάζουνε υποθέτω και λένε απύθμενες μαλακίες ή το κόβουν στον ύπνο. Κι εδώ μπαίνει ο sir Walter Raleigh, Άγγλος ευγενής και κουρσάρος τρόμος και φόβος της Ισπανικής αρμάδας στην Καραϊβική, της Ελισάβετ της Α' τον 16ο αιώνα που έβαλε πόδι και σημαία εκεί που σήμερα βρίσκεται η πολιτεία της Βιρτζίνια στην Αμερική που ως γνωστόν παράγει καπνά. Φουλ ένγκαβλος για την βασίλισσα, ονόμασε την αποικία Βιρτζίνια από την Virgin Queen την «παρθένα» βασίλισσα κι έφερε στην Ευρώπη πίπες και καπνά. Αυτουνού του καριόλη τα γαμισιάτικα πληρώνουμε μέχρι σήμερα με τα τσιγάρα. Και αν παραβλέψουμε το κακό στην υγεία μας και την αβάσταχτη υποκρισία των κυβερνώντων με το «αυξάνουμε την τιμή για να μην καπνίζετε, να σας προφυλάξουμε» δεν μπορούμε ν' αγνοήσουμε την συμβολή του καπνίσματος μετά το σεξ για ν' αποφύγουμε δυσάρεστο κουβεντολόι. Η απάντηση στο δεύτερο «και μετά...» στο τρίτο καίγεται.

-Δεν καπνίζω, Βάρδα και θα ήθελα να ξέρω. Δεν είμαι περαστική τουρίστρια.

-Τι πίνεις να το πάρουμε από δω. Στο Παλάτσο έχει μονάχα Τζακ και περαφερνάλια. Μεγάλη κουβέντα προβλέπεται και καλύτερα να την κάνουμε πριν γιατί μετά καπνίζω. Γλυκιά βραδιά είναι και η λίμνη είναι όμορφη την νύχτα. Μπορεί και να μιλήσουμε μόνο για το φάκελο που κουβαλάς στην τσάντα σου. Περίμενε όμως ένα λεπτό να κανονίσω μια εκκρεμότητα.

Ο Κώστας ο Μακντάφ που καθόταν μόνος κι έρημος στη άκρη του μπαρ, το είχα συλλάβει να ρίχνει κλεφτές ματιές στις Αγγλίδες θείες που δεν του έδιναν σημασία. Έκανα δυο από εκείνα τα Αλεξάντερ που με είχαν κάνει διάσημο με το μοσχοκάρυδο επάνω, πήρα και τον Μακντάφ απ' το χέρι και τον πήγα πακέτο στο τραπέζι με τις ΜΙΛΦ, τα ποτά κερασμένα απ' το κατάστημα, από δω ο λόρδος Μακντάφ που για Σκωτσέζος έχει πολύ χιούμορ, έδεσε η μαγιονέζα και γύρισα να πάρω την Τόνια να φύγουμε. Έκατσε στην Βέσπα και τούτη την φορά κόλλησε πάνω στην πλάτη μου κι έδεσε τα χέρια της στο στομάχι μου. Σημειολογικές ενδείξεις με σημασία για την συνέχεια. Χαμογέλασα αλλά φρόντισα να μην με δει.

10 Anything goes

Ο μόνος τρόπος για να γλυτώσεις απ' τον Γάτο είναι να του γεμίσεις το μπολ. Δεν πρόλαβα. Η Τόνια είχε έρθει προετοιμασμένη, την είχε σχεδιάσει την κατάληξη. Έβγαλε απ' την τσάντα της δυο κονσέρβες Whiskas και ζήτησε το ανοιχτήρι.

-Ωραία είσαι του λόγου σου! Δεν απομένει να συνηθίσει το αιλουροειδές τις ακριβές κονσέρβες και να μην τρώει τα φτηνιάρικα που του παίρνω και θα χτυπήσω φαλιμέντο με τον Γάτο.

-Ο Γάτος έχει προσωπικότητα και τον λένε Φίγκαρο. Εσύ δεν τρως κατιμά, ό Φίγκαρο γιατί να τρώει χλαπάτσες;

-Επειδή είναι ΔΙΚΟΣ μου γάτος και τρώει ότι ΕΓΩ του δίνω. Και τρώω και κατιμά αν θες να μάθεις. Μην ρωτήσεις τον Γιαχάρα, θα με ξεφτιλίσει.

Ήτανε δύο άσκημες Γαλλίδες, μα τόσο κοντές κι άσκημες που είναι αδύνατον να τις περιγράψω χωρίς σχόλια. Έφυγαν όλοι απ' το Φαγκότο κι έμειναν αυτές οι δυο κακοκέφαλες κι ο Κοκκινάκης, τενίστας κι ομορφόπαιδο απ' την Κηφισιά, μαζί τις είχαμε φάει τις τούμπες με την Βέσπα.

-Τι θα κάνουμε ρε συ τώρα μ' αυτές;

-Αργά είναι και δεν θα μας δει κανείς, θα τις πάμε επάνω και θα τις διώξουμε νωρίς να μην μας δει κανείς.

Κι έτσι κάναμε, ο ένας στο πρώτο δωμάτιο με τον καναπέ-μπαούλο κι εγώ στο δικό μου στο επόμενο. Έλα μου όμως που οι απελπισμένες τώρα που το βρήκανε θέλανε κι αλλαγές! Αμαρτία έλεγε ο Ζορμπάς να παρατάς γυναίκα που έχει κάψες. Κάναμε και την αλλαγή, κάναμε και το κουαρτέτο κι έπιασε να αργοχαράζει και τότε έντρομοι ντυθήκαμε και ... να πηγαίνουμε τώρα

κορίτσια από σιγά-σιγά. Δεν ήταν ακόμα έξι η ώρα κι ο Γιαχάρας είχε ανοίξει και σκούπιζε τον δρόμο κι Μαλίνκα- το ηλίθιο λυκόσκυλο- έκοβε βόλτες κυνηγώντας την ουρά της! Μα, διάολε... ποιος νορμάλ άνθρωπος θα πάει πρωί πρωί ν' αγοράσει κιλίμια και χαλιά ολ νάτουραλ κόλορς μαντάμ με τα φοβερά Αγγλικά του Κωστή;

-Ρε σεις, μην μου πείτε πως τίς πήρατε αυτές τις άσκημες μέχρι το πρωί για θα κοπώ.

-Όχι, ρε Κώστα, τρελάθηκες; Σκάκι παίζαμε

-Ναι, καλά! Κρίμα την φήμη που κουβαλάτε.

-Ρε Κωτσαρή, να χαρείς ότι αγαπάς, μην το κάνεις βούκινο και μας ξεφτιλίσεις. Για φούντο τις πάμε και δεν περιμέναμε να πετύχουμε κανέναν στο δρόμο.

-Δυο τζιν με τόνικ κερασμένα το βραδάκι Φαγκότε. Άντε να πάρετε δρόμο τώρα μην σας δει και κάνας άλλος.

... ΚΑΙ κατιμά τρώγαμε

-Ηρέμησε, δωράκι είναι, δεν θα ξανασυμβεί παρά μόνο σαν τέτοιο.

Το ζωντανό τις έφαγε και τις δύο λαίμαργα κι έμεινε να γλείφει το άδειο μπολ και να κοιτάζει. Του έβαλα ακόμα μία απ' τις δικές του, μύρισε και πήρε δρόμο αυθάδικα. Να τα μας, ο Γάτος σνομπάρει τα φτηνά και ζητάει Whiskas. Αύριο θα το καταλάβαινε που, ή τα φτηνά ή νηστικός. Σέρβιρα δυο ποτά κι ένα μπολ ξηροκάρπια, άναψα ένα και κάτσαμε στην βεράντα.

-Τα δικά μας πρώτα ή τα ξένα;

-Τα ξένα;

-Η κρεμασμένη λαίδη του Φιρκά.

-Τα δικά μας τότε πρώτα.

-Σου φαίνομαι κατάλληλος για σχέση;

-Κατ' αρχή, όχι. Είναι όμως μια πρόκληση αν και το αποτέλεσμα φαίνεται προδιαγεγραμμένο.

-Είμαι πολύ αυτόνομος, ασυνεπής και... άπιστος για σχέση, Αντωνία μωρό μου, και δεν μπορώ να λέω μαλακίες και ψέματα. Ακόμα και να δεχτώ αυτό που με κατηγορήσες πως είμαι δειλός και φοβητισιάρης, το προτιμώ να κρύβομαι πίσω από σαρκασμό και κυνικότητα για να' χω τον κώλο μου καλυμμένο. Σχέση για μένα σημαίνει εξάρτηση, υποχρέωση και αυτά είναι

ασύμβατα με τον χαρακτήρα μου. Τουλάχιστον μέχρι σήμερα. Αν μεγαλώνοντας αλλάξω... φρόντισε να είσαι κοντά αν θέλεις να επωφεληθείς.

-Καθαρά και τίμια. Κι εκτιμητέα, Βάρδα που δεν ξέρω ούτε τ' όνομά σου. Πες μου τώρα μαζί μου πώς το έχεις δει.

-Ήμαστε δυο φιλαράκια που κάνουμε παρέα όποτε μας καπνίσει, οριζοντίως ή καθέτως άνευ σημασίας και... το κυριότερο, δεν κάνουμε ανόητες ερωτήσεις ή ερωτήσεις για τις οποίες γνωρίζουμε ήδη την απάντηση. Τον περισσότερο καιρό δεν ήμαστε μαζί και τότε είναι που δεν κάνουμε ερωτήσεις. Όταν ήμαστε μαζί, *όλα παίζουν*. Στάσου να το βάλω στον τίτλο, είναι πολύ καλό κλασσικό του Cole Porter.

-Έχω ένα δίλημμα.

-Οριζοντίως ή καθέτως;

-Κωλόπαιδο. Έχω τον φάκελο που θέλω να κουβεντιάσουμε στην τσάντα μου απ' την μια κι απ' την άλλη έχω μια πελώρια επιθυμία να κάνω μια βουτιά στη λίμνη.

-Είναι παγωμένο το νερό.

-Ηλπίζα πως θα με ζεστάνεις.

Αυτά τ' αρπάζω στον αέρα πριν πέσουν κάτω. Γδύθηκα εντελώς σε χρόνο dt και βούτηξα. Δεν άργησε ν' ακολουθήσει. Τέτοια ώρα και σε τέτοιο μέρος δεν κρατάς το εσώρουχο. Το σμίξιμο και το φιλί στο παγωμένο νερό είχε μια επιθετική αγριάδα. Το κρύο νερό μάλλον έφταιγε, το ίδιο που έφταιγε για το ότι οι θηλές στο στήθος της ήταν σκληρές σαν πέτρα. Τα επόμενα εμπίπτουν στον νόμο περί ασέμων τον οποίον μπορεί βέβαια να τον έχουμε γράψει στα παλαιότερα των υποδημάτων μας αλλά η περιγραφή σκηνών σεξ σε αστυνομικό μυθιστόρημα είναι χαρακτηριστικό φτηνιάρη συγγραφέα και πιθανόν κακογαμημένου. Για το πρώτο έχω αμφιβολίες αλλά για το δεύτερο... είμαι καλά. Σε κάποιο διάλειμμα για τσιγάρο κι ενώ άρχιζε αχνά να χαράζει, αποφασίσαμε από κοινού πως ο φάκελος θα έπρεπε να περιμένει ακόμα. Ήθελα πολύ να της πω τι είχαν ανακαλύψει τ' απόγευμα αλλά ήταν φίδι και πεινασμένη, δυο πράγματα που κάνουν το σεξ αδύνατον να το αποφύγεις. Κι όπως έλεγε κι ο Όσκαρ – δεν ρωτάμε ποιος –

«ο καλύτερος τρόπος για ν' αποφύγεις έναν πειρασμό είναι να ενδώσεις σ' αυτόν»

Το πρωί με τον καφέ και τα πυροτεχνήματα του Χαίντελ...

-Και τώρα που γίναμε φίλοι, να σου δώσω μια φιλική συμβουλή. Πάρε ένα πακέτο φρυγανιές, ένα βούτυρο και μια μαρμελάδα να υπάρχουν σε μια γωνιά, αχρείαστα να ναι. Καμιά φορά, που ξέρεις, μπορεί να χρειαστούν.

Έφυγα τρέχοντας, καβάλησα την Βέσπα για 100 μέτρα μέχρι την είσοδο του κάμπινγκ, ο Μπούκος δεν ήταν εκεί αλλά η κυρία Μπούκου είναι εξ' ίσου εξυπηρετική και απέστρεψα αμέσως με φρέσκο ψωμί, βούτυρο, μέλι και μυζήθρα.

-Όλα αυτά για μένα;

-Δείγμα εκτίμησης για την ποιότητα της νύχτας. Όταν θα πάω για κονσέρβες του Γάτου θ' ακολουθήσω την συμβουλή σου.

-Το εκλαμβάνω ως κομπλιμάν.

-Καλύτερα αυτό από το έχεις καταπληκτικά βυζιά;

-Κι αυτό δεν είναι άσχημο αν το εννοείς στ' αλήθεια.

-Δεν περίμενες εμένα να στο πω αυτό, μωρό μου. Κι αν δεν στο είχαν πει οι μαλάκες πριν από μένα, έχεις ολόσωμο καθρέφτη στο μπάνιο και δεν σου λείπει νους.

-Τίποτα δεν ξέρεις από γυναίκες, Βάρδα. ΠΑΝΤΑ θέλουμε ν' ακούμε τέτοια. Μ' έχει κουράσει το Βάρδα, πως σε λένε;

-Σουλπίκιο.

-Κοροϊδεύεις.

-Εσύ κοροϊδεύεις. Αυτό είναι και καταλαβαίνεις γιατί το γνωρίζουν πολύ λίγοι. Μην κάνεις κανένα σχόλιο αν θέλεις να συνεχίσω τα κομπλιμέντα.

-Υπάρχει ιστορία φαντάζομαι πίσω απ' τ' όνομα αλλά θα περιμένω να γνωριστούμε καλύτερα μάλλον.

-Κερδίζεις πόντους ευφυίας συνεχώς, Τόνια μωρό μου αλλά αυτή την στιγμή με τον καφέ-τσιγάρο έχω μια πίκρα στο στόμα και θα 'θελα ν' αλλάξω γεύση.

Βλεφάρισα πονηρά, την πήρα απ' το χέρι και την οδήγησα στα ενδότερα για μια περαιτέρω γευστική περιπλάνηση. Είναι μερικές φορές που η γυναίκα δεν χρειάζεται να κάνει πολλά για να καβλώσεις. Όχι μόνο η Τόνια που έχει θεϊκό κορμί αλλά το κάθε θηλυκό. Κι όταν σε εμπνέει έτσι, της δίνεις και καταλαβαίνει. Το δράμα είναι όταν μετά που θα περάσουνε καλά σου κολλάνε σαν τσιμπούρι αλλά τούτη δω φαινότανε ξύπνια. Και μια εκπαιδευτική νότα σ' αυτό το σημείο. Στο Νησί, στην καθομιλουμένη κι όχι απαραίτητα στην τοπική διάλεκτο, τον

βλάκα τον λένε «κοιμισμένο» και δεν έχουν άδικο ετυμολογικά διότι το εξ-υπνος είναι εκ του ύπνου και το αντίθετό του είναι κοιμισμένος.

Στην επόμενη έξοδο για καφέ τσιγάρο μέλι και μυζήθρα, η Τόνια έφερε μαζί της και τον φάκελο Ελένη Βούρου για να μην υπάρξει άλλη παρεξήγηση. Της είπα αυτά που είχα μάθει στα ξενοδοχεία.

-Έλα! Κι εγώ πήρα ένταλμα να μπω στο δωμάτιο της Βούρου.

-Δεν χρειάζονται εντάλματα εδώ αν έχεις καλούς φίλους.

-Ρε Σούλπικε, τώρα που γνωριστήκαμε...

-Το λες λάθος και δεν το λες καθόλου, το έχεις ξεχάσει. Βάρδα με λένε κι οι φίλοι με φωνάζουν Φαγκότο. Τι έγινε τώρα που γνωριστήκαμε;

-Είναι κάτι που απέφυγα να σου αναφέρω λόγω την σχέσης σου με το θύμα. Πριν πεθάνει είχε κάνει πρωκτικό σεξ. Αυτό που μ' ενδιαφέρει είναι με την δική της συναίνεση ή την βίασαν;

-Μαζί μου ούτε συνέβη ποτέ ούτε υπονοούμενο υπήρξε ποτέ. Ιδέαν δεν έχω. Βίζιτες έπαιρνε η κυρία, μπορεί να χρέωνε έξτρα για τον κόλο. Αλλά μπορεί και να την βίασαν όπως είπες. Τα κρατάμε σαν στοιχείο αλλά δεν μας οδηγεί και κάπου. Όταν θα μιλήσεις με τον Παπάρογλου, επειδή πιστεύω πως θα το κάνεις, μπορείς να το αναφέρεις για να δεις την αντίδραση.

-Τελικά, είσαι μεγάλο κωλόπαιδο, Βάρδα. Μου θυμίζεις ότι έχω δουλειά που με περιμένει ενώ έχεις καταλάβει πολύ καλά πως περνάω υπέροχα μαζί σου. Αλητάμπουρα.

-Δεν θα χαθούμε, μωρό μου. Ας την βάλεις στο αρχείο αυτήν την υπόθεση και μέχρι να ξαναβρεθεί κρεμασμένη λαίδη στον Φιρκά... θα έχουμε καιρό.

-Θα με πας πίσω;

-Ναι αλλά όχι με την Βέσπα.

Καλά είχα περάσει, είχα φανερώσει τ' όνομά μου, είχα φέρει και πρωινό φαγώσιμο... καιρός ν' ανοίξω σιγά-σιγά και τα υπόλοιπα χαρτιά μου. Την πήγα στο γκαράζ.

-Αααα!!! Τι αυτοκίνητο είναι αυτό;

-Σκούρο πράσινο.

-Βλαμμένε. Μοιάζει με αυτό απ' το φιλμ.

-Μέσα είσαι. Τορίνο είναι και την βγάζω σε σπέσιαλ περιπτώσεις.

-Να σου λείπουνε αυτά που ξέρεις. Έχω δουλειά και θες να με ξαναρίξεις στο κρεβάτι με αθέμιτα μέσα και κομπλιμάν. Δεν είσαι εντάξει.

-Παρενόησες. Άνεση ήθελα να σου προσφέρω μόνο.

-Και να πουλήσεις και λίγο μούρη.

-Αυτό μπορεί αλλά να σε ξαναπάω στο κρεβάτι... δεν θα μπορούσα.

-Στο γραφείο θα με πας. Μετά θα την βρω την άκρη.

11 Frim fram sauce

Ήταν ώρα φαγητού και πέρασα τα σύνορα, το περίπτερο στην μέση του λιμανιού που αγοράζαμε τσιγάρα, και πήγα στου Βερύκου να φάω το χοιρινό με σκόρδο της Γιωργίας, κυρίας Βερύκου και γενικού δερβέναγα του μαγαζιού. Ο Βερύκος ήτανε εκεί για να λέει διάφορες ιστορίες που ανάθεμά με αν τις πίστευε κι ο ίδιος αλλά όσοι τύχαινε να τον ακούμε το διασκεδάσαμε. Το χοιρινό της Γιωργίας ήταν άπαιχτο όπως πάντα, το ίδιο και οι ιστορίες μετά παντομίμας του Βερύκου όσο το απολάμβανα. Πέρασε από μπροστά ο Κώστας-Μακντάφ που είχε πάει για εφημερίδα και την διάβαζε στο δρόμο σκουντουφλώντας περαστικούς τουρίστες και τον φώναξα την ώρα που πλήρωνα να φύγω.

-Είσαι μεγάλο μούτρο Βάρδα και θα στο χρωστάω. Όμορφα πέρασα χθές το βράδυ. Κερνάω καφέ ή ότι άλλο γουστάρεις.

-Καφέ και κουτσομπολιό, λόρδε μου αυτήν την ώρα, τι άλλο. Το πιωτό γεννάει επιθυμίες αλλά όταν το παρακάνεις, εκμηδενίζει τις επιδόσεις.

-Δική μου ατάκα είναι αυτή, Βάρδα!!! Κουτσομπολιό ε ; Ρε συ, εσύ ξέρεις περισσότερα απ' όλους μας για όλους μας, τι να σου πω εγώ;

-Εδώ είναι που κάνεις μεγάλο λάθος, φίλτατε. Κανείς σας δεν μου 'πε πως η πρώην λαίδη Μάκβεθ έκανε βίζιτες.

-Και δεν κατάλαβες τίποτα;

-Που να το καταλάβω, αγόρι μου; Δεν το 'χε γραμμένο στο κούτελο.

Με τον Παπαδούλη στο Μελτέμι πια ό καφές ήταν πιο νόστιμος και μετά τα καλωσορίσματα και τ' αστειάκια κάτσαμε με τον Μακντάφ σ' ένα απόμερο τραπεζάκι στην ταράτσα για να κουτσομπολέψουμε μακριά από αδιάκριτα αυτιά.

-Τι άλλο δεν ήξερα για την Ελένη ρε ξάδερφε;

-Εκτός από το ότι όλοι πέσαμε να φάμε αλλά αυτή διάλεξε εσένα, όχι πολλά. Ένα πολύ προσωπικό που δεν έχει καμιά απολύτως σημασία τώρα είναι πως εγώ ήμουν πολύ καψούρης και δεν σταμάτησα να την φλερτάρω ποτέ αλλά χωρίς επιτυχία. Εκείνος όμως που την είχε αρπάξει κατακέφαλα ήταν ο Σπύρος ο Μάκβεθ, όχι τώρα αλλά από πέρσι που ήτανε πάλι μαζί. Καλός ηθοποιός κι όνομα ο Σπύρος αλλά από γυναίκες... δράμα. Καμιά δεν του κάθεται. Ισχυρίζεται πως έχει την βιντεοκασέτα με το πορνό της Ελένης αλλά κανείς δεν τον πιστεύει. Το λέει από εκδίκηση επειδή έχει φάει πίττα. Η Άννα μας τώρα τον έχει για να της μαζεύει τις κιλότες αλλά ήταν πάντα κολλημένος με την Βούρου. Εσύ με ποια γνωστή ηθοποιό είχες ποτέ κόλλημα;

-Με την Ντομινίκ Σαντά.

-Εγώ με την Λίντα Φιορεντίνο. Κατάλαβες τώρα;

-Κατάλαβα ρε φίλε και λυπάμαι. Κρυόκωλη ήταν τελικά, αν θες να μάθεις. Όχι η Φιορεντίνο, δεν την ξέρω αλλά η άλλη που της έμοιαζε. Θυμάσαι τι έγινε όταν έκλεισε το Φαγκότο την προηγούμενη νύχτα που την βρήκαν κρεμασμένη;

-Της ζήτησα να πάμε για ένα τελευταίο στο Μελτέμι και αρνήθηκε. Τράβηξε την ανηφόρα με τους υποχθόνιους κι εγώ καθόμουν και την χάζευα ανάβοντας ένα τσιγάρο.

-Και στην γωνία χωρίσανε, αυτή αριστερά και οι ... υποχθόνιοι δεξιά. Γιατί ... υποχθόνιοι;

-Και οι τρεις δεξιά αλλά δεν έχει σημασία. Η Ελένη πάρκαρα το αυτοκίνητό της κάτω απ' το Ξενία. Αυτοί οι δυο τον έχουνε πάρει στο πετσί τους τον ρόλο τους. Μας κοιτάζουν όλους περίεργα και όλο ψιθυριστά μιλάνε ο ένας στ' αυτί του αλλουνού. Μόνον με την Ελένη ήταν διαχυτικοί κι ανοιχτόκαρδοι αλλά ποτέ δεν μάθαμε τι λέγανε. Από την έκφραση στο πρόσωπό τους είχαμε καταλάβει πως ήταν άνετοι πράγμα που ήταν ασύμβατο με την δηλωμένη αντιπάθεια της Άννας προς την Ελένη. Ζήλεις και κόντρες με τον Κουρμουλή για ρόλους. Ο άλλος είναι άβουλος, μόνο να γαμάει τον νοιάζει, τίποτα άλλο. Γάντι της ταίριαξε της Άννας η αυτοκτονία της Βούρου. Πρώτο ρόλο και σπρώξιμο απ' την μια μέρα στην άλλη. Σε μερικούς ο θάνατος κάνει καλό. Ποτέ στον πεθαμένο όμως.

-Γιατί έκανε βίζιτες ρε συ; Δεν τις είχε ανάγκη.

-Είχε θέμα μάλλον με τον πάμπλουτο πατέρα της αλλά καλύτερα δες την «Ωραία της Ημέρας» του Μπουνιουέλ αν θέλεις περισσότερα.

Απέφυγα να κάνω τον πονηρό. Αυτά τα κάνω μόνο με υποψήφιες γκόμενες. Σχεδόν ίδια ηλικία είχαμε με τον Μακντάφ και μπορεί και να βλέπαμε τις ίδιες ταινίες αλλά δεν είχα λόγο ν' ανοίξω κουβέντα για τον γερο-Λουίς που τον εκτιμούσα αφάνταστα. Κράτησα εκείνο το «και οι τρεις δεξιά έστριψαν» να το κοιτάξω. Αλλά δεν χρειάστηκε. Deus ex-machina τα έχουμε ξαναπεί. Ο διευθυντής του Ξενία κατέβηκε απ' την κατηφόρα και είχε μαζί του κάποιον που έμοιαζε τουρίστας.

-Εσένα ψάχνω κ. Βάρδα. Μπορώ να σε απασχολήσω για λίγο;

Ζήτησα συγνώμη απ' τον Μακντάφ και πήγα κοντά τους.

-Αυτός ο κύριος είναι πελάτης μας και παραπονιέται πως τις νύχτες οι διπλανοί του, οι οποίοι είναι αυτοί που ζητήσεις να ρίξεις μια ματιά στο δωμάτιο, κάνουνε πολύ φασαρία και δεν είναι μόνο σεξουαλικά βογγητά. Καυγάδες, έπιπλα που αλλάζουν θέση, σπασίματα και τέτοια. Του άλλαξα δωμάτιο αλλά πριν βάλω χέρι στους γνωστούς σου ενοίκους σε ενημερώνω.

-Δεν χρειάζεται να βάλεις χέρι σε κανέναν κ. Διευθυντά και σ' ευχαριστώ που μ' ενημέρωσες. Άσε με να το φροντίσω εγώ με τον τρόπο μου. Να μην ανησυχείς καθόλου. Και κάτι άλλο. Αυτό που μου επέτρεψες να κάνω φιλικά κι ανεπίσημα, να μην εκπλαγείς όταν γίνει μ' εντολή εισαγγελέα απ' την αστυνομία. Το ξενοδοχείο σε πληροφορώ δεν έχει καμιά συμμετοχή και θα φροντίσω να υπάρξει απόλυτη μυστικότητα.

-Σ' ευχαριστώ πολύ.

-Εγώ σ' ευχαριστώ, η υποχρέωση όλη δική μου και να περάσεις να κεράσω.

Ο καλός άνθρωπος παρ' όλη την έκπληξή του δεν έκανε δυσκοίλιες ερωτήσεις κι εγώ γύρισα στον Μακντάφ που ήτανε στην σελίδα με τ' αθλητικά, άλλη μανία των ανδρών με τις εφημερίδες. Μετά τους τίτλους της πρώτης σελίδας πάνε πάντα στ' αθλητικά κι ας τους ενδιαφέρουν περισσότερο τα πολιτιστικά ας πούμε για τον Μακντάφ.

-Ρε Κωστάκη, τρανέ λόρδε Μακντάφ και φονιά βασιλιάδων, θα σε ρωτήσω κάτι τρελό και θέλω να μου πεις με ειλικρίνεια. Υπάρχει καμιά περίπτωση η Βούρου και οι ... υποχθόνιοι να κάνανε παρτούζα τριολέ ;

-Ούτε μία στο δισεκατομμύριο και κόβω τις φλέβες μου αμέσως για το αντίθετο.

-Ρε φίλε, το έχετε στο αίμα σας το μελόδραμα εσείς οι ηθοποιοί. Σε πιστεύω ρε, και φύλαξε τις φλέβες σου για την παράσταση ή τις Αγγλίδες.

-Με την μία πήγα ρε, μην είσαι υπερβολικός.

-Να κάνω τις μάγισσες και να ευχηθώ παρτούζα γι' απόψε;

Βάλαμε τα γέλια και χωρίσαμε. Πετάχτηκα στο Φαγκότο να κάνω ένα τηλεφώνημα στην Τόνια που δεν ήταν εκεί και γύρισα στο Παλάτσο να φροντίσω το Γάτο και να ρίξω κάνα δυο ώρες ύπνο απογευματινό. Σταμάτησα στο σουπερμάρκετ για γατο-κονσέρβες, όχι Γουίσκας, μην τρελαθούμε, και ακολούθησα και την συμβουλή για πρωινά μπινελίκια, αχρείαστα να ναι. Ο Αχιλλέας μελετούσε και με κάλεσε για καφέ και αν κι εκτιμούσα αφάνταστα το άτομο, το χιούμορ του και την μουσική του, εκείνο το απόγευμα εκτιμούσα περισσότερο μια σιέστα.

Μια Μελαχροινή σεξοβόμβα με πολύ κοντή φούστα και στενό πουκάμισο του οποίου τα κουμπιά ζορίζονταν να κρατηθούν για να μην ξηλώσουν απ' την πίεση του πλούσιου μπούστου της, οδήγησε την Τόνια από την είσοδο υποδοχής της βιομηχανίας Παπάρογλου στο ιδιαίτερο γραφείο τ' αφεντικού. Των δυο αφεντικών τελικά διότι στον προθάλαμο που ήταν σαν το Φαγκότο αν το φανταστούμε τετράγωνο στολισμένο με μια γραμματέα φτυστό αντίγραφο της κοπέλας της υποδοχής μ' έξτρα γυαλιά και μακιγιάζ καρακαριολέ υπήρχαν δυο κλειστές πόρτες. Πατήρ και υιός, το άγιο πνεύμα το είχανε αφήσει στο σπίτι με την Φιλιπινέζα.

-Με κανέναν δεν έχω ραντεβού και θα προτιμούσα να δω τον πατέρα, είπε η Τόνια δείχνοντας τα διαπιστευτήριά της.

-Περί τίνος πρόκειται;

-Απ' την ταυτότητα που σου έδειξα τι κατάλαβες; Ότι μπορώ να σου πω;

Έκανε μια γκριμάτσα δυσαρέσκειας που κάποιος τόλμησε ν' αμφισβητήσει την ευφυία της και πέρασε στο γραφείο «πατήρ» χτυπώντας απαλά, μπήκε και βγήκε σχεδόν αμέσως κρατώντας την πόρτα ανοιχτή για την Τόνια.

-Εάν πρόκειται για κάποιον υγειονομικό έλεγχο φοβάμαι πως πρέπει να δείτε τον διευθυντή παραγωγής κι όχι εμένα.

-Δεν πρόκειται για υγειονομικό έλεγχο, κ. Παπάρογλου. Πρόκειται για την Ελένη Βούρου.

-Την ποια; Δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχω εγώ!

-Δεν το γνωρίζατε το θύμα;

-Δεν είμαι υποχρεωμένος ν' απαντήσω σε ερωτήσεις σας, δεσποινίς. Στείλτε μου γραπτώς τα αιτήματά σας.

-Άκου Παπάρογλου, καινούργια είμαι και δεν είμαι ντόπιο προϊόν, κάτι που σημαίνει ότι δεν ξέρω πόσο σημαντικός μπορεί να είσαι όπως κι εσύ δεν ξέρεις ότι δεν είμαι από κείνες που καταπίνουν μάτσο αγριάδες. Μια πολιτισμένη κουβέντα με πάσα ειλικρίνεια... και εχεμύθεια σου υπόσχομαι διαφορετικά θα στείλω να μπουξουριάσουνε κι εσένα και τον κανακάρη του σαν ύποπτους φόνου και να σας κρατήσω μέσα για το νόμιμο 48ωρο. Και σαν έξτρα μπόνους, στο ίδιο κελί θα βάλω και καναδυό μπρατσωμένους μουστακαλήδες να σας κάνουν παρέα τη νύχτα. Ζήτα λοιπόν απ' την πορνοστάρ στον προθάλαμο τον καφέ με τα συνοδευτικά του για να τα πούμε γιατί εάν φύγω, θα επιστρέψω πολύ σύντομα μ' ένα λεφούσι μπάτσους και σειρήνες.

Ο Παπάρογλου δεν είχε συνηθίσει να του μιλάνε έτσι και ξαφνιάστηκε αλλά ήξερε πως ετούτη η κρυόκωλη με την παγερή έκφραση μπορούσε να κάνει αυτά που έλεγε και δεν το διακινδύνεψε να πάρει τηλέφωνο μπροστά της τον δικηγόρο του και τοπικό εκλεγμένο βουλευτή. Ζήτησε το κλασσικό τραπεζάκι με ρόδες με το θερμός καφέ και όλα τα παρελκόμενα που έχουν όλα τα γραφεία διευθυντών σε όλο τον κόσμο και κοίταξε αυτή την ξανθιά που δεν ήταν ακριβώς ξανθιά που βολεύτηκε στην δερμάτινη πολυθρόνα της σταυρώνοντας τα πόδια της σφιχτά τυλιγμένα σε χοντρό και ξεβαμμένο ντένι. Ήρθε ο καφές, η Τόνια με αργές κινήσεις κι αμίλητη σερβιρίστηκε μόνη της γιατί δεν προσφέρθηκε κανείς άλλος να το κάνει, έβαλε επιδεικτικά πέντε κουταλιές ζάχαρη και αφού το ανακάτεψε το ακούμπησε δίπλα, δεν πινότανε βέβαια αυτό το σιρόπι, και κοίταξε στα μάτια τον Παπάρογλου.

-Δεν έχουμε καμία αμφιβολία πως πήρατε βίζιτα την Ελένη Βούρου, εσείς ή ο γιός σας ή και οι δυο μαζί μπορεί και ο σοφέρ της κούρσας αλλά αυτό μας είναι εντελώς αδιάφορο και σίγουρα δεν πρόκειται να το κάνουμε βούκινο. Το θέμα είναι πως η κοπέλα βρέθηκε νεκρή και ... αν και όλα δείχνουν ότι το έκανε μόνη της, εγώ έχω άλλη άποψη κι αυτό ερευνώ. Μήπως ήταν μαζί σας την προηγούμενη νύχτα που πέθανε;

-Δεν θα μπορούσε, δεσποινίς Πουαρό, είχε παράσταση. Θεατρίνα ήτανε αν δεν το ξέρατε.

-Θα τον καταπιώ τον σαρκασμό για πρώτη και τελευταία φορά, Περπέρογλου επειδή δεν με ξέρεις και με φαντάζεσαι όπως φαντάζεσαι όλες τις γυναίκες αλλά πρόσεχε. Όταν θυμώνω γίνομαι βίαια και δεν καταλαβαίνω Χριστό, πολύ περισσότερο βιομήχανους. Όταν σε ρωτάω κάτι θα μου το απαντάς και δεν θ' αλλάζεις θέμα. Θυμάσαι τι σε ρώτησα ή να σε ξαναρωτήσω... γραπτώς για να το κατανοήσεις.

-Όχι δεν ήταν μαζί μου, ούτε μ' εμένα ούτε με τον γιό μου.
-Κι αυτό πως το ξέρεις; Έτσι για να γλυτώσω την βίζιτα στο δίπλα γραφείο.
-Επειδή μαζί με τον γιό μου εκείνο το βράδυ ήμασταν... αλλού.
-Να σε πιστέψω ή να ρωτήσω που αλλού;
-Να με πιστέψεις. Δεν θα βγάλω ΟΛΗ μου την προσωπική ζωή στη φόρα.
-Προσωπικά, χέστηκα για την ιδιωτική σου ζωή, ο κώλος της Ελένης μ' ενδιαφέρει.
-Παρντόν! Αυτό δεν το κατάλαβα.
-Το πρωκτικό είναι μια παραλλαγή του γούστου σου; Του γιού σου μήπως;
-Λιγάκι μακριά δεν το πας; Νομίζεις πως θα μπω σε τέτοιες λεπτομέρειες;
-Ρε γαμώ το, το εξήγησα, δεν το εξήγησα; Να μου απαντάς εκεί που σε ρωτάω χωρίς υπεκφυγές; Λεπτομέρειες ή όχι, έχω τον λόγο μου.
-Όχι δεν είναι του γούστου μου. Εντελώς καθόλου αν έχει σημασία για λόγους υγιεινής. Και ούτε του γιού μου απ' ότι γνωρίζω.
-Σου τα λέει όλα με λεπτομέρειες, ε ;
-Δεν σε αφορά αλλά το υποθέτω διότι είναι ... πρωτόβγαλτος. Ας μάθει πρώτα τα βασικά και για τις ... παραλλαγές έχει καιρό μπροστά του. Ελπίζω να μην τον υποβάλλεις σε τέτοιο αισχρό ερωτηματολόγιο.
-Έχω ένα κενό χρόνου απ' τις 2 το πρωί μέχρι τις 5 το πρωί που βρέθηκε νεκρή, Παπάρογλου. Σ' αυτό το διάστημα... μήπως; Εσύ ή ο γιός σου ;
-Αποκλείεται! Είχαμε επιστρέψει τότε και ήμασταν κι οι δυο στο κρεβάτι. Γι' αυτό να 'σαι σίγουρη. Και αν δεν έχεις κάτι άλλο... αυτός ο καφές είναι για πέταμα έτσι κι αλλιώς.
-Όχι δεν έχω. Και ότι και να κάνατε εσύ κι ο κανακάρης σου τις άλλες φορές απ' αυτήν που μ' ενδιαφέρει με το κορμί της Ελένης και της κάθε Ελένης ούτε με αφορά ούτε το κρίνω. Θα σε θυμάμαι όμως, όσο καιρό θα μείνω εδώ κι αν το κρίνω αναγκαίο μπορεί και να ξαναπεράσω. Μάπα ήταν ο καφές τελικά.

Αγέρωχη και αυθάδης η Τόνια σηκώθηκε αυτοκρατορικά και του έδειξε την πλάτη της χωρίς χαιρετούρα ή ευχαριστώ. Η αυθάδειά της τον εκνεύρισε τόσο που πλάκωσε τα τηλεφωνήματα δεξιά- αριστερά ρωτώντας. Αυτά που έμαθε για τούτη την μπατσίνα δεν τον ενθουσίασαν. Το βρωμόμουννο, και τσάμπα να του καθότανε δεν θα την έπαιρνε κι ας είχε ωραίο κώλο. Πολύ καλύτερο τελικά από μερικούς που τους είχε πληρώσει ακριβά.

12 Scotch 'n soda

Η νύχτα στο Φαγκότο ήταν ήρεμη, ο Βίκτωρ ήταν πανευτυχής πίσω απ' την μπάρα επαναλαμβάνοντας περήφανα δικά μου αστεία και όταν άκουγα κάποιο ήχο από σπάσιμο, ήμουν αίσχυρος πως έπλενε ποτήρια αλλά δεν μ' ένοιαζε. Καθόμουν αμόνος μου κάτω σ' ένα τραπέζακι αμόνος και... περίμενα. Κι εγώ δεν ξέρω τι. Θεία έμπνευση, κάτι να συμβεί, δεν ξέρω. Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε κάποια στιγμή με το βλέμμα δυο Γερμανίδων με κάλτσες και σανδάλια (!!!) σε αζύριστες γάμπες και το θέαμα δεν μου επέτρεψε να ρίξω δεύτερη ματιά. Φλογερές υποτίθεται οι τριχωτές αν μπορούσες να το παραβλέψεις αλλά μια φορά που το παρέβλεψα και το επιβεβαίωσα μου έφτανε. Δεν χρειαζόμουν επανάληψη, επαναστατούσε η αισθητική μου. Και αν από μια μεριά δυστυχώς που τις αντιμετώπιζα έτσι τις γυναίκες αλλά ευτυχώς απ' την άλλη διότι ήμουν καλυμμένος και ασφαλής. Όχι πως είχα και τίποτα πολύτιμο να μου πάρουν αλλά δεν τα μπορώ τα μπερδέματα και ειδικά τα συναισθηματικά, εάν κάποιος μπορεί να πει ότι υπήρχε συναίσθημα, εγώ όχι. Με την Τόνια δεν είχα αποφασίσει ακόμα πως θα το πάω. Δεν ήτανε τουρίστρια να φύγει και να ξεχαστεί. Και... κατά φωνή, να σου την να μπαίνει στο Φαγκότο με φανερή έξαψη και να θρονιάζεται δίπλα μου.

-Θα πιείς κάτι μανταζέλ ;

-Πεινάω, δεν έχω φάει όλη μέρα.

-Σουβλάκια και πιττόγυρο αυτή την ώρα, τα άλλα κλείσανε. Είναι και μια πιτσαρία ανοιχτή στα Δικαστήρια αλλά πρέπει να ξέρεις από Βέσπα για να πας.

-Άμα σου ζητήσω να με πας για πίτσα με την Βέσπα θα μου προτείνεις να την πάρουμε πακέτο στο Παλάτσο και την λίμνη;

-Δεν το 'χα σκεφτεί για να σου πω την καθαρή αλήθεια αλλά... εργάζομαι όπως βλέπεις.

-Σε βλέπω. Πάω παραλία να φάω δυο σουβλάκια κι επιστρέφω. Τρελαίνομαι να σε βλέπω να ... εργάζεσαι.

Είχε χιούμορ η κοπέλα, δεν μπορούσε να της το αρνηθεί κανείς. Κι αν με την πίτσα-Βέσπα ξέμπλεξα εύκολα μετά το κλείσιμο δεν ξέρω τι θα έκανα. Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα όταν μπήκε ένα τσούρμο ηθοποιοί που σκόρπισαν σε τρία τραπέζια, στο ένα μόνοι τους το ζεύγος Μάκβεθ και λαίδη πρώην Μακντάφ. Αμέσως βγήκε εκείνο το κόκκινο διαολάκι που εμφανίζεται σε συννεφάκι γύρω απ' το κεφάλι σου σε τέτοιες περιπτώσεις και χοροπηδώντας φώναζε «συνομωσία! Συνομωσία» για να μου επιβεβαιώσει τις υποψίες. Αποφάσισα να περάσω σε δράση χωρίς την έγκριση της αστυνομίας.

Η Άννα λαίδη Μάκβεθ και πρώην Μακντάφ δεν ήταν Λίντα Φιορεντίνο αλλά δεν ήταν καθόλου άσκημη. Κάτι καμπύλες παραπάνω φόραγε και φρόντιζε να φαίνονται αλλά όχι υπερβολικές. Δεν ήταν άβυζη (αμαζόνες τις έλεγαν στην αρχαιότητα) αλλά ούτε βυζαρού για να τα λέμε με τ' όνομά τους. Ούτε κοκαλιάρα ούτε και χοντρή, αν κι εγώ όλες πάνω από 50 κιλά τις έλεγα χοντρές. Και 50 κιλά μπορεί να μην ήταν αλλά δεν την έλεγες και χοντρή. Ήταν μια εντυπωσιακή καστανομάλλα ποθητή και γαμήσιμη. Με το ποτό στο χέρι τους διπλάρωσα και αφού δέχτηκαν την παρέα μου άρχισα να την φλερτάρω ξεδιάντροπα. Αυτή αυτάρεσκα χαριεντιζότανε κι ο γκόμενος δίπλα αγανακτούσε αλλά δεν μπορούσε να κάνει και τίποτα όσο αυτή δεν με απέκρουε. Εντελώς γκροτέσκ κατάσταση που ήρθε η Τόνια να την διαλύσει και να με τραβήξει θυμωμένη παράμερα.

-Ρε κωλόπαιδο, έχω ακόμα τη γεύση απ' το πουλί σου στο στόμα μου κι εσύ την πέφτεις σε άλλη;

-Χωρίς τζατζίκι μου φαίνεται το τρως το σουβλάκι και κάνεις λάθος.

-Τι λάθος; Που δεν βάζω τζατζίκι στο σουβλάκι;

-Και αυτό αλλά για το άλλο περισσότερο. Με σχέδιο της την έπεσα.

-Έτσι ε ; Για λέγε να δούμε.

-Τσάμπα; Με πληρώνουνε συνήθως για πληροφορίες κι εσύ ούτ' ένα σουβλάκι δεν μου 'φερεις.

-Οι αλανιάρες κυκλοφορούν με καπότες στην τσάντα τους κι εγώ με Whiskas. Δεν πάω καλά μάλλον. Θα με πας να δω τον Φίγκαρο ή θα μου τα πεις εδώ;

-Στο Παλάτσο αν είσαι καλό κορίτσι και κάτσεις φρόνιμα. Είναι μεγάλη η ιστορία και σηκώνει ησυχία και λίμνη. Αλλά αν αρχίσεις να σαλιαρίζεις θα το χαλάσεις.

-Για πες ρε Βάρδα, έτσι ρομαντικός είσαι πάντα μετά την πρώτη φορά;

-Δεν ξέρω τι σημαίνει «ρομαντικός» και αδυνατώ ν' απαντήσω. Αν μου εξηγούσες... ίσως.

-Ίσως τί; Γινόσουν πιο ρομαντικός;

-Όχι, ίσως μπορούσα να σου απαντήσω.

-Έχεις ενδιαφέρον κι έξω απ' το κρεβάτι τελικά, Βάρδα. Μπορεί να έχει δίκιο ο Παπαδάκης. Θ' αρχίσω να το σκέφτομαι. Πάρε με στο Παλάτσο να ταΐσω τον Φίγκαρο και να κουβεντιάσουμε ήσυχα και σου υπόσχομαι ότι θα είμαι φρόνιμη.

Η Τόνια μου άρεσε. Με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Όποτε το σκεφτόμουνα θετικά έβγαине το κόκκινο διαολάκι στο συννεφάκι του και της κόλλαγε μια ταμπέλα στο κούτελο που έγραφε «Μπάτσος» και όλες οι καλές σκέψεις εξαφανίζονταν ως δια μαγείας. Έχω ήδη δηλώσει αν δεν κάνω λάθος πως δεν ξέρω τί θέλω και ούτε ψάχνω για κάτι. Είμαι μονάχα σίγουρος γι' αυτά που δεν θέλω και κατά συνέπεια δεν τα ψάχνω. Με την Τόνια μπερδεύόμουνα. Απ' την μια ήθελα να την πετάξω γυμνή σ' ένα κρεβάτι και να την καταβροχθίσω κι απ' την άλλη κώλωνα με το άφτερ. Θα το αντιμετώπιζα με συνέπεια μετά το τέλος της υπόθεσης. Αργά ήτανε αλλά ο Ταρτούφος ήταν ανοιχτός και πηγαίνοντας προς το Παλάτσο σταμάτησα να πάρω δυο πίτσες πακέτο, αχρείαστες να ναι, θα τις περιποιηθεί ο Γάτος αν μείνουνε. Σερβιριστήκαμε όλοι, μια μέρα να μου το θυμάστε, ο Γάτος θα με στέλνει για Γουίσκας η θα κάνει απεργία πείνας, και τούτο το τσιγάρο με πίτσα, Τζακ και καλή παρέα στην νυχτερινή ηρεμία της λίμνης δεν έχει αντίδοτο. Η Τόνια πρώτη μου είπε για τον Παπάρογλου κι εγώ της είπα τα δικά μου.

-Κι έχεις καταλήξει σε κάποια θεωρία φαντάζομαι.

-Όσο την σκέφτομαι τόσο την πιστεύω αλλά δεν μπορώ ν' αποδείξω τίποτα.

-Σου αφιερώνω όλη μου την προσοχή όσο θα μιλάς. Λέγε.

-Το ρεζουμέ μόνο. Οι γαργαλιστικές λεπτομέρειες στην φαντασία του καθενός. Η Άννα και ο Μάκβεθ το έκαναν. Την πήγαν με κάποιο τρόπο στο Ξενία και μετά, ζωντανή ή πεθαμένη την φούνταραν απ' το φρούριο. Πριν απ' αυτό την βίασαν κι από πίσω, μάλλον ο Σπύρος-Μάκβεθ που το 'χε απωθημένο.

-Δεν διαφωνώ κατά βάση, δεν έχουμε και κάτι άλλο εξ' ίσου εύλογο. Ο Κουρμουλής είχε κάποιο κίνητρο για τα λεφτά αλλά μου φάνηκε λιγουλάκι λαπάς. Και πως λες να το προσεγγίσουμε;

-Ξεκίνησα εγώ αλλά μου ζήλεψες! Προσπάθησα να σπείρω διχόνοια στο ζεύγος της κακιάς συνομοσίας και εάν κατάφερνα να την ξελογιάσω ακόμα καλύτερα. Μπορεί στην καύλα και την αυταρέσκεια επάνω να μου τ' ομολογούσε.

-Αυτό συνεπάγεται ότι θ' ακολουθήσω τον ίδιο δρόμο κι εγώ αντιθέτως;

-Στοιχειώδες, Γουότσον. Αλλά ενώ εμένα με ξέρω κι είμαι βέβαιος το πόσο καριόλης και κυνικός μπορώ να γίνω με την λαίδη, εσένα δεν ξέρω το πόσο καριολέ μπορείς να μεταμορφωθείς με τον Μάκβεθ. Δεν είναι και κανένας πολύ πονηρός εδώ που τα λέμε και πιθανόν εύκολα μπορείς να τον παίζεις.

-Πουτάνες θα γίνουμε για να βρούμε τον δολοφόνο, Βάρδα. Αυτό προτείνεις;

-Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;

-Αυτή την στιγμή, ναι.

-Υγρασία στο υπογάστριο υποψιάζομαι.

-Θα με νομίζεις φτηνή και λυσσασμένη;

-Για ποιο απ' τα δύο σε νοιάζει πιο πολύ;

-Γιατί ρε γαμώ το όσο πιο αχρείος γίνεσαι τόσο πιο πολύ σε θέλω; Έλα να πάμε μέσα, κρυώνω.

Κάποια φορά όταν θα χρειάζομαι να γεμίσω σελίδες, ίσως περιγράψω μια σκηνή σεξ. Δεν είναι για σήμερα όμως. Πάνω στο καλύτερο, δεν έχει περισσότερες λεπτομέρειες, χτύπησε το τηλέφωνο. Κανείς δεν παίρνει τηλέφωνο τέτοια ώρα αν δεν υπάρχει κάποιος λόγος. Ο Βίκτωρ, λιγάκι τρακαρισμένος.

-Έχω εδώ έναν τρελαμένο εκεί που πήγαινα να κλείσω και μου ζητάει επειγόντως να δει την φίλη σου. Φαίνεται πολύ ανήσυχος και εάν κατάλαβα καλά η κοπέλα πρέπει να είναι μαζί σου. Τι να τον κάνω;

-Ποιος είναι ρε Βίκτωρα;

-Νομίζω πως είναι ο σκηνοθέτης απ' το θέατρο του Φιρκά. Τον έχω ξαναδεί μαζί με τους άλλους εδώ.

-Κάνε μου μια χάρη ρε φίλε, σε παρακαλώ. Βαλ' τον στην πανέμορφη καινούργια μοτοσυκλέτα σου και κάνε μια βόλτα στην λίμνη να τον φέρεις εδώ. Μετά θα τον γυρίσω εγώ πίσω.

-Κανένα πρόβλημα. Θα είμαι εκεί σε 10.

Η Τόνια σε παλίρροια φουσκοδεντρίες δεν ενθουσιάστηκε με την διακοπή αλλά την έτρωγε κι η περιέργεια. Ντυθήκαμε άρπα-κόλλα κι ο Βίκτωρ κατέφθασε σε 10 όπως το είχε πει. Ο Κουρμουλής όταν κατέβηκε ήταν κίτρινος αλλά δεν τον ρώτησα αν ήταν απ' τον τρόπο που οδηγούσε ο Βίκτωρας την Χόντα ή από κάτι άλλο. Μπορεί και για τα δύο.

-Καφέ ή ξύδι, τον ρώτησα όταν έκατσε σ' αυτόν το χώρο στο Παλάτσο που είναι κοινόχρηστος και για όλα.

-Καφέ σκέτο σε παρακαλώ. Νεσκαφέ στιγμιαίο και πολύ του τέτοια ώρα. – και για μένα, η Τόνια. Εγώ έβαλα ένα Τζακ για την πάρτη μου κι άναψα ένα Λάκυ αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή για τον καπνό παρ' όλη την νυχτερινή υγρασία.

-Τι σας τρομοκράτησε μες την νύχτα κ. Κουρμουλή;

-Δεν γίνεται να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;

-Κατ' αρχήν, ο Βάρδας είναι συνεργάτης μου και πρόσωπο της απολύτου εμπιστοσύνης μου και ... κύριε Κουρμουλή, στο σπίτι του βρισκόμαστε! Να τον διώξουμε απ' το ίδιο του το σπίτι;

-Έχετε δίκιο.

-Πιείτε μια γουλιά καφέ, ηρεμήστε και πείτε μου.

-Η Άννα. Έχει τρελαθεί εντελώς. Ήρθε και με βρήκε μόνη της και πρώτα μου την έπεσε χυδαία κι όταν αρνήθηκα άρχισε να με απειλεί.

-Το μου την έπεσε χυδαία πρώτα. Λεπτομέρειες.

-Αν είναι αναγκαίο... ήρθε και τρίφτηκε στο στήθος μου, το πουκάμισο που φορούσε ήταν ανοιχτό στα πρώτα τρία κουμπιά κι από μέσα φανερά δεν φορούσε σουτιέν. Μου έλεγε το πόσο με θέλει και το πόσο άχρηστος και χωρίς φαντασία είναι ο Μάκβεθ ... ο Σπύρος θέλω να πω, κι έβαλε το χέρι της στον καβάλο μου. Ήταν τόσο χυδαίο που σε ξεκάβλωνε. Την απώθησα και τα μάτια της πέταγαν φωτιές. Ήθελε να της υποσχεθώ τον ρόλο της Έντα Γκάμπλερ τον χειμώνα αλλιώς η κόρη μας θα είχε την κατάληξη της μάνας της! Τρομοκρατήθηκα. Το μάτι της γυάλιζε σαν τρελής και σκηνοθέτης είμαι, ξέρω πότε κάποιος παίζει ρόλο. Δεν έπαιζε ρόλο. Δεν έχω ιδέα τι συμβαίνει αλλά αυτήν εδώ δεν θέλω ούτε να την ξαναδώ μετά τον Μάκβεθ.

-Εγώ πάλι, κύριε Κουρμουλή, σκηνοθέτης δεν είμαι αλλά μπορώ να σου εγγυηθώ ότι ακόμα κι αν δεν έπαιζε ρόλο, την έχει μέσα της την Λαίδη Μάκβεθ. Όσο για την κόρη σας, να μην ανησυχείς. Λόγια του αέρα μόνο ήταν.

-Τι μου προτείνετε να κάνω;

-Τίποτα. Σαν να μην έχει συμβεί τίποτα, αν είναι αυτό δυνατόν μετά τον θάνατο της μητέρας της κόρης σας.

-Δεν είχε μητέρα η κόρη μου. Μ' αυτήν την ιδέα μεγαλώνει. Η Ελένη ήταν από έναν άλλο κόσμο και ζούσε μέσα σ' αυτόν. Ήταν πολύ καλή ηθοποιός πάντως.

-Υπομονή για λίγες μέρες μέχρι να τελειώσουν οι παραστάσεις σας και με πλήρη αδιαφορία. Έντα Γκάμπλερ προφανώς δεν θα είναι τον χειμώνα αλλά με κάτι που έχουμε στον νου μας με τον Βάρδα, ίσως να μην είναι καθόλου προσβάσιμη.

-Θα το προσπαθήσω. Μπορεί να με γυρίσει πίσω τώρα ο Βάρδας; Το άκουσα που το έλεγε στο τηλέφωνο.

-Και να 'θελα να το αποφύγω δεν μπορώ, φίλτατε, δεν έχω που να σε κοιμίσω. Αφού την γλύτωσες πίσω απ' τον Βίκτωρα, δεν έχεις να φοβάσαι για τίποτα με τα δίτροχα τώρα. Έλα.

Δεν έβγαλε μιλιά σε όλο τον δρόμο. Όταν τον άφησα στο Μελτέμι, ο Κουρμουλής κρατούσε εκείνο το καταπληκτικό δωμάτιο στην πανσιόν Μελτέμι με το μεγάλο ιδιωτικό μπαλκόνι στην πρόσοψη μαζί με ότι το συνόδευε, μου ψιθύρισε ξεψυχισμένα.

-Δυσκολεύτηκα να το πω στην κοπέλα, ρε Βάρδα, αλλά μεταξύ ανδρών... νομίζω πως αυτός ο βλάκας ο Μάκβεθ έχει όντως βιντεοκασέτα πορνό της Ελένης. Μου το επιβεβαίωσε η Άννα στο γδύσιμο. Την εκβίαζε μάλλον.

-Και που μπορεί να είναι το αντικείμενο ρε Σταύρο;

-Δεν θα το πιστέψεις. Έχει συνεχώς μαζί του ένα αντίγραφο για να κοκορεύεται και την ορίτζιναλ κόπια σε μια τραπεζική θυρίδα σαν κάτι πολύτιμο! Τρελά πράγματα.

Κάποια φορά, τώρα που είναι κει ο Παπαδούλης, θα του το ζητήσω αυτό το δωμάτιο στον πρώτο, με ενοίκιο φυσικά, για μια νύχτα με σπέσιαλ μα πολύ σπέσιαλ γκόμενα. Κάποια φορά. Στην επιστροφή ήλπιζα να βρω την Τόνια να ροχαλίζει αλλά αυτά δεν συμβαίνουν ούτε στο σινεμά. Γρήγορα όμως κατάλαβα πως η ατμόσφαιρα δεν είχε τίποτα το ερωτικό.

-Θα προχωρήσουμε σύμφωνα με το πλάνο, Βάρδα και αν δεν έχει αποτέλεσμα... θα θυμώσω.

-Και τί γίνεται όταν θυμώνεις, μπέμπα;

-ΕΑΤ-ΕΣΑ.

-Παρντόν;

-Θα της σπάσω τα μούτρα της καριόλας μέχρι να μου τα ξεράσει όλα. Αυτή τα έκανε όλα. Ο άλλος, ο Μάκβεθ, είναι τελείως λαπάς.

-Δεν σε βλέπω ν' αστειεύεσαι και μ' ανησυχείς. Άστο στην γοητεία μου. ΕΑΤ-ΕΣΑ είναι κι αυτό αλλά με άλλον τρόπο, δεν έχει φάλαγγα.

-Θέλω χειροπιαστές αποδείξεις γι' αυτό.

Για μια στιγμή νόμισα πως την είχα γλυτώσει γι' απόψε. Κουραφέξαλα. Τραβάτε με κι ας κλαίω είμαι, σιγά μην κάνω τον δύσκολο. Η Τόνια το είχε το νακ.

Τα φαγώσιμα το πρωί έκαναν πολύ καλή εντύπωση και μεταφράστηκε ποικιλοτρόπως. Της έκανα και το χατίρι να ξαναβάλω την μουσική από τα Πρωινά του Κόσμου και μου ζήτησε να τσακιστώ και να της βρω το φιλμ σε βιντεοκασέτα. Προς το παρόν δεν ζήταγε πολλά. Αρχή ήτανε όμως και δεν ήμουν καθόλου σίγουρος για το πως θα εξελιχθεί. Για φρυγανιές με βούτυρο και μαρμελάδα κι ένα φιλμ σε βίντεο δεν υπήρχε απολύτως κανένα πρόβλημα. Αλλά να ξυπνάω κάθε πρωί και να βλέπω το ίδιο μούτρο δίπλα μου για τα επόμενα 40 χρόνια, δεν ήμουν έτοιμος. Ούτε καν το είχα σκεφτεί σαν πιθανότητα. Δέσμευση κι υποχρέωση, δεν είμαι για τέτοια. Την κάθε μέρα που ξημερώνει σκέφτομαι και όχι την επόμενη. Κοντά στο μεσημέρι αποφασίσαμε μα κατέβουμε στην πόλη και να στήσουμε ενέδρα. Δεν υπήρχε καλύτερο μέρος απ' το Μελτέμι γι' αυτή την δουλειά άσε και που ο Παπαδούλης μπορούσε ανά πάσα στιγμή να μας ετοιμάσει και κάτι να φάμε. Διάολος και σε όλα τα πόστα ο Μπέμπης. Και τις νύχτες στο Φαγκότο με καμιά ξεπλυμένη Γερμανίδα. Γούστα είναι αυτά, για όλες υπάρχει κάποιος.

13 Love for sale

Όλος ο θίασος στην γειτονιά έμενε. Όπου και να πηγαίνανε απ' το Μελτέμι υποχρεωτικά θα πέρναγαν. Μερικοί πέρασαν και χαιρέτησαν κουνώντας το χέρι, ο Μπάνκο με τον Ντάνκαν χαιρέτησαν από κοντά έτοιμοι να κάτσουν αλλά δεν τους έγινε πρόσκληση κι έκατσαν σε άλλο τραπέζι και να σου και το ζεύγος κάποια στιγμή που έτυχαν θερμής υποδοχής και πρόσκλησης. Συστάσεις δεν χρειάζονταν αλλά η ώρα κι η ατμόσφαιρα ήταν χαλαρή και μ' εγκάρδια χαμόγελα και βάσει σχεδίου, εγώ πήρα μονότερμα την Λαΐδη κι η Τόνια τον Μάκβεθ που δεν ξεκόλλαγε τα μάτια του απ' το μπούστο της. Η δικιά μου χαριεντιζότανε αφάνταστα, το λένε και γυναικεία αυτάρεσκη ματαιότης, και το έκανε το λάθος.

-Έμαθα πως παίζεις σαξόφωνο. Πότε θα μας παίζεις;

-Είναι κι άλλα που δεν ξέρεις. Σαξόφωνο δημοσίως δεν παίζω αλλά αν κάποτε έχεις όρεξη για ιδιωτική σερενάτα, θα την βρούμε την άκρη υποθέτω.

Λέγοντας αυτό το τελευταίο έριξα μια ένοχη ματιά προς τον Μάκβεθ για να εισπράξω αντίδραση με νόημα δεν υπάρχει πρόβλημα.

-Τι άλλο δεν ξέρω εκτός απ' το σαξόφωνο;

-Τις μαγειρικές μου δεξιότητες. Τα πιάτα που κάνω είναι καλύτερα κι από σεξ.

-Πρέπει να τα δοκιμάσω τότε. Θέλω να τα δοκιμάσω.

-Μόνη σου, όχι με παρέα.

-Τι προτείνεις;

-Θα πάω με την Βέσπα για προμήθειες κι εσύ σιγά-σιγά με τα πόδια στον κεντρικό έξω απ' την Άλφα Μπανκ απ' όπου θα σε πάρω περνώντας. Θα δεις και τον Γάτο και θα παίζεις μαζί του όσο θα μαγειρεύω. Με τον λεγάμενο τί θα κάνεις;

-Δεν τον βλέπεις; Του τρέχουν τα σάλια. Καθόλου δεν θα τον νοιάζει.

-Εφυγα.

Προφασίστηκα επείγουσες δουλειές, χαιρέτησα ευγενικά και καλά να περάσετε και καβάλησα τρέχοντας την Βέσπα με κατεύθυνση τον κυρ- Αρτέμη, ένα μπακαλικάκι στα πίσω στενά της Αγοράς με αγνά χωριάτικα προϊόντα. Μου έδωσε ένα απάκι παρουτοκαπνισμένο και τελείως άπαχο. Στου Βαλυράκη πήρα μια καλή γαλλική μουστάρδα Αμόρα και μια κονσέρβα ροδέλες ανανά σε χυμό, όχι σε σιρόπι. Είχε κι ένα ροζέ της Προβηγκίας από γκρενάς σταφύλια πιο ακριβό κι από σαμπάνια ο λήσταρχος αλλά... τέτοια ώρα, χαλάλι του. Μετά στο Μοντέρνο για μερικά σαμπλέ αμυγδάλου και μια Καλούα που ήξερα ότι την πλήρωσα πιο ακριβά αλλά βιαζόμουνα, και μισό κιλό παγωτό κρεμ μπρουλέ. Δεν έκανα πάνω από 20 λεπτά για όλα και η Λαίδη ήταν πράγματι έξω απ' την Αλφα χαζεύοντας την κίνηση. Έκατσε από πίσω και μου κόλλησε στην πλάτη σαν βδέλλα. Το έπιασα το υπονοούμενο αλλά δεν ακύρωσα το γεύμα. Στο Παλάτσο, μετά τα α! και τα ου! Και τι όμορφα που είναι εδώ, την άφησα στη βεράντα με τον Γάτο (Φίγκαρο;), βρήκα ένα φακελάκι ρύζι αρωματισμένο στο ντουλάπι, βιομηχανοποιημένη μαλακία που δεν πίστευα πως θα το καταλάβει και το σώταρα με λίγο βούτυρο και νερό. Στο δίπλα τηγάνι έκαψα δυο ροδέλες ανανά στο βούτυρο με το απάκι κομμένο φέτες κι έσβησα το τηγάνι με λίγο χυμό ανανά, μουστάρδα και μέλι απ' το πρωϊνό της Τόνιας. Το κρασί το είχα βάλει αμέσως στον πάγο και ... σέρβιρα αφήνοντας για μετά το επιδόρπιο. Η αντίδραση της λαίδης δοκιμάζοντας το έδεσμα και το κρασί ήταν σαν και της κοπέλας στο καφέ στο φιλμ «Όταν ο Χάρι γνώρισε την Σάλι» αλλά πριν την περάσω στο κρεβάτι-θάλαμο βασανιστηρίων, ζέστανα λίγη Καλούα σ' ένα μπρίκι να βουτήξω μέσα ελαφριά τα σαμπλέ αμυγδάλου και το άφησα στην φωτιά να μειωθεί και να σιροπιάσει και με τα μαλακωμένα μπισκότα έκανα σάντουιτς με παγωτό κρεμ μπρουλέ ανάμεσα, ραντίζοντάς το με σταγόνες σιροπιού Καλούα. Η χαριστική βολή. Η υγρασία είχε κατέβει απ' το εσωτερικό των μηρών της στα γόνατά της προτού καν την αγγίξω. Δεν χρειάστηκε καθόλου ψηστήρι και ανούσιες κουβέντες. Η κοπέλα μας ταξίδεψε στους εφτά ουρανούς περισσότερες από δύο φορές. Και τότε την είχα έτοιμη, γυμνή και μπρούμυτα στο κρεβάτι μου να της χαϊδεύω την πλάτη στην νότια περιοχή. Ανασήκωσε τους γοφούς και περίμενε την κατάληξη. Αντ' αυτού πέρασα στην επίθεση. Πήρα ένα χέρι της και το έφερα στη μύτη μου.

-Αίμα μυρίζει. Όσο κι αν το πλένεις, ότι άρωμα της Αραβίας και να του βάλεις, πάντα αίμα θα μυρίζει.

-Επαναλαμβάνεις τις ατάκες μου απ' το έργο, Βάρδα;

-Όχι, κυριολεκτώ.

Εκεί τινάχτηκε σαν κάτι να την τσίμπησε κι ανασηκώθηκε κοιτάζοντάς με αγριεμένη.

-Δεν το έπιασα το υπονοούμενο.

-Είμαι σίγουρος πως την κρεμάσατε μαζί με τον Μάκβεθ, Άννα. Δεν ξέρω εάν ήταν ήδη πεθαμένη η την δολοφονήσατε. Γιατί δεν μου τα λες να ξαλαφρώσεις. Θα καταλήξεις τρελή σαν την λαίδη του Σαίξπηρ που ενσαρκώνεις.

-Είσαι τρελός. Απ' το μυαλό σου τα βγάζεις.

Έπεσα ανάσκελα και άναψα τσιγάρο και με μια εντελώς αθώα κίνηση έξω απ' το κρεβάτι πάτησα το κουμπί μου έβαζε μπροστά το μαγνητόφωνο με το κρυμμένο μικρόφωνό του.

-Καθόλου απ' το μυαλό μου. Την πήρατε στο Ξενία μετά το Φαγκότο, την ποτίσατε αλκοόλ και χαπάκια, μισοαναίσθητη ο τερατώδης Μάκβεθ την ξεκόλιασε κι εσύ μάλλον έβλεπες και το διασκέδαζες. Όταν σας έμεινε στα χέρια, δεν ξέρατε τι να κάνετε και την φουντάρατε απ' τον Φιρκά. Καθόλου δεν σκεφτήκατε να την πάτε σ' ένα νοσοκομείο μπας και την γλυτώσει. Ο Μάκβεθ μου τα είπε.

-Α!!! το κάθαρμα!! Προσπαθεί να την σκαπουλάρει;

-Την έχει ήδη σκαπουλάρει άμα δεν μου τα πεις με λεπτομέρειες. Μπορεί και να σε γλυτώσω. Έντα Γκάμπλερ όμως δεν θα παίξεις, αυτό δεν μπορώ να στο υποσχεθώ. Η Μπλάνς στο «Λεωφορείο ο πόθος» σου πάει καλύτερα.

-Ατύχημα ήτανε ρε Βάρδα και ξαναβάλε το χεράκι σου εκεί που το είχες πρώτα.

Ατύχημα. Κανείς δεν το επεδίωξε. Μέσα στον πανικό έγινε ότι έγινε. Πεθαμένη ήταν όταν την κρεμάσαμε για να φανεί σαν αυτοκτονία. Δικαιολογημένη, όλη της η ζωή ένα μάτσο σκατά ήτανε.

-Δεν έχεις κι άδικο και αν ήταν πεθαμένη θα την σκαπουλάρετε φτηνά και οι δύο. Με τρώει η περιέργεια όμως να μάθω λεπτομέρειες.

-Τι λεπτομέρειες δηλαδή;

-Πως την ψήσατε να έρθει για ποτό μαζί σας, ας πούμε.

-Μπαλκόνι με θέα στην θάλασσα και ν' αποφύγουμε τους φασαριόζους νυχτερινούς στο Μελτέμι που μόνο χοντρά αστεία λένε.

-Και τα χάπια;

-Για να κοιμηθούμε αργότερα. Τι ψάχνεις να βρεις;

-Προμελετημένο φόνο αν θες να στο πω στα ίσια. Μου ζητάς μουντοδάχτυλο για να ξεφύγεις. Είσαι κακό παιδί, Άννα. Η φιληνάδα μου είναι έτοιμη να σε πλακώσει στο

ξύλο. Εγώ αντίθετα, μπορεί να σου προσφέρω ακόμα έναν οργασμό. Γιατί δεν μου τα λες όλα. Ο Μάκβεθ μου είπε πως τα χάπια της τα έβαλες εσύ στο ποτό.

-Α! τον παλιόπουστα! Έτσι ε; Αυτός την σκότωσε αν θες να μάθεις. Όταν την βίασε από πίσω. Με τα ποτά και τα χάπια δεν άντεξε η καρδιά της και ... πνίγηκε. Κι από κει μας ήρθε η ιδέα γι' αυτοκτονία και κρέμασμα. Ευτυχώς που δεν συναντήσαμε κανέναν στο δρόμο αλλά ήτανε μετά τις 4 το πρωί.

-Είσαι γεννημένη καριόλα Άννα. Κακιά, φιλόδοξη, καιροσκόπος και αμείλικτη. Ντάλε κουάλε η λαίδη Μάκβεθ.

-Τίποτα απ' αυτά δεν είναι αξιόποινο. Ούτε υπάρχει σαφής επιστημονική διάγνωση για τέτοια... προτερήματα.

-Δίκιο έχεις. Ούτε για τους ηλίθιους και τους μαλάκες δεν υπάρχει κάτι μεμπτό. Ζούνε ανάμεσά μας αλλά ... ο φόνος ή η συνεργασία σε φόνο είναι νομικά κολάσιμες. Στην φυλακή θα την παίζεις την Έντα Γκάμπλερ αλλά περισσότερο σε βλέπω σαν την κακιά μάγισσα στην Χιονάτη. Ντύσου να φύγουμε.

-Που θα πάμε;

Έβγαλα με προσοχή το μικρόφωνο και το μαγνητόφωνο που γύριζε ακόμα και όταν το είδε της πετάχτηκαν τα μάτια έξω μια μου όρμησε να τ' αρπάξει αλλά... δεν μασάει ο Βάρδας με τριάντα κιλά περισσότερα απ' αυτήν και γυμνασμένος.

-Άμα δεν κάτσεις καλά θα σε δέσω. Κι έτσι που σε σιχαίνομαι μπορεί και να σε φουντάρω στη λίμνη.

-Που θα με πας;

-Κάπου που θα έχει υγρασία. Αλλά όχι με την Βέσπα γιατί θα μου κάνεις μαλακίες. Θα κάνεις και βόλτα με Τορίνο, χαμούρα.

Ο Παπαδάκης δεν πίστευε στ' αυτιά του όταν του την παρέδωσα.

-Ρε Βάρδα, πάλι μ' εξέπληξες, μπράβο σου. Κοίτα να μην μου το χαλάσεις με την Τόνια. Είναι καλό παιδί και ξύπνια.

-Μην ανακατεύεσαι στα προσωπικά μου, αρχηγέ και θα 'μαστε για πάντα φίλοι.

Μεγάλη κοπέλα είναι κι αποφασίζει μόνη της. Για να δούμε τι θα μας φέρει απ' τον άλλο βρωμιάρη.

14. How deep is the ocean

Ο Παπαδάκης έστειλε μπιπ στην Τόνια να επιστρέψει αμέσως κι εγώ περίμενα. Ήρθε σε δέκα λεπτά κι απ' το ύφος της κατάλαβα πως ήτανε σκασμένη. Κατάλαβα πως δεν είχε αποτέλεσμα κι έκανα νόημα στον Παπαδάκη να μην πει τίποτα, πήρα το μαγνητόφωνο στο ένα χέρι κι απ' το άλλο την Τόνια και έτρεξα στην Τορίνο.

-Που τον άφησες;

-Στο Μελτέμι. Ακόμα μπορεί να κλαίει που του 'φαγες την γκόμενα.

-Άκου αυτό μέχρι να πάμε κάπου και άστο πάνω μου.

-Τι σκοπό έχεις;

-EAT-EΣA

Όταν τελείωσε την ακρόαση ήταν κατακόκκινη και θυμωμένη. Δεν ξέρω αν ήταν επειδή είχα πηδήξει την Λαίδη ή μ' αυτά που άκουσε. Δεν είχα κι όρεξη να της εξηγήσω, είχα αποφασίσει να το πάρω όλο επάνω μου. Δεν της είπα κουβέντα, εάν στο τέλος καταλάβαινε καλώς. Εάν όχι... τα 'παμε, υπάρχουν κι αλλού πορτοκαλιές. Βρήκα θέση εκεί που την ήθελα. Πρώτος στην σειρά στον τοίχο κάτω απ' το Ξενία πριν την Θεοτοκοπούλου.

-Τι κάνουμε εδώ, Βάρδα;

-Ενέδρα. Θα έρθει κάποια στιγμή στο ξενοδοχείο, θα τον δούμε και χωρίς πολλές τυπικότητες θα βγεις και θα τον συλλάβεις, θα τον βάλεις πίσω με χειροπέδες και θα κάτσεις δίπλα του.

-Και μετά;

-Μετά,... θα βλέπεις και θ' ακούς.

-Παράνομα μου φαίνονται όλα αυτά.

-Παράνομα είναι αλλά το αποτέλεσμα μετράει. Την ιδέα EAT-EΣA εσύ μου την έδωσες άλλωστε. Δεν τον έκοψα και για πονηρό να ζητήσει δικηγόρο στην ανάκριση. Άστο πάνω μου, μην πεις κουβέντα.

-Λιγάκι απότομος είσαι.

-Εντάξει, το αλλάζω. Σε παρακαλώ πολύ γλυκιά μου Τόνια, αν έχεις την ευγενή καλοσύνη, άσε με να το χειριστώ εγώ το θέμα κι εσύ... βγάλε το σκασμό, σε παρακαλώ. Καλύτερα έτσι;

Δεν πρόλαβε ν' απαντήσει επειδή εμφανίστηκε ο Μάκβεθ να στρίβει την γωνία του Φαγκότο και να 'ρχετε προς το μέρος μας. Όταν πλησίασε, η Τόνια βγήκε απ' τ' αμάξι, κάτι του 'πε στα γρήγορα, του πέρασε τα βραχιόλια και τον έριξε στο πίσω κάθισμα που είχα ανοίξει την πόρτα και χώθηκε κι αυτή από πίσω του. Έντρομος και ξαφνιασμένος ο Μάκβεθ όταν με είδε στο βολάν, ψέλλισε.

-Τι συμβαίνει; Που με πάτε;

Κανείς δεν του απάντησε. Εκεί φοβήθηκε για τα καλά.

-Απαιτώ να μου πείτε που με πάτε. Αμέσως.

-Βόλτα παραλίμνια για παρτούζες απ' τον κόλο, ρε Μάκβεθ. Τα ξέρεις πολύ καλά.

-Δεν καταλαβαίνω.

-Καλύτερο απ' τον να ζεις είναι να ζεις ασφαλής λες σε κάποιο σημείο. Δεν τα κατάφερες. Περίμενε και θα μάθεις.

Στο κάμπινγκ δεν υπήρχε ψυχή αυτή την ώρα για ν' απαντήσουμε σ' ερωτήσεις και φτάσαμε στο Παλάτσο αθέατοι. Μέσα, όχι στην βεράντα γιατί μπορεί να έπεφταν και τίποτα ψιλές. Τον έκατσα σε μια καρέκλα και τον έβαλα ν' ακούσει την μαγνητοφωνημένη συζήτηση της Άννας. Δαγκώθηκε και χλώμιασε. Του έδωσα να πιεί μια δόση Τζακ να συνέλθει κι ένα ποτήρι νερό καπάκι.

-Σου ζήτησε να γίνεις φίδι και να κρυφτείς στα λουλούδια, Μάκβεθ αλλά η δική σου τρελή δεν φούνταρε να γλυτώσεις και τώρα το δάσος έρχεται καταπάνω σου. Ο Μάκβεθ είναι απ' τ' αγαπημένα μου Σαιξπηρικά αλλά ο Κουροσάβα τον έθαψε τον Γουέλς. Κι αφού το δάσος έβγαλε πόδια και κουνήθηκε, ήρθε το τέλος όπως κατάλαβες. Κι επειδή ο Μακντάφ παρτουζιάζει με δυο Εγγλέζες θα τα πεις σ' εμάς. Στάσου να βάλω μια άδεια μπομπίνα στο μαγνητόφωνο.

-Ατύχημα ήταν, το είπε κι η Άννα.

-Και κατά λάθος την ξεκώλιασες ε; Δεν άρχισες καλά Σπύρο. Για γίνε πάλι Μάκβεθ και πες τα μας όλα απ' την αρχή. Από την στιγμή που φύγατε απ' το Φαγκότο. Το βάζω να γράφει και κοίτα να μην πεις τίποτα μαλακίες γιατί θα το κλείσω και θα σε πονέσω.

-Δεν τον αντέχω τον σωματικό πόνο, Βάρδα. Τι σημασία έχει τώρα πια. Δεν γυρίζει πίσω, ότι έγινε δεν ξεγίνεται, το λέει και στο έργο. Της προτείναμε λεφτά, πολλά λεφτά για να κάνουμε τριολέ κι αρνήθηκε. Της υποσχέθηκα πως θα της επιστρέψω την βιντεοκασέτα, το μοναδικό αντίγραφο, κι έτσι δέχτηκε. Η Άννα που είχε την ιδέα της έβαλε χάπια στο ουίσκι και χαλάρωσε εντελώς. Τότε την πήρα, από πίσω όπως διαπιστώσατε, να την εκδικηθώ για όλα που μου είχε κάνει και όσο κράτησε η Άννα της έδινε να πιεί συνέχεια. Και μας έμεινε στα χέρια. Νεκρή ή αναισθητη δεν μπορούσαμε να ξέρουμε και δεν το διακινδυνέψαμε. Η Άννα τον ήθελε πολύ τον ρόλο κι εγώ ήθελα πολύ την Ελένη. Βρήκαμε τα κλειδιά του αυτοκινήτου της στην τσάντα της, την κατεβάσαμε απ' τους ώμους κάτω, την βάλανε στ' αμάξι και το πήγαμε στην πόρτα του φρουρίου, δεν υπήρχε ψυχή έξω, πρέπει να ήταν γύρω στις τέσσερις ή και μισή. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις.

-Όσο την μεταφέρατε απ' τους ώμους, δεν συνήλθε καθόλου; Δεν περπάτησε λίγο μόνη της;

-Δεν ξέρω. Δεν κατάλαβα κάτι τέτοιο. Ήμουν εντελώς θολωμένος. Μόνον αυτή η καριόλα χαμογελούσε.

-Ήσαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον όπως στο έργο. Σατανικοί κι αμείλικτοι. Κρίμα στο ταλέντο σας γιατί μάλλον θα σαπίσετε στην φυλακή και οι δυο σας. Που είναι η κασέτα, Σπύρο;

-Την πούλησα την επόμενη μέρα.

-Η Ελένη στο νεκροτομείο κι εσύ πούλαγες πορνοκασέτες, κάθαρμα, αγανάκτησε η Τόνια.

-Ποιος την αγόρασε, Σπύρο αγόρι μου και πόσο;

-50000.

-50000 για μια βιντεοταινία πορνό; Το ενοίκιο στο Φαγκότο είναι 10000 το μήνα και το ποτό 150 δραχμές σήμερα. Ποιος έδωσε τόσα λεφτά για μια πορνοταινία;

-Και η Μπάρμπα Στρέιζαντ έχει κάνει και την πλήρωσε εκατομμύρια για να την εξαφανίσει. Κάποιος Παπάρογλου μεγαλοβιομήχανος την πήρε. Ο Κουρμουλής μου τον σύστησε.

-Είναι κι ο Κουρμουλής στο κόλπο;

-Όχι, ιδέα δεν έχει. Η Άννα χαμουρεύτηκε μαζί του και της το ξεφούρνισε σαν αστείο. Εγώ τον βρήκα απ' τον τηλεφωνικό κατάλογο κι όταν του το πρότεινα αμέσως μου έδωσε την τιμή και δεν έκανα παζάρια όπως καταλαβαίνεις. Αυτή η κασέτα με στοίχειωνε, και τσάμπα θα του την έδινα.

Κοίταξα την Τόνια και μου κούνησε το κεφάλι της. Αυτά που είχαμε απ' το ... υποχθόνιο ζεύγος ήταν αρκετά. Τα υπόλοιπα ήταν δουλειά του εισαγγελέα. Τον ξαναβάλαμε στην Τορίνο και τον πήγαμε στα κεντρικά. Η Τόνια τηλεφώνησε στον Παπαδάκη που είχε σχολάσει και ήρθε, του παραδώσαμε τις δυο μπομπίνες και φύγαμε. Εμείς είχαμε τελειώσει. Με την υπόθεση δηλαδή γιατί μεταξύ μας, ακόμα ήτανε λιγάκι θολό. Στη επιστροφή σταμάτησα κάπου και στα κρυφά πήγα σ' ένα μαγαζάκι που έχει μια πελάτισσα του Φαγκότο χωρίς να με βλέπει η Τόνια.

Επέστρεψα μ' ένα πακέτο στο χέρι.

-Θα πάρω ρεπό σήμερα. Τι ξέρεις να μαγειρεύεις να πάμε να το ψωνίσουμε και να μου κάνεις το τραπέζι με θέα την λίμνη;

-Πολλά ξέρω να μαγειρεύω αλλά είναι μπελαλίδικα και δεν έχουμε καιρό. Τι σου λέει μια καρμπονάρα;

-Με μισό κιλό παρμεζάνα είναι ότι ζητάει η χοληστερίνη μου. Έγινε.

Μετά τα ψώνια κι όσο έβραζαν τα μακαρόνια της έδωσα το πακέτο. Το άνοιξε και ξεφώνισε.

-Για μένα;

-Το μισό μόνο. Ολόκληρο είναι και για μένα.

-Για εξήγα.

-Το σετ κιλότα-σουτιέν είναι κατάδικό σου, το μισό. Το άλλο μισό, οι ζαρτιέρες, είναι μόνον για μένα. Θέμα αισθητικής.

-Επιτρέπω οποιονδήποτε κακό χαρακτηρισμό για τον χαρακτήρα μου, Βάρδα αλλά δεν επιτρέπω σχόλια για τα εσώρουχά μου. Για σένα θα κάνω μια εξαίρεση.

-Άντε να τα φορέσεις αμέσως γιατί το έχω φαντασίωση η μαγείρισσα να φοράει μαύρα εσώρουχα και ζαρτιέρες.

-Ολονύκτιο γλέντι προβλέπω. Θα μου παίξεις και κάτι στο σαξόφωνο;

-Θα θυμώσει και θα εξαφανιστεί ο Γάτος και θα χάσει το μπανιστήρι ο ηλίθιος. Τίποτα δεν μπορώ ν' αρνηθώ σε μια όμορφη μαγείρισσα με ζαρτιέρες.

Η Τόνια κυκλοφορούσε συνέχεια φορώντας το δώρο της, το όλο θέαμα είχε κάτι αισθησιακά σουρεαλιστικό και για επιδόρπιο της έπαιξα το How deep is the ocean προσπαθώντας να μιμηθώ τον Ben Webster, σκατασταμούτραμου, κι έχασε το δικό της μισό.

15. Alone Together

Στον Παπάρογλου πήγαμε μαζί την επομένη. Ήθελα να τον γνωρίσω για να τον αποφεύγω στο μέλλον. Η Τόνια με σύστησε σαν βοηθό της και το φάγανε χωρίς να ζητήσουν διαπιστευτήρια. Τους είχε κάνει εντύπωση την πρώτη φορά. Στο γραφείο του Παπάρογλου ήταν και ο γιός του, όρθιος σε μια γωνία. Ο πατήρ, κοντά στα 60 και φαινομενικά κοντός, κοντύτερος απ' το κανονικό ας πούμε, ήταν εντελώς καραφλός και ρυτιδιασμένος. Είχε μόνο μια γραμμή άσπρα άτακτα μακριά μαλλιά γύρω απ' το σβέρκο του από αυτή σε αυτή που αυτοί που τα έχουν έτσι τα κρατάνε κοντοκομμένα για να μην γλιστράνε στο μαξιλάρι αλλά, εάν έκρινα απ' τα δικά του ο Παπάρογλου πρέπει να κοιμότανε χωρίς μαξιλάρι. Ο γιος του δίπλα του δεν του έμοιαζε καθόλου εκτός απ' το ύψος. Γλαρομάτης πίσω απ' τα γυαλιά του, μαυριδερός μελαχρινός κι έντονα τριχωτός φαινότανε τουλάχιστον στο πρόσωπο. Το λακκάκι στο σαγόνι δεν τον έκανε καθόλου μα καθόλου Κερκ Ντάγκλας. Η Τόνια του μόστραρε το χαρτί.

-Έχω εντολή να κατάσχω ένα πειστήριο φόνου που έχετε στην κατοχή σας και διόλου δεν μ' ενδιαφέρει το ποσόν που δαπανήσατε.

-Δεν σας καταλαβαίνω, με κακόμοιρο ύφος η παρθενόπη.

Έπρεπε να του τα εξηγήσουμε όλα με το νι και με το σίγμα για να καταλάβει και η Τόνια το έκανε πολύ χαριτωμένα και με πικάντικες λεπτομέρειες πράγμα που έφερε σε μεγάλη αμηχανία τον νεαρό ο οποίος αναποκοκκινισμένος έφυγε για να γυρίσει αμέσως πίσω με την κασέτα. Την πήραμε και κάναμε να βγούμε. Εγώ που δεν είχα πει κουβέντα όλη αυτή την ώρα, λίγο πριν βγούμε έξω γύρισα και κοίταξα τον μικρό στα μάτια.

-Ελπίζω να μην υπάρχει άλλο αντίγραφο. Γιατί αν μάθω πως κυκλοφορεί κι άλλο, θα ξέρω ποιος το κυκλοφόρησε και τότε... θα φωνάξω πεντ-έξι καλούς φίλους μου και θα κάνω μεγάλες ζημιές.

-Δεν υπάρχουν άλλες, είπε ο νεαρός και ξεροκατάπие. Ξύπνιος, το έπιασε το νόημα.

-Και ποιος είσαι συ που μας απειλείς μες το ίδιο μας το σπίτι, το παλαιολιθικό καυλωμένο γεροντάκι που με τα λεφτά μας γαμούμε και δέρνουμε δεν το έπιασε το νόημα. Χάσμα γενεών το λένε.

-Ο Κανένας, είπε ο Οδυσσέας στον Πολύφημο. Του έστειλα το καλύτερο χαμόγελό μου κλείνοντας την πόρτα.

Και μετά; Τι και μετά; Έκανα μια παραγγελία στον Θεοδόση στο βίντεο κλαμπ την κασέτα «Όλα τα πρωινά του κόσμου», ένα υπέροχο φιλμ εποχής γεμάτο με την μουσική του Μαρέν Μαρέ, και μια κασέτα μουσική με τον Τζούλιαν Μπριμ σε Μεσαιωνικά μαδριγάλια με λαούτο και αυτό ήταν όλο. Η Τόνια, ξύπνια κοπέλα, το κατάλαβε και ψίλο αραίωσε μέχρι που της ήρθε η μετάθεση για την πρωτεύουσα πάλι, αφενός επειδή πολύ μας έπεφτε τέτοιο κελεπούρι δημοσίου ενδιαφέροντος στο Νησί κι αφετέρου για να βρίσκεται κοντά στην τρίχρονη κόρη της. Α! ναι, αυτό δεν το είπαμε, επειδή δεν το ξέραμε τότε, μετά το μάθαμε. Η Τόνια είχε μια κόρη τριών χρονών που φρόντιζε η μαμά της στην Αθήνα χωρίς άλλες λεπτομέρειες. Και τί δουλειά είχα εγώ ν' ανακατευτώ με τα προσωπικά της κοπέλας; Και από τότε δεν την ξαναείδα.

Κόντευε να βγει η τουριστική σεζόν όταν μια μέρα στα καλά καθούμενα ξύπνησα και φώναξα «ανακαίνιση!». Όχι, γυμνός με μια πετσέτα στην μέση σαν τον Αρχιμήδη δεν βγήκα να φωνάζω στους δρόμους Εύρηκα, αυτό μονάχα έλειπε. Ανακαίνιση ναι αλλά με τι λεφτά ρε φίλε; Βρέθηκε χορηγός αμέσως μόλις κυκλοφόρησα την ιδέα. Ένα καλό παιδί, Κολομπίτης και γείτονας, με πολλές δραστηριότητες στις οποίες θα πρόσθετε και το συνιδιοκτήτης μπαρ. Με την σύμφωνη γνώμη του Καντάρα, το γκρεμίσαμε όλο, εκτός απ' τις πέτρινες καμάρες, και το ξαναστήσαμε. Η μικρή εξέδρα στο βάθος στο πορτοπαράθυρο εξαφανίστηκε και το μπαρ έγινε σε Γάμα στο βάθος πιάνοντας σχεδόν όλο τον χώρο του τρίτου «δωματίου». Μπαρ επαγγελματικό με διαστάσεις όπως έπρεπε και θα ήταν ανέντιμο να μην αναφέρω εδώ την συμβολή του Γιάννη Ποντικάκη που παρ' όλα τα κουσούρια του και την προσωπική εμπάθεια στο πρόσωπό μου για λόγους καθαρά ιδιωτικούς, μας έδωσε τις ακριβείς διαστάσεις και το ύψος του μπαρ, ακόμα και το ύψος-απόσταση της σωλήνας στο πάτωμα για τα πόδια. Ο τοίχος γωνία για να κλείσει το τετράγωνο γέμισε με μια τεράστια φωτιζόμενη ραφαρία με εσωτερικούς καθρέφτες με καμπυλωμένα ράφια και ντουλάπια στην γωνία, ξυλουργική μαεστρία του Μανούσου απ' τον Κουμπέ που συνοδεύτηκε από διάφορα γαμοσταυρίδια της τοπικής

διαλέκτου. Την έκανε όμως και την λάκαρε ολόμαυρη. Επαγγελματικό ψυγείο πίσω απ' το μπαρ, διπλός νεροχύτης που μας έβγαλε την ψυχή να σκάσουμε το πάτωμα-μπετόν να τραβήξουμε αποχέτευση στην άλλη άκρη δίπλα στην είσοδο όπου παρέμεινε η τουαλέτα αλλά αντί όταν άνοιγες την πόρτα να βλέπεις λεκάνη, έβλεπες προθάλαμο με καθρέφτη και νιπτήρα και την τουαλέτα με άλλο προσανατολισμό σε κλειστό χώρο αριστερά. Στενάχωρη λιγάκι αλλά αισθητικά πολύ ανώτερη. Κεραμικά πλακάκια στο πάτωμα, καινούργια πόρτα μασίφ ξύλο και κλειδαριά ασφαλείας(τυχερός ήμουν που μέχρι τότε το είχαν διαρρήξει μία μόνο φορά για να πάρουν κάτι ψιλά σε κέρματα και μερικά μπουκάλια απ' τα ράφια μόνο! Η παλιά πόρτα άνοιγε σχεδόν μ' ένα φου) και παράθυρα διπλό τζάμι για ηχομόνωση και παντζούρια όλα με έγκριση Αδριανάκη, «κούκλα το 'κανες ρε μάγκα, μπράβο», ήρθε κι έδωσε με την ανακαινισμένη πρόσοψη του κτιρίου. Άφησα το καλύτερο για το τέλος επειδή πρέπει να πω δυο κουβέντες για τον κυρ-Οδυσσέα, τον γεννήτορά μου. Μαζί πήγαμε στο Μοναστηράκι και μαζί μαζέψαμε από διάφορους παλιατζήδες τις βάσεις από μαντεμένιο σίδηρο των παλαιών ραπτομηχανών Σίγκερ. Μαζί με μια πελώρια κορνίζα με καθρέφτη τα φορτώσαμε σε μια τρίκυκλη και τα στείλαμε στο νησί κι εμείς μαζί στο ίδιο πλοίο. Κι έπιασε ο γερο κυρ-Οδυσσέας μεροκάματο να σενιάρει τις ραπτομηχανές. Εγώ παράγγειλα τα μαρμάρινα καπάκια με γυαλισμένη την μια επιφάνεια. Δεν τα κολλήσαμε, απλώς τα τοποθετήσαμε πάνω στις μαντεμένιες βάσεις και με το βάρος τους κρατιόντουσαν. Αν κάποιο μάρμαρο λόξευε λιγάκι απλώς το σπρώχναμε στα ίσια του. Και ο κυρ-Οδυσσέας τις σκουριασμένες και κακορίζικες βάσεις απ' τις παλιές ραπτομηχανές, μερικές είχαν ακόμα το πεντάλ για να παίζεις, τις έκανε κούκλα και τζι-τζι και την πρώτη ημέρα που άνοιξε στην καινούργια του εκδοχή το Φαγκότο, όλοι για τα τραπεζάκια μιλάγανε, σε κανέναν δεν έκανε εντύπωση το καμπυλωτό ντουλάπι στην ραφαρία ας πούμε, καημένη Μανούσο. Οι ραπτομηχανές, το πιάνο κι από πάνω του ο πελώριος καθρέφτης. Και μια αφίσα της Καζαμπλάνκα με Μπόγκαρτ-Μπέργκμαν. Καινούργιο στέρεο, μόλις είχαν βγει και οι φωτοφωνικοί δίσκοι, CD τους είπαν στα Ελληνικά, καινούργια ηχεία και ... βάλτε φωτιά στα κάρβουνα, βάλτε φωτιά στα τόπια!!! Γραν σουζέ. Ουρά απ' έξω για να μπούνε, στο μπαλ-μασκέ τον Φλεβάρη με μηδέν καρεκλοτράπεζα στον χώρο ήταν όλοι κολλημένοι σαν σαρδέλες και στην πόρτα σπρωχνόντουσαν για να με κάνουν ν' ανέβω στο σκαμπό που είχα πίσω απ' το μπαρ, να βάλω το χέρι μου πάνω απ' τα μάτια μου και να φωνάξω το αξέχαστο «πω, πω! της πουτάνας γίνεται». Οι μισοί τουλάχιστον έφυγαν χωρίς να πληρώσουν! Ο Κυρ-Οδυσσέας με τις πετονιές του άφησε την σφραγίδα του στην παραλία σαν ο μπαμπάς του Φαγκότου, όπου και να

καθότανε να φάει, να πιεί δεν του παίρνανε λεφτά και κορδωνότανε σαν διάνος επειδή κανείς δεν του σφύριξε πως πέρναγα αργότερα και πλήρωνα τις «ζημιές» και καλόμαθε κι ερχότανε μετά κάθε τρεις και λίγο. Δεν χρειάστηκε ν' αλλάξω την ζωή μου με τον Κυρ-Οδυσσέα στα πόδια μου για δέκα μέρες κάθε δυο-τρεις μήνες, ήτανε πάντα διακριτικός κι εξαφανιζόταν όποτε έπρεπε. Την κακομοίρα την μάνα μου σκεφτόμουνα που την είχε παρατήσει μόνη της αλλά ευτυχώς κοντά έμενε ο αδερφός μου. Μπορεί και να τον θυμόνται μερικοί ακόμα. Για καθαρά ιστορικούς λόγους, ήταν ο άνθρωπος που μεταμόρφωσε τις βάσεις των παλαιών ραπτομηχανών Σίγκερ σε καλόγουστα μαρμάρινα τραπεζάκια.

Και σ' αυτό το σημείο του γραν-σουζέ, τα παράτησα κι έφυγα. Το Φαγκότο μου τελείωσε. Για το πως και το γιατί κυκλοφορούν διάφορα σενάρια. Δεν βρίσκομαι εδώ ούτε να διαψεύσω ούτε να επιβεβαιώσω κάποιο, καρφί δεν μου καίγεται. Έφυγα. Πολυφορέθηκε το πουκάμισο, πλύθηκε και σιδερώθηκε άπειρες φορές. Καιρός να φορέσουμε άλλο, ίσως και να κοιμηθούμε νωρίτερα τις νύχτες, που ξέρεις;

Για το τί έγινε μετά απ' τα τέσσερα πρώτα χρόνια του Φαγκότου, ρωτήστε άλλους, εγώ δεν ξέρω. Είναι κάτι ξενοδόχοι, μελισσοκόμοι, λέκτορες Πολυτεχνείου, γεωπόνοι ή κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο οι κατάλληλοι να τα πουν. Όσο για μένα... [Je ne regretted rien](#) που λέγαμε κάποτε μαζί με την Πιάφ.

Κι εδώ τελειώνει η ιστορία. Η ιστορία του Φαγκότο που με αφορά παναπεί. Το αν θα συνεχιστεί το «παραμύθι» Βάρδας και Ιδιωτικός ντέντεκτιβ νουάρ με ιστορίες εντελώς μυθιστορηματικές δεν το έχω αποφασίσει ακόμα. Όταν γράφεις σε πρώτο πρόσωπο και αστυνομικο-κοινωνικά νουάρ είναι σαν να συμμετέχεις στην δράση κι αναπόφευκτα εκφράζεις προσωπικές εκτιμήσεις και ιδέες. Κι αν ο Βάρδας μοιάζει μ' εμένα, αυτό και λογικό είναι και επιθυμητό. Αν κάποιος άλλος μυθιστορηματικός χαρακτήρας μοιάζει με κάποιον από σας, αυτό ούτε σκόπιμο ούτε επιθυμητό είναι. Τα πραγματικά πρόσωπα, όσα με σεβασμό αναφέρθηκαν, μας τελείωσαν όταν μας τελείωσε και το Φαγκότο. Το κακό είναι πως μαζί του τελείωσε κι ο τίτλος! Αν ο Βάρδας, Σουλπίκιος ή κάτι άλλο συνεχίσει θα πρέπει να βρει άλλο τίτλο.

ΤΕΛΟΣ